

„ПЕРФЕКТЕН ТРИЛЪР!“
Сан Франциско Кроникъл

ТОМ КЛАНСИ

ВИРТУАЛНИ ВАНДАЛИ

ПРОЗОРЕЦ

ТОМ КЛАНСИ, СТИВ ПИЕЧНИК ВИРТУАЛНИ ВАНДАЛИ

Превод: Георги Манчев

chitanka.info

На холографски футболен мач, където Мат Хънтър и неговите приятели отиват да видят любимите си играчи, се случва нещо странно.

Четирима души, маскирани като герои от гангстерските филми от 30-те години на ХХ век, откриват огън по играчите и трибуните.

Дори виртуалните куршуми могат да убиват.

Мат и приятелите му знаят, че „виртуалните вандали“ трябва да бъдат спрени.

Кървавата баня на стадиона е само началото.

Перфектен трилър.

Сан Франциско Кроникъл

Том Кланси, безспорният фаворит, шампионът сред писателите предлага неописуеми приключения — висш пилотаж сред експлозивна смес от престъпления, екшън и нови технологии.

Ню Йорк Таймс

1

Април 2025 г.

Балтимор, щата Мериленд

Небето беше ясно и безоблачно, белязано само от тънките бели дири на преминаващия отгоре самолет. Мат Хънтър присви кафявите си очи, взирайки се от мястото си на стадион „Кемдън Ярдс“. „Сигурно всеки момент ще изключи двигателите“, помисли си той.

Един лакът в ребрата го върна обратно на земята.

— Чудни места си избрал, умнико — оплака се Анди Муур. — Направо ще се изпържим тук. — Русолявото момче прокара ръка по светлата кожа на лицето си. — Някой да носи крем против изгаряне?

— Този път нямаш късмет, младши. — Дейвид Грей нави ръкавите на ризата си, показвайки яки, мускулести ръце. — Защитата ми срещу слънчевите лъчи се дължи на африканските ми предци. — Той обаче също се въртеше на мястото си. — Смятах, че след като са обновили това място, ще поставят и по-удобни седалки.

Лийф Андерсън се облегна назад.

— Тук, където сеद्या, е достатъчно удобно.

Мат го изгледа. Мястото на Лийф всъщност беше запълнено с холограма. В действителност Лийф се намираше в апартамента на родителите си в Ню Йорк, без съмнение изтегнат в някое скъпо кресло, свързано с компютър. Имплантанти под кожата му го свързваха с глобалната Мрежа, позволявайки по този начин образът му да се вижда тук в Балтимор, и той да наблюдава всичко, което се случва на стадиона, отдалечен на почти 350 км.

— По-добре си настрой малко симулатора, Андерсън — пошегува се Мат. — Иначе няма да хващаш холографските хоумръни^[1]. — После огледа другите си приятели, истински и холографски, и заяви: — Ей, това е първият мач на „Авлигите“ за този сезон. Това бяха най-добрите места, които успях да взема.

Неудобствата, свързани с твърдите седалки, бяха приемлива цена за зрелищното шоу. И нямаше предвид само бейзболния мач. Мат и приятелите му се интересуваха от всичко, свързано с компютрите. Те

бяха заплени от глобалната Мрежа, която управляваше такава голяма част от света, и от Нет Форс, организацията, която опазваше реда в компютърното пространство. Мат, Лийф, Анди, Дейвид и останалите се бяха присъединили към помощния отряд Нет Форс Експлорърс.

Не беше никак лесно да попаднат там — трябваше да преминат през подготвителния курс, който не беше по-лек от този на Морската пехота. След това Нет Форс се беше разраснала от помощно звено под крилото на пехотата и ФБР до самостоятелна организация и делеше с тях щабквартирата в Куонтико, Вирджиния. Преминаването през курса беше дало на Мат и приятелите му достъп до невероятни компютърни технологии. На този мач ги беше довел не толкова бейзболът, а самият стадион. „Кемдън Ярдс“ беше претърпял пълна реконструкция. Сега беше свързан към огромна компютърна система за симулиране на виртуална реалност — виар симулатор. Много спортни игрища бяха оборудвани с холографски проекционни апарати по седалките си. Но тук цялото пространство беше проектирано като огромен широкоекранен дисплей.

Лийф се повдигна от мястото си, когато противниковите отбори привършиха разгривката си.

— Започва се.

Гласът на говорителя прокълтя из целия стадион.

— Добре дошли на първия за сезона 2025 г. мач на „Авлигите“. Ние ще ви предложим нещо повече от вълнуваща игра. Благодарение на новата ни виар система ще прекарате един ининг в бейзболния рай. Някои от най-великите играчи в историята на бейзбола ще се изправят срещу звездния отбор на защитниците. Дали здравите удари могат да победят невероятните подавания и играта в защита? Сега ще разберем.

Играчите излязоха на терена. После пред защитниците изплуваха осемнайсет призрачни фигури. Бяха облечени в различни старомодни екипи, някои принадлежаха на несъществуващи вече отбори.

Част от виртуалните играчи размахваха или хвърляха шапките си на публиката. Лийф Андерсън свиреше с уста и пляскаше.

— Нищо от това, което виждате, не е измислено — каза той. — Компютрите на системата генерират изображението въз основа на записи от играта на бейзболистите, възможностите, които са имали да атакуват и да се отбраняват, дори и на начина, по който са се държали с публиката.

— Кой е онзи дебелият от отбора на батиращите? — попита Анди Муур.

Лийф погледна Анди, сякаш се бе провикнал високо в църква.

— Това е Бейб Рут. През 1927 г. постигна 60 хоумръна. А малко по-надолу до линията е Тай Коб. Печелил е базата повече от четири хиляди пъти и е участвал в повече сбивания с феновете от всеки друг, за когото някога съм чувал.

— Надявам се, че на ухото си имаш слушалка, която ти шепти всичките тези щуротии — каза Мат. — Защото ако си товариш мозъчните клетки с някаква стогодишна статистика...

Лийф се усмихна.

— Ако се вгледаш по-отблизо в отбора на звездите, ще забележиш, че поне половината от играчите са с екипи на отбори от Ню Йорк — батиращите си имат Рут и Лу Гериг от „Янките“, Франки Фриш от стария „Ню Йорк Джайънтс“, а Дон Драйздейл беше от „Бруклин Доджърс“. Защитниците пък разполагат с Джо Ди Маджо и Бил Дики от „Янките“, Кийт Ернандес от „Мете“, а Уили Мейс и Кристи Матюсън са от „Джайънтс“. Всички те са играли за родния ми град!

— Голяма работа — каза Мат, за да раздразни приятеля си. — Защо са им притрябвали всички тия играчи от миналото?

— Имаше ограничение. Не се допускаше никой, който е играл през този век — отвърна Лийф. — Някои от тях, като Ози Смит, Майк Шмид и Джони Бенч, са играли през 80-те години на 20-и век. Кийт Ернандес се е състезавал през 90-те години.

Мат се засмя.

— Ще ми се да видя как ще играят сега.

Защитниците заеха позиции по терена, след като играчът на батиращите, облечен в екипа на „Филаделфия“, застана на мястото си.

— Едно е сигурно за компютърните играчи: нямат нужда от разгривка — пошегува се Дейвид Грей.

— Имаш право — каза Лийф, преглъщайки. — Ще видим всяко подаване, удар, страйк или грешка, защото номерът на съответния играч се появява на компютрите. — Той се наведе нетърпеливо напред и изкрещя: — Давай, Майк! — После додаде: — Това е Майк Шмид. Страхотен батър.

Кристи Матюсън обаче го отнесе с три страйка. Дойде редът на Тай Коб, който успя да прокара един удар. Лу Гериг го последва с невероятно тичане по линията, но бе изпреварен от Роберто Клементе, който улови топката с летящ плонж.

Бейб Рут беше последен за отбора на батиращите. Той държеше бухалката по странен начин, сякаш изобщо не смяташе да я използва. Матюсън изстреля два страйка покрай него.

Виртуалният Бейб Рут излезе от мястото на батъра, сваляйки бухалката от рамото си. След това посочи към трибуните отвъд игрището.

Лийф се засмя на висок глас.

— Това е известен жест! Така Бейб показва къде възнамерява да изпрати следващото подаване.

В този момент обаче четири фигури се надигнаха от местата си на предния ред на централните трибуни. Сякаш бяха чакали за сигнала от Рут!

Мат се зачуди как не ги бе забелязал досега. Бяха облечени в старомодни костюми и приличаха на герои от стар черно-бял гангстерски филм, нещото, което предхождаше забавленията с холограмите.

Три от странните типове бяха мъже в костюми на райета и шапки с периферии. Четвъртата фигура беше на ослепителна блондинка с дълга пола, старомоден пуловер и анахронична шапчица на главата.

Най-високият от групата посочи към Бейб Рут.

— Я се разкарай бе, мазник!

Мат се намръщи, Лийф се изправи да види по-добре какво става. Тай Коб се втурна към терена, сипейки ругатни по адрес на четиримата. Но гласът му бе почти недоловим за публиката.

— Нещо не е наред — каза Мат. — Не би трябвало да можем да чуваме онзи тип.

Отекващият глас продължаваше да се разнася из стадиона — сякаш високият беше успял да проникне в съобщителната система. Но това беше невъзможно!

Изненадите обаче не свършиха. След броени секунди четиримата направиха нещо абсолютно невъзможно. Бръкнаха под седалките си и извадиха оттам пушки — големи, тежки пушки... и което бе още по-

странно, пушките бяха почти толкова стари, колкото и дрехите, които носеха.

Мат бе виждал пушки „Томпсън“ само в холограмите и знаеше, че са тромави и обемисти оръжия. Но групичката държеше тези тук, сякаш са леки като перца. Пушките затрецяха, натрапниците засипаха терена с куршуми, поваляйки бейзболистите. Джо Ди Маджо не успя да се спаси от свистящите куршуми, нито пък Уили Мейс и Роберто Кле менте. Тай Коб също бе повален на земята. След като очисти близкостоящите играчи, най-високият се насочи към Бейб Рут и го прониза в гърдите.

Гръмогласен смях се разнесе из игрището.

— Фасулска работа! — изкрещя той. — Мишената беше толкова голяма!

„Трябва да са холографски герои“, каза си Мат. Пълнителите на тези пушки не побираха повече от сто патрона. А тези със сигурност бяха изстреляли два пъти повече.

Холографско или не, представлението на главорезите бързо изпразваше трибуните. Виртуалните зрители се разбягваха от местата си, за да се измъкнат от престрелката. Уплашени до смърт хора задръстиха стълбите и изходите, тъпчейки се един друг, докато се опитваха да избягат.

Устните на Мат се извиха в горчива усмивка, докато наблюдаваше побърканата тълпа.

— Някой идиот ще си счупи врата, бягайки от това малко лазерно шоу.

После забеляза как холографските образи се гърчат в агония. Внезапно се угрижи.

— Лийф...

Както се бе покатерил на мястото си, за да добие по-добра гледка от целия хаос на трибуните, приятелят му представляваше идеална мишена.

Когато холографският куршум го улучи в гърдите, Лийф се свлече на седалката си, очите му се отвориха широко и той нададе сподавен стон. После падна на пода. „Немного реалистично“, си помисли Мат. Но при създалата се суматоха виар симулаторът на стадиона вероятно беше свръхнатоварен.

Мат остави тези мисли, изправи се и изкрещя:

— Всеки, който е с холограма, незабавно да прекрати симулацията! Изчезвайте оттук!

Холограмите на част от приятелите му и на доста от близкостоящите моментално изчезнаха. Мат обаче едва забеляза това. Вниманието му бе съсредоточено към падналия на земята Лийф. Не се виждаше следа от куршум и затова той въздъхна с облекчение. Но Лийф определено не беше в добро състояние.

Лицето му беше пребледняло като платно. Очите му бяха втренчени неподвижно в една точка. Зениците не можеха да фиксират.

Мат разпозна симптомите. Шок. Това беше главната реакция на физическа или психическа травма. Когато нещо с компютърните импланти се объркаше, се появяваше и проблем с нервната система.

Основният курс при Нет Форс Експлорърс включваше и оказване на първа медицинска помощ. Но Мат не можеше да направи нищо, за да помогне на приятеля си. Лийф не беше тук, а на почти 350 км. Мат дори не успя да напипа пулс през разпадащата се виар връзка.

Той извади портфейла си. Бутна настрани документите си за самоличност и кредитната си карта „Юнивърсъл“, накрая измъкна обвитата във фолио клавиатура, която вървеше в комплект с всеки портфейл. Включи захранването и избра опцията „Телефон“. Гъвкавата схема под твърдата полимерна обвивка превключи на предварително зададения формат „Клетъчен телефон“.

Мат изрече набързо една кратка молитва, докато държеше портфейла си на ухото. Даваше свободно! Опасяваше се, че при натоварването на системите на стадиона изобщо няма да може да се свърже.

Първо — най-важното. Набра телефонния код за Източен Манхатън, след това домашния номер на Лийф.

— Хайде! — измрънка Мат, докато в ушите му се долавяха електронни шумове. Връзката се осъществи — но къщи нямаше никого.

— В момента не можем да отговорим на позвъняването ви — каза приятно звучащ женски глас в ухото на Мат. Това беше компютърният секретар на сем. Андерсън, предлагайки му възможност да остави съобщение.

Мат прекъсна връзката, изчака за сигнала и започна да набира отново. Този път номерът беше по-кратък — областният код на Ню

Йорк плюс 911.

— Спешни случаи — чу се компютризиран глас.

— Дайте ми Спешна медицинска помощ — каза Мат, като се стремеше да изговаря думите отчетливо. Той остави адреса си и номера на апартамента. — Жертвата е една и е в шок — вероятно повреда в субдуралния компютърен имплант и поражения на нервната система.

Мат преглътна. Само преди няколко минути той се шегуваше с Лийф относно пилеенето на мозъчни клетки за безполезна информация. Ако това, което се случи тук, бе причинило сериозни поражения, Лийф в действителност сигурно е загубил много мозъчни клетки.

Той не бе помръднал и не бе издал и звук. Холограмата му се замъгли, след което изчезна.

Мат се загледа угрижен.

Истински глас замени компютърния интерфейс, като искаше да научи повече за случая. Мат се опита да отговори на въпросите и добави, че помощта трябва да побърза.

— Лийф е член на Нет Форс Експлорърс, аз също. — След това той издиктува своя личен номер от Нет Форс Експлорърс и номера на джобния си телефон.

„Поне това ще помогне малко на Лийф“, помисли си той, когато прекъсна връзката с Ню Йорк. След което набра местния код за Спешни случаи. Вероятно в момента стотици хора се обаждаха в полицията в Балтимор, за да съобщят за странната виртуална атака. „Е, още един нямаше да навреди, помисли си Мат. Може би това ще е обаждането, което ще убеди местните полицаи, че случилото се на стадиона не е някаква голяма шега“.

Мат усети, че даваше обяснение на компютризирана система за гласова поща. „Сигурно, помисли си той, Спешни случаи ги заливат с обаждания“. Разказът му беше кратък и до мястото, където спомена за Нет Форс Експлорърс, след което прекъсна връзката.

Какво беше изпуснал, докато се опитваше да помогне?

Страшната Четворка все още стоеше на горния ред на трибуните, засипвайки игрището и местата с изстрели от своите пушки. Мат настръхна, когато един досущ изглеждащ като истински куршум профуча покрай ръката му, но, изглеждаше, че виртуалната атака

можеше да наранява само зрители, които са вързани към системата за симулации на стадиона.

Въоръжени фигури внезапно се появиха на опразнените места.

„Полицейски части“, сметна Мат.

Не ги ли бяха предупредили за холографските куршуми? Може би си мислят, че виртуалното им снаряжение може да се справи... но грешаха.

Няколко полицаи паднаха на земята. Холограмите им потрептяха и изчезнаха.

Мат чу полицейските сирени, съсредоточени около стадиона, и над главата му се появиха полицейските хеликоптери.

Смехът на високия гангстер отново прокънтя из почти празното игрище. Той насочи пушката си нагоре към хеликоптерите, но холографските куршуми не можеха да повреждат истинското полицейско оборудване.

— Хайде, народе — прозвуча гласът на стрелеца през съобщителната система. — Шоуто свърши.

Смехът му и трещящият рев на пушките секнаха, сякаш нож бе прорязал въздуха.

Повечето от хората се криеха зад доста несигурните седалки. Но Мат стоеше прав, загледан в четирите странно облечени фигури, които бяха причинили такова опустошение за няколко кратки минути.

Нашествениците се изпариха, без дори сянка или някакъв проблясък да маркира бягството им.

„Които и да са те, помисли си Мат, разполагат с отлична система зад гърба си“.

[1] Удар, при който топката напуска пределите на стадиона. — Бел.прев. ↑

2

Когато частите на Балтиморската полиция влязоха в стадиона, телефонът, вграден в портфейла на Мат, позвъня. Въпреки че връзката беше лоша, Мат успя да познае гласа отсреща. Беше капитан Джеймс Уинтърс — свръзката на помощния отряд Експлорърс с Нет Форс. Всъщност работата му не беше от областта на връзките с обществеността. Когато се появи идеята за формирането на Нет Форс Експлорърс, Уинтърс още беше действащ офицер и в съзнанието му те бяха неговият отряд точно както войските на Морската пехота, които командваше по време на последните размирици на Балканите.

— Местната полиция се обърна към нас, след като научиха, че става дума за престъпление по Мрежата — каза той. — Взех хеликоптера веднага, щом като разбрах, че са замесени и някои от моите хора.

Мат направи някаква гримаса. Ето какво представляваше в крайна сметка капитанът — Нет Форс Експлорърс бяха „неговите хора“.

— Искам ти и останалите да сътрудничите на Балтиморската полиция — нареди Уинтърс. — Те ще са изключително доволни да получат сведения за инцидента от участниците в него.

— Тъй вярно, сър — отвърна Мат в слушалката.

— След няколко минути трябва да се приземим. Ще се видим в полицейския участък, където ще ви бъдат възложени задачите.

— Ще предам нареждането ви, сър.

— Отлично. — Уингърс приключи.

Връзката прекъсна. След което Мат предаде заповедта на капитана на останалите. Докато обясняваше какви са техните задължения, телефонът позвъня отново.

„За щастие не съм изключил конфигурациите“, помисли си той.

— Матю Хънтър? Аз съм сержант Дон Бърджис, полицейско управление Балтимор. Съобщиха ни, че вие заедно с част от Нет Форс

Експлорърс се намирате на стадиона. Бихте ли посочили точното си местоположение?

— На трибуните сме — каза Мат, след което се обърна към останалите. — Качвайте се по седалките и размахвайте ръце. — След това отново се надвеси над слушалката. — Сержант? Ако забелязвате малка група изправени хора, които махат с ръце, значи сте ни открили.

— Намерих ви — каза гласът в слушалката. — Чакайте ме след две минути. — Връзката отново прекъсна. Мат прибра портфейла си.

От полицията бяха съсредоточили вниманието си в извеждането на публиката извън стадиона и в идентифицирането на ранените холоформи. Малък отряд униформени полицаи си проправи път до Мат и приятелите му. Отпред вървеше висок, представителен мъж със сержантски нашивки на ризата си.

— Бърджис — представи се той. — Кой от вас е Хънтър?

— Аз — отговори Мат, пристъпвайки напред.

— Изглежда, че сте се разминали на косъм.

Мат поклати глава.

— Някои от нас бяха тук в холоформи. Един беше улучен от виртуален куршум.

Бърджис се огледа загрижено.

— Да не би да е...

— Надявам се, че е добре — отвърна Мат с известно притеснение. — Сега е в Ню Йорк. Позвъних на Спешни случаи там. Това беше най-доброто, което можех да направя. Всички останали се измъкнаха невредими. — Той погледна сержанта. — Никога не съм виждал такова нещо през живота си.

Бърджис поклати глава.

— Нито пък аз, синко.

Сержантът заведе Мат и приятелите му в най-близкия полицейски участък, където всеки от тях даде показания. Мат беше изпуснал доста от станалото, докато оказваше помощ на Лийф. Сержант Бърджис кимна утвърдително при описанието на шока, в който изпадна Лийф.

— Това се случва с всеки във виртуална форма, когато бъде улучен от куршум — каза той.

— Чувал съм, че хората могат да изпаднат в подобен шок — рече Мат. — Но мислех, че се получава само при симулатори, натоварени до

краен предел, вследствие на което започваш да губиш връзката между действителността и виртуалния свят.

— При подобен тип наранявания, внушението играе много голяма роля, отколкото можеш да си представиш — каза познат глас.

Мат се обърна, за да види капитан Уинтърс, който пристъпи към бюрото на сержанта. Той посочи своята карта от Нет Форс.

— Бях в главния операционен център, който вие сте формирали. Ще доставим допълнително техника и още медицински персонал.

Бърджис изглеждаше облекчен.

— Всяка помощ ни е изключително необходима.

— Приключихте ли с хората ми?

— Да, сър — отвърна сержантът. — Поне добихме някаква поясна представа за това, което се е случило. — След това вдигна рамене. — Дали обаче ще заловим виновниците...

Уинтърс кимна.

— Това ще е проблем за всички ни.

Той извика Мат настрани.

— Офисът горе е на мое разположение. — По лицето му премина кисела гримаса. — Не че ще мога да помогна с нещо тук.

— Все още не разбирам как се случи, капитане — промълви Мат. — При симулаторите от този вид не би ли трябвало да има системи за сигурност, които да изключат цялото хранване, преди да пострадат хора?

— Би трябвало да са инсталирали подобни системи — съгласи се Уинтърс. — Но, изглежда, някой низвергнат гений е успял да пробие програмата, която съдържа тези кодове. Единственото ясно дотук е, че не е дело на терористи или престъпници.

Мат спря на място, вперил поглед в Уинтърс.

— Смятате, че случилото се днес, не е престъпление?

— О, съвсем не — отвърна Уинтърс, продължавайки да се изкачва. — Това наистина е ужасно престъпление. Просто не е дело на истински престъпници. А на група хлапета.

— Хлапета? — попита Мат, като не спираше да гледа Уинтърс.

— Тийнейджъри — продължи капитанът. — Четирима. Правят поразии из всички виар симулатори в околността на Вашингтон. Завземат контрола върху системата от разстояние, като разрушават всички конфигурации, които им попаднат, на бизнес или развлекателни

организации, изваждат компютрите от строя и нараняват всекиго, който се мотае по това време наоколо. Жертвите обикновено изпадат в шок, както стана и с Лийф Андерсън. — Уинтърс направи пауза. — Между другото говорих със Спешни случаи в Ню Йорк. Оттам казаха, че състоянието му е стабилно. Най-вече благодарение на бързата ти намеса.

Мат се отпусна, сякаш огромен товар беше паднал от плещите му.

— Радвам се да го чуя — каза той. — Но как успява тази банда да се вмъкне и след това да изчезне?

Капитанът сви рамене.

— Нямаме представа. В момента, в който приключат с атаката, всичко е тотално повредено. Смятаме, че днешният удар има за цел да установи дали могат да нанесат поражения и на голям симулатор. — Той прекъсна точно по средата.

— Ако е така, значи е бил успешен.

— По-голямата част от паметта на „Кемдън Ярдс“ е изтрита.

— Дори и при това положение, нали има специални екипи Холонет, които осъществяват излъчването на играта по Мрежата — каза Мат. — Те би трябвало да имат записи на тези хора.

— Е, наистина разполагат с техни записи — измърмори Уинтърс, докато отваряше вратата на офиса.

Изображенията на четиримата изплуваха на монитора.

Мат ги разпозна.

— Този, високият с кръглото лице и големите уши, е човекът, който говореше.

— Отне ни малко време, но най-накрая успяхме да се сдобием със записи, които съвпадат с тези на престъпниците — каза Уинтърс.

— Чудесно!

Капитанът обаче поклати глава.

— Това е от фотографски филм отпреди повече от 100 години — от 1934 г. Лицето е на Джон Дилинджър.

— Прокси изображения — каза Мат с неприязън.

Понякога във виртуалните симулатори хората използват други лица и дори други тела. Когато технологията възникна първоначално, използването на прокси изображения бе истинско увлечение. Бяха създадени какви ли не странни същества, които да заместват

действителни лица по Мрежата. Но тази чудатост не успя да я изроди, след като Мрежата се разрасна в повече от бизнес средище. Това увлечение бързо отмина, като сега прокси изображенията се използват само в персонални виар симулатори, при игри и симулиране на исторически събития.

Мат беше чувал, че използват подобрени версии на самите себе си при виртуални бизнес срещи.

Холографските звезди дори изкривяваха собствените си изображения в своите шоуа. Но никой не се появяваше в такъв вид на обществено място — още повече под формата на открита холограма!

— Тези типове наистина са странни, даже ексцентрични — поправи се той. — Богаташите си падат ексцентрици, а и със сигурност разполагат с много пари, за да си позволят да профукат това, което са спечелили. Какво остава, ако са и компютърни гении.

— Тези хора имат извратено чувство за хумор. Трябваше ми още малко време да идентифицираме това лице. — Уинтърс посочи физиономията с тънки мустачки и права брадичка. — Това е д-р Крипън. Екзекутиран през 1910 г. за убийство във Великобритания. — После посочи останалите лица. — Тези двете изобщо не са на престъпници.

Мат се загледа в изпитите сухи черти на тъмнокос мъж и усмихнатото лице на жената.

— Кои са те?

— Актьори. Уорън Бийти и Фей Дънауей. През 1967 г. участваха в гангстерския филм „Бони и Клайд“.

— Вероятно това са просто деца, които си играят. Но вече нараниха доста хора. А и шегичките им стават все по-опасни — каза ядосано Уинтърс.

— Имате ли някакви следи от тях?

Капитанът поклати глава.

— Пуснали сме най-добрите си специалисти по Мрежата, за да ги примамят, но засега — нищо.

Мат изучаваше четирите фалшиви лица пред себе си.

— И най-добрият ви специалист не може да влезе под кожата на един тийнейджър. За да ги заловите, ще имате нужда от такъв като тях — дете.

След което се потупа по гърдите.

— И мисля, че го намерихте.

Следващата сутрин, понеделник, беше началото на училищната седмица. Мат стана, изкъпа се и довърши закуската си, като разполагаше с достатъчно време, за да не бърза за автобуса. В съзнанието му се въртяха множество планове. Мат учеше в Брадфорд Академи, една от най-престижните гимназии в околностите на Вашингтон. Той беше спечелил стипендия, но повечето от учениците бяха богати деца. Мат беше готов да се обзаложи, че дори никой от виртуалните вандали да не учи в Брадфорд, все някой от учениците вероятно ги познава.

Той забеляза приближаващия автобус, качи се и прекара кредитната си карта „Юнивърсъл“ през компютъра, който управляваше автобуса.

Мат седна и продължи да си мисли за задачата, с която се бе заел.

Трябваше да намери начин да влезе в „Лийтс“ — елитната прослойка на училището, големите клечки, които винаги бяха избирани в училищното правителство и движеха нещата. Мат познаваше по-умните от тях от часовете. Той прехвърли списъка с имената им през ума си. Можеше ли някой от тях да се крие зад стрелящите прокси изображения, които видя вчера? Струваше му се трудно да го повярва.

Но в Брадфорд имаше стотици други богати деца, които можеха да си позволят най-доброто от компютърните технологии, и които бяха достатъчно отегчени, за да търсят гадни начини да се забавляват.

Автобусът спря. Мат слезе и повървя няколко пресечки, докато стигне двора на Брадфорд. Паркингът вече беше претъпкан със скъпи коли — още една от играчките, които можеха да си позволят децата на богатшите.

Анди Муур тъкмо влизаше, опитвайки се да хване едва блещукащите слънчеви лъчи. През нощта времето се беше променило и сега беше студено. Мат се ухили, като видя червеното лице на приятеля си. Анди беше изгорял на стадиона.

— Не знам какво правим тук — сърдито рече той.

— Законът за задължителното образование от 2009 г. — отвърна Мат, припомняйки си домашното по граждански науки. — Длъжни сме

да ходим на училище, докато не навършим осемнайсет години.

— Това е заговор — каза намръщен Анди. — Спокойно могат да преподават и по Мрежата. А аз да си лежа кротко и да ям сладки.

— Ако са искали да постигнат нещо с това, вероятно е направено срещу Закона за насилието над учителите от 2010 г.

Анди вдигна рамене.

— Може би. — След което погледна подозрително Мат.

— Хей, не си спомням никакъв Закон за насилието над учителите от 2010 г.

— Ами, измислих си го — отговори Мат. — Вероятно имаш право, като твърдиш, че пращането в училище е някакъв голям заговор, чрез който родителите са сигурни, че някой ни наблюдава, докато те са на работа.

— А тези, които работят вкъщи, се отърват от децата си.

— Мисля, че освен математика, английски и обществознание тук научаваме и нещо друго — каза Мат.

— Училището ни среща с различни хора и трябва да се научим да се оправяме сами с тях. Иначе всичко, в което ще сме добри, ще са виар симулаторите и интерфейса на компютрите, докато пътуваме в автобуса.

— Надявам се един ден да мога да си позволя своя собствена кола — засмя се Анди.

Вратите на училището се отвориха. Мат, Анди и останалите забързаха по коридора към класните стаи за подготвителния час по английски. Мат се свърза към един от компютрите на чиновете, като въведе ученическата си карта, която автоматично отчете присъствието му в часа и зареди програмата за днешния ден.

„Добре, помисли си той. Няма изненади с преподавателите“. Като една от престижните гимназии във Вашингтон, Брадфорд привличаше хора от целия свят — ученици, които бяха наясно с учебния материал, инспектори, които пробваха методите на обучение в гимназията, дори и прочути бивши възпитаници на училището. Но днес всичко изглеждаше спокойно, с изключение на задачата да се срещне с преподавателя по история след часовете.

Мат не се безпокоеше от това. Той харесваше д-р Феърли и се справяше доста добре по неговия предмет. Но сега го бяха налегнали други грижи.

Анди разказваше на съучениците им за вчерашния инцидент.

— И аз бях там! Беше си доста страшничко! Нали познавате Лийф Андерсън? Той беше в холоформа и един от онези идиоти го улучи!

— Чух, че са някакви хлапета, които се бъзикат из Мрежата — каза Мат.

— Ако на това му викат бъзикане, не ми се иска да ги срещна, когато са сериозни — рече Луис Къртни.

— Вярно — намеси се и Мануел Олива. — Това не е като да програмираш всички тоалетни в даскалото да текат заедно.

В годината, преди да се запишат в Брадфорд, някой незнаен гений беше направил този номер и се превърна в легенда. Училищните власти така и не успяха да открият виновника. Но родителите на децата направиха голямо анонимно дарение, за да платят щетите и да се поправи водопроводната система.

— Някой от вас да е чул нещо за разни играчки по Мрежата? — попита небрежно Мат.

Отговорите го разочароваха, бяха все дребни неща — от сорта на това, че някой се опитал да изпрати любовно писъмце по имейла, но по погрешка го получили всички в гимназията.

— Чух, че хакери са проникнали в симулаторите за рекламните развлечения — каза Мани Олива.

— Плащат си за приключението — измрънка Луис, не особено впечатлен.

— Тези симулатори са специални — за възрастни — продължи Мани.

— Звучи ми, сякаш някой компютърен глупак си търси забавления — издюдюка Анди.

— И си пъха носа на неподходящи места — съгласи се Мат.

Подпитването на съучениците му отне почти целия ден, но Мат се натъкна на неочаквана следа при срещата с д-р Феърли. Когато влезе в стаята за последния час на своя учител по история, той видя един от съучениците си да чака пред вратата. Санди Бракстън беше един от членовете на „Лийтс“, съкратено от елит, върхушката на Брадфорд.

Д-р Феърли ги извика, след като учениците изхвърчаха през вратата.

— Знаете, че голяма част от оценката ви по история на САЩ се формира от вашите изследователски проекти. Възлагам ви обща задача, ще работите в екип. Темата ви е „Битката при Гетисбърг“.

— Правя някои проучвания относно Атаката на ген. Пикет — каза нетърпеливо Санди. — Генералът на Конфедерацията, който пробви линията на Съюзниците, е атакувал с войска, предвождана от бившия му най-добър приятел.

— Интересно начало, г-н Бракстън — рече д-р Феърли. — За съжаление докладите ви са известни повече със специалните компютърни ефекти, отколкото със съдържанието си.

Учителят се загледа в Мат.

— Г-н Бракстън не умее да пише. Учудващо как е стигнал в третата си година в Брадфорд, без да е способен да подреди мислите си в смислено повествование.

Мат знаеше причината за този безпорядък. Санди Бракстън вероятно не чувстваше за необходимо да си, подрежда мислите. Когато завършеше училище, той можеше да си наеме всякакви експерти, които да вършат това вместо него и да му помагат в семейния бизнес — който, изглежда, включваше почти половината щат Вирджиния.

— Вашите доклади, г-н Хънтър, са образец за подражание. Вероятно бихте могли да дадете на г-н Бракстън някои полезни съвети.

Честно казано, Мат не знаеше на какво може да научи Санди Бракстън. Но той можеше да му помогне да се вмъкне в „Лийтс“, групата, която Мат искаше да провери.

Той протегна ръката и каза:

— Да се залавяме за работа, партньоре.

3

Мат остави двуинчовото запамятаващо устройство на бюрото си. В паметта на матрицата му се съдържаше огромно количество данни — предимно разни работи на Санди Бракстън за генералите от Гражданската война Хенкок и Армистед. Шумът изглеждаше по-голям от обичайния за празна къща. Баща му беше на родителска среща, а майка му, която имаше работа в Министерството на отбраната, нямаше да се прибере поне още час и половина.

Мат разполагаше с достатъчно време, за да свърши това, което беше намислил, и след това да се захване с домашните.

Той седна на свързания с компютър стол пред бюрото си, облягайки се назад. За момент в ушите му се чу някакво бръмчене, докато рецепторите на стола се включиха към имплантите под кожата му. Бюрото пред очите му изчезна, когато той влезе в своя личен виар симулатор.

Мат се намираще сред обсипано със звезди небе. Пред него се носеше мраморна плоча с малки блещукащи обекти — иконките на отделните програми.

Протягайки напред пръст, Мат докосна телефон, висок един инч, и зададе номера на Лийф Андерсън с едва доловим шепот — но дори и най-малкото усилие беше достатъчно във виар симулаторите. Секунда по-късно той усети бодежа, който предизвиква установяването на връзката. Мат направи субвокализирано съобщение: „Лийф, Мат е. Нещо против едно виртуално посещение?“.

Във въздуха се появиха пламтящи букви: „Заповядай!“.

Мат се премести от телефончето и избра мъничка златна светкавица — командата за осъществяване на връзка с друг виар. Отново прошепна номера на Лийф и добави командата „Започни“. Вселената моментално изчезна от фокус, докато се придвижваше из Мрежата.

Мат сякаш летеше из огромен град от светлина. Извисяващи се небостъргачи в бляскави цветове представляваха уебпространството на

огромни корпорации. Другите виртуални сгради бяха сиви, като всеки прозорец светеше с различен цвят — малки бизнес и индивидуални имейл страници. В черното като катран небе се носеха и други конструкции. Мат преминаваше покрай тях с огромна скорост, след като направлението беше вече зададено.

Минавайки бързо из виртуалния пейзаж, той достигна до мъждукаща в сребристо сграда, насочи се към етажа, чийто прозорци бяха с червен оттенък — апартаментът на семейство Андерсън. В мига, в който достигна до виртуалния прозорец, Мат примигна и се озова в стаята на Лийф.

После примигна отново, този път неочаквано. Беше предположил, че ще се приземи в личния симулатор на Лийф, а не в действителния свят в холоформа. Мат разтърси глава.

— Не знаех, че си свързал стаята си с пълна холопроекция.

— О, това е супер, стига вашите да имат достатъчно пари. — Лийф вероятно щеше да изглежда по-добре, ако се беше скрил зад виртуална маска. Кожата му беше бледа, а лицето му се гърчеше от болка.

— Още се възстановяваш от удара, а?

Лийф кимна и потрепери.

— Някога да си попадал във виар, когато програмата внезапно се скапе?

— Че кой не е? Обикновено се измъкваш с убийствено главоболие.

— Умножи го по сто и ще добиеш представа как се чувствам в момента. Божичко! Боли ме дори като се слушам как приказвам.

Лийф въздъхна, внимателно отпускаяки главата си назад.

— Имплантантът ми е наред, а и докторите казват, че нервната система не е засегната, само... чувствителността ми. — Устните му се извиха в половинчата усмивка. — Никакви симулатори, докато невроните не се успокоят. А и като съм в реалността, нашите са спокойни. Никаква силна музика, без холоекшъни с преследване на коли и експлозии. С други думи, никакви развлечения за известно време.

Той изглежда Мат с кисел поглед.

— От Холонет не са много наясно какво се случи в „Кемдън Ярдс“.

— Не мога да повярвам, че ченгетата нямат ни най-малка, представа. Нет Форс сглобиха ли вече случая? За какво става дума? Терористи?

— Направили са го деца — отговори Мат. — Ченгетата и Нет Форс не знаят кои са.

Той продължи да обяснява това, което му беше казал капитан Уинтърс.

Лийф се намръщи.

— Що за побъркани типове ще вземат да обстрелват игрище, пълно с виртуални бейзболни играчи? — След което си отговори сам на въпроса. — Богати, разглезени копеленца, които се гаврят с хората за развлечение.

— Може би пък мразят бейзбола — предположи Мат.

— Имаш предвид неудачниците, които остават извън отбора? — Лийф се наведе напред.

— Имаме си работа с мозъци, фрашкани с пари. Ако са от окръг Колумбия, би трябвало да ги познавам, тях или техни познати.

Лийф се облегна, затвори очи и въздъхна.

— Знаеш ли, може би пък точно аз съм човекът, който ще хване следите на тия виртуални вандали — ако се вмъкна в Мрежата.

Той хвърли още един поглед на Мат.

— Ти си по петите им, нали?

Мат кимна.

— Опитвам се, но ще ми е нужна помощ.

— Със сигурност ще ти е необходима. — Лийф все още беше навъсен. — Ще си имаме работа с хора, които не са като нас, дори ще се наложи да им ходим в часовете.

Мат се засмя.

— Каква е тази поговорка „Богатите не са като нас“?

— Тези хора ги интересува само кой има повече пари или повече власт. Затова харесват дипломатите — обикновено те имат и пари, и влияние. Направят някоя глупост и Щатският департамент я забулва в мълчание.

— Смяташ, че някои от вандалите може да са деца на дипломати? — попита Мат.

— Възможно е — отвърна Лийф. — Нямах представа колко безотговорни може да направи хората един дипломатически имунитет.

— Той погледна Мат. — Но това няма да ти помага да се сближиш с тях. Децата на богатите винаги са готови да те използват.

Мат внезапно се сети за Санди Брактън и помощта, която трябваше да му окаже.

— Или привличаш вниманието им, което си е чисто използване, но по различен начин — за развлечение.

— Ей, ти също си такъв — каза Мат. — Имаш доста лошо мнение за хората от твоя ранг.

— Аз също съм се натъквал на сноби и използвачи — кача Лийф рязко. — Познавам ги много добре. А щом си падаш по поговорките, ще кажа още една: „Познанството е майка на презрението“. — Лийф помисли малко, след което каза: — Компютър! Идентификация на гласови команди.

— Гласът е идентифициран като Лийф Андерсън. — Отговорът на компютъра беше доста тих, като едва се долавяше в стаята.

— Трансфер на файл. Въведи прокси изображение на адрес Maxim.com. Създай иконка. — Лийф се обърна към Мат. — Почакай малко, приятел.

Когато Мат протегна виртуалната си ръка, малка шахматна фигурка се появи на дланта му. Беше пешка, около един инч, направена от спираловиден, червен пламък.

— Това е програма, с която ще можеш да се върнеш обратно през Мрежата — каза Лийф. — Пусни си я на компютъра и ще разполагаш с координатите и паролата на една специална уебстраница — виртуална стая за разговори.

— Страхотно — промълви Мат.

— Казах, че е специална — допълни Лийф. — Това е стая за младите, богатите и безгрижните. Никой не се появява там с истинската си самоличност. Всички използват прокси изображения — колкото по-ексцентрични, толкова по-добре. — И след кратка пауза добави: — Ето ти и останалата част от програмата. Направих си ново прокси, нещо, с което да привлече вниманието на тези, които се мотаят там.

Мат гледаше своя приятел.

— Ходиш в тази стая?

Лийф се засмя, но в гласа му нямаше и капчица хумор.

— И още как. Дори ми е приятно да се мотая сред богаташките глезльовци. Даже и да означава, че трябва да се правя на интересен и да ги забавлявам.

След като се върна обратно у дома по Мрежата, Мат си довърши домашните и се навечеря. Едва тогава той се върза към компютъра и се пресегна към червената пешка. Когато прокси програмата се активира, Мат извика виртуалното огледало, за да се огледа.

Да не би това да е някаква шега? Програмата на Лийф го беше превърнала във фигура от клечки — нещо подобно на човечетата, които рисуват малките деца с висящите във въздуха ръце, малки точици вместо очи и една черта вместо уста. Докато я наблюдаваше, фигурата започна да се изчервява от притеснение.

„Наистина ли Лийф е възнамерявал да влезе в стаята за разговори като ходещо плашило?“

След което помисли за миг. Фигурата от клечки щеше да му служи като перфектна дегизировка. И ако се оказеше прав, щеше да направи впечатление. Затова реши да пробва. Какво от това, че щеше да се чувства като идиот? Винаги можеше да прекъсне връзката и никой нямаше дори да разбере, че Мат Хънтър е бил там.

Погледна надолу и видя, че вече не е червен. Той протегна едната ръка от клечици към златната светкавица, с другата сграбчи червената пешка с координатите и паролата.

Введе субгласова команда. „Започни“.

Премина с шеметна скорост покрай неоновия пейзаж на Мрежата, отправяйки се към неизследвани досега места. Виртуалните конструкции тук бяха дори по-внушителни — заобиколени от зони за сигурност. Създателите им бяха попрекалили с дизайна. Мат профуча покрай нещо, което приличаше на репродукция на замъка на Дракула, и най-накрая достигна до сграда със златисточервени врати.

Голяма и тромава фигура без лице го пресрещна на входа. Мат набързо изрече паролата, която му бе дадена. Нямаше желание да узнае как постъпва блещукащото създание с натрапниците.

Пазачът изчезна, превръщайки се във висок слаб мъж със старомодна ливрея като на главен келнер от адски скъп ресторант.

— Последвайте ме, господине или госпожо. — Келнерът говореше с френски акцент.

Мат се озова на място, каквото беше виждал само в холоформите. Намираше се в огромна зала, декорирана в стила на 90-те години на деветнайсети век. Всичко беше червено или златно: атлазени тапети, плюшени завеси и кресла, колоните се извисяваха до покрива, който изглеждаше като изковано златно листо. Дори пламъците на старите газени лампи имаха златен отблясък. Част от залата беше устроена като ресторант с облечени в черно келнери, които сновяха около масите. Друга част беше превърната в казино. Малък оркестър изпълняваше старинна музика пред почти празния дансинг. Най-много място заемаше огромен златночервен килим, където се разхождаха всякакви фигури, понякога просто преминаваха, без да спират, понякога разговаряха помежду си.

В единия край на залата стоеше гигантски червено-златен робот, чиято глава почти опираше в тавана на височина над петнайсет метра. Хората стояха в разтворената му длан и си говореха. Един супергерой вървеше с важна походка, а под стегнатата му униформа изпъкваше всяко мускулче. Зад него подскачаше жаба — съвсем като истинска, с изключение на факта, че изправена, щеше да е висока около метър и осемдесет.

Още една фигура мина наблизо — Мат позна в нея герой от анимационен сериал, който той следеше в съботните сутрини. Понататък видя нещо още по-странно — човешки череп с огнен ореол, който се носеше из въздуха на нивото на очите.

„Добре, помисли си Мат, сигурно няма защо да се безпокоя, че не се вписвам в обстановката“.

— За първи път ли си в „Maxim’s“? — попита женски глас зад гърба му.

Той се обърна и видя блондинка, която изглеждаше... е, почти нормално, като изключим факта, че беше невероятно красива.

— Мм, да — призна Мат.

— Изчервяваш се! — каза тя, смеейки се. — Харесва ми!

— Мисля, че е грешка в програмата — смутено отвърна Мат.

— Ще те наричаме *g-n Стикс* — каза момичето. — Между другото аз съм Кики.

— Приятно ми е, Кики.

Мат усещаше, че не откъсва очи от нея, но жената му беше позната. Тогава се сети. Това беше Къртни Ванс, героиня от сапунени

сериали по Холонет! „Или пък, замисли се той, не е просто изображението на Къртни Ванс. Кой знае какво се крие зад тази маска?“

— Тъй като не изглеждаш особено впечатлена от всичко това, предполагам, че идваш често тук — каза Мат.

Кики се засмя, въртейки на един от пръстите си с безупречен маникюр кичур коса.

— Имаш предвид, че не се обличам специално за случая?

В сравнение със сложните костюми на повечето от прокситата в „Maxim’s“ дрехите ѝ бяха доста обикновени — дънки и широк пуловер.

Мат усети, че пак се е загледал. Би се заклел, че само преди секунди пуловерът ѝ беше лилав, а сега като че ли бе тъмносин. Не, светлосин, който сега се променяше в зелен.

— Дрехите ти всички цветове на дъгата ли приемат? — попита той.

Момичето се засмя отново.

— Дизайнът е за истински пуловер. Вероятно е нещо от микрофибрите и фазата на електричеството.

— Какво става, когато батерията се изтощи? — попита Мат.

Кики го погледна.

— Не знам — призна тя. — Сигурно става прозрачен!

— Ако го носиш само във виртуалността, идеята ти е добра — каза Мат. — Най-лошото, което може да ти се случи, е, че ще те смятат за Холо-Р.

— Не, това е единичен случай, г-н Стикс — отговори Кики. — Ако се появяваш с едно и също прокси всеки път, хората започват да се досещат кой си. — Тя кимна към големия варварин, облечен във вълча кожа. — Това е Уолтърн Уийтли.

— Уолт Върлината? — избухна Мат. Момчето се бе сдобило с прякора си, защото беше много високо и кльоцаво.

— Познаваш Уолт? — каза Кики. — Да не би да учиш в Брадфорд?

— Хвана ме — макар и неохотно, трябваше да признае той.

— Тук има много народ от Брадфорд — каза Кики. — Въпреки че всички се опитват да минат за по-възрастни. — Тя посочи навъсена, висока червенокоса жена с големи сини очи и нищо друго запомнящо

се. Повечето от прокситата като че ли я избягваха. — Ще ти каже, че работи в семейната брокерска къща, но всъщност е в моя клас. Казва се Пат Туонки.

Освен смешното си име Пат беше едро, тромаво момиче с чепат характер. Сега Мат разбра защо хората страняха от нея.

Също така осъзна, че Кики току-що му бе казала, че и тя учи в Брадфорд.

— Предполагам, че трябва да ти благодаря за предупреждението — каза Мат. — Но разобличаването на истинската самоличност на хората е опасно хоби. Сега ме караш да се чудя коя си ти. Дали да се съобразявам с имиджа ти на красива блондинка, който виждам тук, или да се запитам какво има зад него? Може би просто ти се иска да бъдеш руса, а всъщност си нисичка брюнетка.

— Уф! — възкликна Кики и неволно дръпна заплетения около пръста си възел коса. — Колко неприятно се изрази!

— Или може би си компютърна неудачница, която е тук, за да види как живее другата половина от обществото.

— По-скоро другите десет процента — поправи го Кики. — Ти затова ли си дошъл?

Мат не обърна внимание на въпроса.

— Да предположим — продължи той, — че изобщо не съществува! А си някакъв компютърен симулатор, програмиран да въвежда новодошлите в „Maxim's“.

Кики се опита да присвие устни. Мат успя да долови смеха ѝ.

— Ти си ужасен — каза тя. — И параноик, ако се притесняваш от флирт със симулатор.

— Помага ми да се чувствам жив — отвърна Мат. — Какво друго ми остава, когато срещна някого, който изглежда перфектно, независимо от цвета на пуловера си?

„Отвличаш си вниманието“, предупреди го глас в съзнанието му. Казваше неща, които обикновено не би казал на момиче. Но криейки се зад проксито, му беше много по-лесно да играе тези игри и да се носи по течението.

Зад Кики се появи висока женска фигура, забулена изцяло във воал.

Малко преди да ги подмине, жената внезапно се обърна и заговори Кики.

— Ей! — каза ядосано тя. — Мислех, че тук всички трябва да са с прокси изображения, а не с копия.

— Правилата в къщата позволяват на всеки да идва както си иска — отвърна намръщено Кики.

— Вероятно си пъпчива гимназистка, която се чуди какво е да си красив.

Мат не можа да повярва с какво презрение изговори последната дума странно изглеждащата жена с воала.

— Не е честно да започваш работа призори, прекарвайки повече от свободното си време в научаването на реплики, и да видиш как някакви идиоти се опитват да ти имитират прическата. Но вече ми писна от жадни за живот богаташчета, които се опитват да ми откраднат физиономията!

Мат гледаше ту към едната, ту към другата. Завоалираната трябваше да е истинската Къртни Ванс, при това в лошо настроение.

Лицето на Кики почервения от неудобство и гняв.

— Аз му викам заемане за през нощта. И съм дошла тук като Алиша Голдстоун.

Мат си спомни, че това беше героинята на Къртни.

— Знаеш ли — продължи Кики, — дори с всички подобрения, които правят на героинята ти в студиото, не бих искала да изглеждам като... — Изведнъж веждите на Кики станаха тежки и груби. — Или като...

Съвършеният ѝ нос се измести встрани от центъра си.

— Ах, ти малка кучка... — изрева истинската Къртни Ванс.

В този миг Кики замахна внезапно и нанесе страховито кроше в челюстта на новодошлата. Мат изтръпна, когато чу хрущенето на кокалчетата в лицето ѝ. Сигурно болеше!

Истинската Къртни Ванс изчезна като спукан сапунен мехур.

Мат стоеше на мястото си. Кики беше нападнала Къртни Ванс. Тя трябваше да е от онези, които той търсеше.

Той се обърна към Кики, която разтриваше юмрука си.

Но преди да успее да каже нещо, към тях се присъедини фигура, извисяваща се и над двама им. Беше с почти човешка форма, ако хората можеха да достигат три метра и да са направени от блещукащи кристали. Мат спонтанно го кръсти г-н Джуълс.

— Не мога да те оставя сама дори за няколко минути, така ли е?
— Думите бяха изречени със заплашителен тон.

— Да я оставите... — тръгна да пита Мат.

Голямата светеща ръка се протегна и сграбчи Кики за рамото. Въпреки че кристалните пръсти издаваха мек блясък, Мат знаеше, че са твърди като скала.

Кики го погледна смирено, на лицето ѝ беше изписано страх... и болка.

„Трябва да направя нещо“, помисли си Мат, като се чудеше как клечестото му тяло ще издържи ударите на тези огромни, тежки ръце.

Но преди да помръдне, Кики и големият ѝ кристален приятел изчезнаха от „Maxim's“.

4

Мат се прозяваше, докато пътуваше с автобуса към училището на следващата сутрин. Прекара безсънна нощ, обмисляйки това, което научи от виртуалната си визита в „Maxim's“.

По време на подготвителния час по английски Мат издърпа Анди и Дейвид Грей настрани.

— Лийф ме вкара в една виртуална стая, където се събират гъзарите — съобщи им той. — Мисля, че се натъкнах на някои от нашите приятелчета от „Кемдън Ярдс“.

— Кой по-точно? — попита веднага Анди. — Джон Дилинджър или блондинката?

— Не знам със сигурност — призна Мат. — Използваха други прокси изображения. Единият тип беше от кристали — кръстих го г-н Джуълс. А другата беше момиче на име Кики. Тя се появи като Къртни Ванс.

— Искаш да кажеш актрисата, която играе докторката в „Болница в центъра на града“? — попита Дейвид.

— Не знаех, че гледаш сапунени холосериали — подразни го Анди.

— Хайде сега — опита да се защити Дейвид. — Образът ѝ е из цялата Мрежа.

— И още как — Анди помисли за момент. — Адски готина и адски руса.

— Може и да има някакъв смисъл — каза Мат. — Ако Кики е същото момиче от стадиона, сигурно ѝ харесва да се появява като блондинка — може би наистина е русокоса.

— Или пък ѝ се иска да е блондинка — отвърна Анди. — Преди време ми попадна речник със стар жаргон. Там има две думи за руси момичета — локси и бокси.

Мат и Дейвид се спогледаха озадачени.

— Локси е естествената блондинка, при която русата коса се предава по наследство — обясни ухилен Анди. — А другите се

сдобиват с русата коса чрез боядисване. В днешни дни спокойно могат да се представят за проксита. Тъй че твоята Кики може да тежи към сто и петдесет килограма и да е с бръсната глава.

— Нещо друго, което да представиш на Шерлок, за да го анализира? — попита Дейвид.

— Ами появи се истинската Къртни Ванс — каза Мат. — Кики я удари и я нарани.

И двамата му приятели спряха да се смеят.

— Какво стана после? — попита Анди.

— После тоя с кристалите се приближи. Започна да вдига врява и каза на някакъв странен жаргон, че не може да остави Кики самичка за минута. — Мат се засмя, горд от себе си. — Усвоих го от Мрежата, британски жаргон, да оставиш някого да се оправя сам. Така че г-н Джуълс може и да е британец — вероятно някой от дипломатическия корпус.

— Или е някой, който се прави на британец — отбеляза Дейвид. — Чували ли сте за новата прокси програма „Идиъм Савен“? Моментално превежда това, което казваш, на дузина други езици. Единственият ѝ недостатък е в лекото забавяне между движението на устните и звука, докато програмата осъществява превода.

— О, чудесно — простена Мат, докато другите се смееха. — Онзи с кристалите изобщо нямаше устни!

Мат се срещна със Санди Бракстън същия ден на обяд.

— И така? Прочете ли нещо от дискетата, която ти дадох? Открих един голям файл относно това колко генерали са били офицери през Мексиканската война. Хенкок и Армистед са били в армията на Уинфийлд Скот. Много от офицерите, участвали в Атаката на генерал Пикет, са щурмували и замъка Чапултепек — в това число самият Пикет и Джеймс Лонгстрийт.

— Това е доста интересно — каза нервно Мат. Заради посещението си в „Maxim's“ не му остана време да погледне дискетата. — Можем да започнем доклада с това. Имаш ли нещо друго?

Санди гледаше една от масите в кафетерията.

— Щях да седна с някои от приятелите ми...

Мат следеше погледа му. Разбира се, това бяха част от „Лийтс“, а сред тях имаше три руси момичета.

— Ами, тогава можем да го направим по време на закуската — предложи Мат.

Санди сви рамене и се отправи към изхода на кафето, откъдето взеха две табли. След това Мат отиде с новия си приятел до масата на „Лийтс“.

Едно от момичетата се готвеше да каже нещо, когато Мат седнаше на мястото си, но Санди я изпревари.

— Мат Хънтър от класа ми по история. Работим заедно по един проект.

Момичето измърмори нещо на приятелите си. Мат долови част от фразата: „... би ли завел този глупак на друга маса тогава?“. Останалото не се чу, защото последва бурен смях и едно момиче каза: „Разкарай го оттук, Триша“.

Мат направи всичко възможно да се сдържи, оставяйки настрана неприятната забележка, и се преструваше, че е заинтригуван от бръщолевенето на Санди за древната история, докато опитваше от странната смес, която му сервираха в кафето и не изпускаше от очи трите блондинки. Беше все едно да жонглираш с четири неща едновременно. Той можеше само да се надява, че няма да изпусне нито едно.

Примерно, трябваше да слуша доста от онова, което казваше Санди, за да може от време на време и той да обели някоя дума. А не биваше да си дава вид, че наблюдава момичетата. Доколкото можеше да прецени, всяка от тях би могла да бъде мистериозната Кики.

Всички момичета държаха главата си под ъгъл и се смееха, докато се шегуваха и дразнеха една друга. И всички, независимо със светла или тъмна коса, навиваха кичури около пръстите си. Някои от нещата, които обсъждаха, Мат изобщо не можеше да разбере. Или използваша някакъв странен диалект помежду си, или жаргон, който още не беше разпространен сред простосмъртните в Брадфорд.

— Значи в петък ще ходиш на ВИП ВП у Лара Форчън? — попита Триша.

Явно жаргонът ѝ беше непознат за едно от момичетата.

— ВИ какво? — каза то.

— ВИП — важни персони; ВП — виртуално парти — обясни Триша, клатейки глава.

Другото момиче присви очи.

— Триша, но виртуалните партита са толкова... толкова старомодни.

Мат разбра накъде бие. Тя употреби дума, която е била женско име отпреди края на миналия век. Искаше да каже, че виртуалните партита са отживелица. Когато престана да мисли за това, се сети, че за последен път е бил на такова парти на седмия рожден ден на един приятел.

— Не и това. Ще бъде страхотно. Баща ѝ е пръснал луди пари за един невероятен локал. А и моят баща хвърли доста мангизи за виртуалната ми рокля.

— Рокля ли? — попитаха едновременно другите момичета.

— Ще е много впечатляваща — обясни самодоволно Триша. — Няма да се допускат проксита — само ти и който успееш да вземеш със себе си.

— Предполагам, че зависи и от моя програмист — каза едно от русокосите момичета, навивайки кичур от косата си около показалеца.

— Не отнема много време — предупреди Триша.

Момичето сви рамене и се ухили.

— Нали затова дават премии.

Мат трябваше да прикрие собственото си хилене. Той се върна отново към Санди, който най-накрая приключваше с излиянията си.

— Интересно — каза Мат. — Става за няколко абзаца, но мисля, че отиваш твърде далеч. Тези момчета се познавали от години — хубаво. Това е обикновена история.

Санди изглеждаше разочарован.

— Но аз мислех...

— Трябва да се съсредоточим върху самата война, а не върху неща, които са се случвали двайсет години преди това — каза Мат.

Той се направи, че не чу подмятанията на едно от момичетата, които ставаха да си тръгват.

— Голям умник — измърмори тя.

Обядът почти привършваше и всички започнаха да се разотиват. Мат също стана, но замръзна на място.

— Какво има? — попита Санди.

На една от таблите, които бяха оставили момичетата, стоеше малък възел, сплетен от кичури руса коса. Мат видя как Кики направи същия в „Maxim’s“!

— Момичето, което седеше тук — каза той, потупвайки стола пред таблата. — Не мисля, че е в някой от моите класове, но ми се струва позната.

— Кейтлин ли? — вдигна рамене Санди. — Може би си я виждал в холоформа с баща ѝ, сенатор Кориган?

Той направи пауза.

— Не бих казал, че си от нейната класа.

— Напротив, би го казал — каза тихичко Мат.

— Пък и Кет Кориган е голям залък, нали знаеш?

„Не“, помисли си Мат; той не знаеше много за нея, но възнамеряваше да разбере. „Кейтлин Кориган. Ако съберем началните букви, ще получим... Кики“.

Лийф Андерсън изглеждаше по-добре, когато Мат се отби да го види през компютъра си. Въпреки че седеше в същия стол, лицето му не беше така бледо, а и беше с дънки и блуза вместо с пижама и халат.

— Как е, Шерлок? — попита го с усмивка Лийф.

— Май разполагам със заподозрян от компанията на „Лийтс“ — съобщи Мат. — Кейтлин Кориган.

Лийф подсвири.

— Брей! Дъщерята на сенатора?

— Това, което искам да знам, е как да се добера до нея.

Лийф не намираше идеята за добра. Изправи се на стола си, а устните му се присвиха.

— И реши да се отбиеш при стария си приятел, за да получиш съвет как да се издигнеш в обществото?

Мат беше изненадан от острата му реакция.

— Аз... аз просто си помислих, че познаваш тези хора.

— Това не значи, че непременно ги харесвам — отвърна Лийф, след което потърка челото си. — Ти идваш да ме видиш, както и Анди, Дейвид и останалите момчета от Нет Форс Експлорърс, които познавам. Две приятелчета от Ню Йорк се обадиха да видят как я

карам. Но повечето от моите богати тъй наречени приятели не си направиха труда дори да ми звъннат един телефон.

— Доста кофти — каза Мат.

— Що се отнася до тях, аз съм издигнал се парвеню — отвърна Лийф с гримаса. — Баща ми е постигнал всичко сам, на което тези типове викат „новобогаташи“. Прапрадядото на Кет Кориган е натрупал семейното богатство, с което е купил политическата кариера на праядо и, на дядо й, на баща й...

— Какво тогава се опитваш да ми кажеш? Че не е от моята класа ли?

— Опитвам се да ти кажа, че не можеш да се справиш с тази група — просто не можеш да се надпреварваш с парите им. — Лийф вдигна пръста си. — Но всичко, с което разполагат повечето от тях, са парите. Когато си богат, не ти е нужен ум, не трябва да се скъсваш от работа и други такива неща, които смятаме, че са необходими, за да успееш.

Изведнъж Мат си спомни забележките на д-р Феърли към Санди Бракстън.

— Мисля, че знам какво искаш да кажеш — каза той.

— Умението да бъдеш нащрек и ловкостта могат да победят парите — каза Лийф. — Така излязох на глава с тези хора. Просто трябва да си жесток.

Мат кимна.

— Като налудничавото ти прокси, направено от клечки.

Лийф също кимна.

— Именно. Как да й привлечеш вниманието и да я накараш да иска нещо повече?

Плаха усмивка се появи на лицето на Мат.

— Започвам да схващам, но ще ми е нужна помощта ти. Имаме само два дни да се подготвим.

„Предполагам, че Триша беше права, помисли си той, докато се настройваше за виртуалното парти у Лара Форчън. Локалът наистина беше върхът — и сигурно е струвал на татенцето на Лара цяло състояние“. На Мат му се струваше, че се намира във вътрешната стена на прозрачен пластмасов диск, който беше заел орбита високо

над Земята. Планетата изглеждаше като напълнена с въздух луна, светеща над тях. Пухести бели облаци се простираха над сини океани и кафяво-зелени масиви. Мат надзърташе през краищата на облачната покривка, опитвайки се да види позната места. Там в онова открито ъгълче — малко парче земя се връзваше в морето. Това трябваше да е закривеният Кейп Код...

Мат се усмихна. Разбира се, че е той. Нали бяха в орбита над Вашингтон.

Всичко бе съвършено, изпитано до най-малкия детайл. Той наблюдаваше как облаци над брега на Вирджиния се разкъсват, откривайки града. Момиче, което гледаше през един от телескопите до стената, внезапно извика:

— Ето го моя двор! И мама ми маха!

Мат поклати глава. Колкото по-изпитани бяха детайлите, толкова по-скъп беше симулаторът. Бащата на Лара със сигурност беше хвърлил доста пари за този тук.

Музика се разнасяше над главата му и когато погледна нагоре, видя, че някои от присъстващите се бяха отделили от пода, за да се поносят и потанцуват благодарение на микрогравитацията. Без цапнатата в устата Триша, разбира се. Тя стоеше в скъпата си рокля, придържайки се за края на една маса.

Кет Кориган трябваше да разполага със страхотни шпиони. Тя носеше сребристосин копринен костюм, който пасваше идеално на дансинга със слаба гравитация. Смеейки се, русото момиче се завъртя във въздуха. Тогава видя Мат.

Или по-скоро видя проксито от клечки, което той беше използвал на партито. Кейтлин изблъска другите танцуващи, устреми се надолу към мястото на Мат и се втренчи в него.

— Какво правиш тук? — изсъска тя.

— Просто проверявам един заподозрян, Кики — отговори провлачено Мат. — Или да те наричам Кет? Опитвам се да се добера до теб, откакто удари онова момиче в „Maxim's“. Имаш няколко хубави виртуални хватки, които бих научил с удоволствие.

Кейтлин продължи да го гледа отровно. В този момент друго русо момиче, носещо още по-любителски костюм, се приближи към тях.

— Не знам как си успял да влезеш тук, но ако имаше покана, щеше да знаеш, че проксита не се допускат. — Лара Форчън се обърна към Кейтлин. — Приятел ли ти е, Кет?

— Н-не — отвърна Кет Кориган, преглъщайки. Тя не откъсваше очи от проксита на Мат.

— Много съжалявам — каза той. — Сигурен съм, че поканата ми е някъде тук. — И направи движенията на човек, търсец нещо из джобовете си, което изглеждаше смешно във фигурата от клечки.

— Аха! — възкликна той, измъквайки нещо.

За съжаление не беше иконка, представляваща покана, а приличаше на черна палачинка от гума.

— Какво е това? — попита настоятелно Лара.

Мат ѝ го подхвърли. То се залепи за дантеления ѝ костюм, оставяйки отвратително мастилено петно отпред.

— Това е виртуална боя. Доста изящна, а? Е, ако се замисля, не чак толкова.

Отговорът на Лара относно съсипването на костюма ѝ беше оглушителен писък.

За секунда Мат съжали, че развали партито на момичето. Смяташе, че ще му допадне, но не беше така. Въпреки всичко трябваше да се преструва. Той се отдръпна назад.

— Може би трябва да се опитам да те разсея.

Този път се появи нещо, което приличаше на шепа малки камъчета. Мат застана до близката маса, където сложна система от тръби образуваше микрогравитационен фонтан над купата с пунш. Но когато изсипа шепата си с камъчетата в купата, съдържанието ѝ започна да бълбука и да пуска пара във въздуха. След това се чу „Буум!“ Облак във формата на гъба се издигна нагоре и бавно започна да се спуска. Оглушителната експлозия предизвика вниманието и крясъците на другите.

— Пфу! — извика Кет Кориган, след като пуншът започна да се стича по косата и костюма ѝ. Но стискаше устни, за да не се засмее.

„Това е само симулатор, продължаваше да се успокоява Мат. Не е като да го правиш наистина“. Но бясната Лара Форчън вече се беше запътила към родителите си. Той разбра, че автоматично задействащата се система за сигурност ще го заключи.

— Спокойно, Кет — каза ѝ Мат, като махна безразлично с ръка.
— Между другото страхотно парти.

По начина, по който Кет се нахвърли върху него, той се зачуди дали щеше да го сграбчи, за да го задържи там.

Но всичко, което направи, беше да издърпа бързо една от обиците си и да я пъкне в ръката му.

— Разгледай я хубаво, като се отдалечиш оттук — измърмори тя.
— А сега изчезвай.

5

В събота сутринта Мат покани някои от приятелите си в Нет Форс Експлорърс на виртуално посещение. Всички се събраха в персоналния му виар, надвесени над мраморната плоча маса, като разглеждаха обичаята, която Кейтлин Кориган му беше дала предната нощ.

— Значи си се уредил със сувенир от злополучното парти — каза Анди Муур. — Мислиш, че щерката на сенатора те харесва, а?

— Не е в това въпросът — отвърна Дейвид Грей. — Обикновено не можеш да си отнесеш виртуални парченца и да успееш да ги запазиш. Обичаята трябваше да е изчезнала, когато Мат е прекъснал връзката. И тъй като не е, знаем, че има нещо повече от привличане на погледа.

Мат се пресегна към иконка с програма лупа.

Когато Дейвид я постави над обичаята, миниатюрни букви се появили във въздуха — хиляди редове. Дейвид си поигра с лупата, като уголеми холографските изображения, а сетне я прекара нагоре-надолу по редовете.

— Така — каза със задоволство той, — това е програма, протокол за комуникации.

— Нямахте ли да е по-лесно, ако просто ти беше оставила телефонния си номер? — попита Анди.

— Може би — отвърна Мат. — Но тук става дума за „Лийтс“. Децата на богатите. Това, което ме интересува, е програмата. Вие, момчета, сте по-навътре в тези неща от мен.

Въпреки че той беше програмираше виртуалната боя, която хвърли върху роклята на Лара Форчън, за изненадата с пунша трябваше да благодари на Анди.

— Какво можеш да ми кажеш?

И двамата започнаха да сканират редовете на компютърен език.

— Много е добра, нищо че е малко претруфена — каза Дейвид. — Компресирана огромно количество информация в такъв малък

артефакт.

— Професионална — допълни Анди.

— Имаш предвид изпитана от аматьор или е работа на платен програмист? — попита Мат.

— В никакъв случай не е правена в домашни условия — отвърна Анди. — В някои от поддиректориите има обозначения за запазени права. Това е професионално направена кодираща програма, много качествена, специално създадена. И скъпа.

— Значи Кейтлин не може да я е измислила сама?

Анди го погледна учуден.

— Не знаех, че Кейтлин Кориган е хакер.

— Нито пък аз — рече Мат. — Това се надявам да разбере. Все някой трябва да е направил кодиращата програма, която позволи на виртуалните вандали да вземат контрола над симулатора на „Кемдън Ярдс“, да не споменаваме програмата, която позволява на тия хлапета да нараняват хора във виртуалната реалност. Нека кръстим него — или нея — Гения. От това, което твърдите, мога да задраскам Кейтлин от списъка като мозъка на вандалите. Тя не умее да програмира сама.

Анди го изгледа странно.

— Сигурен ли си, че не го правиш, защото я харесваш?

Мат почувства как лицето му се изчерви, докато се защитаваше.

— Да, сигурен съм — каза той.

„Поне се надявам“, добави на ум.

— Дали е Гения, или не, засега Кейтлин е връзката с останалите виртуални вандали — рече Мат. — Ето върху какво трябва да се съсредоточа.

— Правилно — отвърна му ухилен Анди. — Каквото и да правиш, недей да си мислиш, че тя иска да те види отново.

„Щях да го убия тоя идиот“, помисли си Мат, докато седеше в стаята, гледайки компютърната конзола.

Анди Муур имаше гадния навик да вмъква забележки, които щяха да го дразнят часове наред — точно като намека за Кейтлин Кориган.

Беше ранен следобед. Дейвид и Анди си бяха отишли отдавна. Баща му и майка му бяха навън по работа. А Мат седеше пред

компютъра си, гледайки с празен поглед.

„Просто не си мисли за това“. Думите отекваха в главата му.

Спомни си една стара приказка, която беше чел като дете. Един човек, страдащ от ужасна болест, отишъл при Мъдреца в Планината, за да му помогне да се излекува.

— Много лесно — рекъл Мъдреца. — Днес не трябва да си мислиш за слонове.

Разбира се, това не излекувало болестта на човека. „Как могат хората да прекарат известно време, без да мислят за нещо, което съзнателно се опитват да избегнат?“ Тази мисъл продължаваше да го тормози като нестихващ зъбобол.

Мат пое дъх и се настани на свързания към компютъра стол. Насили се да се отпусне, оставяйки рецепторите на стола да се настроят с имплантите му. Но да си повтаряш, че мисълта ще изчезне, не беше решение на проблема. Трябваше да се предприеме нещо по въпроса.

И в този случай това нещо беше виртуална визита при Кейтлин Кориган.

Мат отвори очи и видя, че се носи из звездния сумрак, загледан в мраморната плоча. По средата ѝ беше обичата на Кет точно където я бяха оставили. Той понечи да я вземе, но внезапно дръпна ръката си. Вместо нея се пресегна за блещукащата червена пешка, която му бе дал Лийф. Поглеждайки надолу, видя, че отново се бе превърнал във фигурата от клечки. Едва след като приключи с превръщането си в прокси форма, Мат взе обичата на Кет и активира програмата за връзка.

Малко по-късно се понесе из обсипания с неон пейзаж на Мрежата. Премина няколко правителствени сгради. Не е учудващо, като се има предвид фактът, че бащата на Кейтлин е сенатор. Но изведнъж точно преди да навлезе в правителствената територия, протоколът за комуникациите го изпрати в обратната посока. Това беше еквивалентът на тих, богат квартал, ситуиран на края на правителствената система. Виртуалните къщи бяха огромни, но не толкова импозантни, колкото вампирските замъци или резиденцията, в която се помещаваше „Maxim’s“.

Мат разбра, че програмата го води към скромно изглеждаща постройка с веранда и колони. Струваше му се доста позната. И сетне

я позна. Летеше право към опростен модел на „Маунт Върнън“ — резиденцията от осемнайсети век на Джордж Вашингтон.

Но не се бе насочил към някаква врата или прозорец. А право към една празна стена.

Малко по-късно си спомни, че бандата на Кет би могла да използва технологията, за да наранява хората.

„Няма що, помисли си той. Ще ме размажат точно пред къщата на Кейтлин. След щуротиите, които направих миналата нощ, кой ще ми повярва, когато се опитам да обясня“.

В последния момент Мат спря толкова рязко, че стомахът сигурно би се качил до гърлото му, ако беше в реалността. След като всичко свърши, той се озова пред бяла неонена стена.

„Добре, каза си Мат. Очевидно трябва да направя нещо. Но какво?“.

Кет не му беше оставила парола. Освен ако...

Той протегна виртуалната си ръка, в която държеше обичката на Кет. Юмрукът му потъна в стената — а също и Мат.

След минутка се озова в някакъв виар — съвършено гладка повърхност по подобие на шахматна дъска, която се губеше в далечината. Пухести облаци преминаха над главата му, а между тях се носеха странни конструкции.

„Интересно, помисли си Мат, гледайки наоколо. Доста пари са отишли, за да се направи това“. Той видя в една от конструкциите компресирана версия на много скъпа виртуална игра. Но виар симулаторът не изискваше кой знае какви умения в програмирането. Личният виар на Мат разполагаше с повече програмни възможности. По-важното беше, че Кет Кориган не се забелязваше никъде.

Мат тъкмо щеше да се измъкне, когато момичето изведнъж се появи. Никога не я беше виждал така: носеше шорти и тениска. Русата ѝ коса беше разрошена, вързана назад с панделка, а лицето ѝ беше зачервено.

— Бях във фитнессалона, когато пейджърът ми иззвъня — започна Кейтлин и се поколеба дали да покани проксита на Мат. — Виждаш ме в най-лошия ми вид. Можеше да зарежеш това глупаво прокси и да ме предупредиш кой си.

— Трогнат съм, че ти не се появи с прокси, като разбра, че съм тук — отвърна Мат. — Но аз доста трябваше да се потрудя, за да се

добера до теб, така че ще е честно, ако и ти се помъчиш да ме намериш.

— Кой всъщност си ти? — извика Кет. — Защо се въртиш около мен?

— Интересувам се от теб... и от приятелчетата ти... и от това, което четиримата направихте в „Кемдън Ярдс“.

Лицето на Кейтлин пребледня.

— Аз... не знам за какво говориш — започна да заеква тя.

— Кейтлин, Кейтлин, може да ти харесва да се изтипосани в прокси като разни актриси, но ти самата не ставаш за такава. Лицето ти току-що те издаде.

Кейтлин прехапа устни, а Мат продължи.

— Ей, не съм дошъл тук да те арестувам. Не съм полицай. Видя какво можех да направя на партито на Лара. Същото, което и вие правите — и то доста ме впечатли. Просто искам да се срещна с тези, които дърпат юздите, това е всичко.

Кет Кориган го гледа смълчана продължително време. След това кимна отсечено.

— Добре, ще видя какво мога да направя. Изчакай тук. Първо трябва да говоря с останалите.

Тя изчезна, оставяйки Мат сам в голямата си играчка. Той се разходи наоколо, правейки се на турист, като разглеждаше реещите се във въздуха конструкции. Всички до една бяха различни скъпи програми, големи програми, правилно компресирани за належаща употреба.

„Най-големият пакет икони, който съм виждал“, каза си Мат, малко разочарован. Целият виар беше стандартно настроен, скъп, но изключваше всяка възможност за лична намеса. Кет изобщо не се бе опитвала да го нагоди така, както на нея ѝ харесва.

„Трябва да е компютърен невежа, помисли си Мат. Как тогава се е забъркала с виртуалните вандали?“

Той започна да се безпокои, че времето минава. Какво правеше Кет? Дали беше решила да се поосвежи, преди да се свърже с приятелите си? Или може би е отишла да ги предупреди и сега се чудеха какво да правят с него? Можеха ли да се опитат да го проследят обратно по Мрежата? А може би планираха да му поставят капан тук!

Мат беше на границата да прекъсне връзката, когато Кейтлин се върна във виара. Опитваше се да прикрие празното изражение на лицето си, но той успя да разбере, че е нещастна.

— Ще говорят с теб, но не тук. — Кет държеше в ръката си иконка — малък черен череп.

„Чудесно“, каза си Мат. Вече беше стигнал твърде надалеч, за да го е страх. Необезпокояван се пресегна, за да хване ръката на Кейтлин.

Пътуването през Мрежата беше разтърсващо, краткотрайно и объркващо. „Нарочно, предположи Мат, за да ме затруднят да ги проследя“.

Те преминаха с бясна скорост покрай няколко уебстраници, след това се отбиха да починат в една виртуална стая. Стените ѝ бяха толкова бели, че го заболяха очите.

Но той не обърна внимание.

Разглеждаше трите прокситата, които стояха и го чакаха. Представляваха странна картинка. Големият блещукащ г-н Джуълс беше там. Както и близо двуметровата жаба. Бяха придружени от фигура, която приличаше на рисуван каубой от анимационните филми.

— Г-н Дилинджър, г-н Бийти и д-р Крипън, предполагам — каза Мат, стараяйки се да не показва признаци на страх.

— 'Наеш ли, малкият, пъхаш си носа, дете не ти е работата — каза каубоят с най-гадния акцент от Дивия запад, който Мат някога беше чувал. — Някой трябва да те е учил, че това е опасно.

Тогава той забеляза, че имаше известно разминаване между говора на каубоя и движението на устните му.

Но когато онзи извади рисувания си пистолет и го насочи към главата на Мат, нямаше никакво забавяне.

— Смятам да ти дам добър урок — каза каубоят.

6

Мат беше виждал люкове по-малки от дулото на пистолета пред лицето си.

— Окей, Текс, привлече вниманието ми — каза той, като все още се преструваше, че не е уплашен.

„Тези типове знаят как да те накарат да те боли в подобни ситуации, промълви ужасен глас в ума му. Какво ли е чувството да те улучат от това ръчно оръдие?“

Гигантската жаба внезапно промени формата си, превръщайки се в разпасан млад корсар отпреди стотини години. Дългата му черна коса беше вързана отзад на конска опашка, с прилепналите по краката кожени панталони. Носеше надиплена копринена риза — а усмивката на приятните му черти беше толкова режеща, колкото и дългият почти метър меч, насочен към гърлото на Мат.

Господин Джуълс естествено нямаше нужда от оръжие. Той се появи зад другите двама, стискайки блещукащите си юмруци, всеки един, от които беше колкото главата на Мат.

— Трябва да ви го призная, момчета — каза той на страшничката тройка — и на разтревоженото момиче. — Добри сте... Много сте добри. Не можех да повярвам на ушите си, когато слушах докладите за случилото се в Балтимор. След това проверих всеки отделен лъч от холопроекцията, заснет в играта, и се порових из Мрежата, за да видя дали нещо подобно е ставало и преди в околностите на Вашингтон.

— И как всичко това те доведе до нея — и до нас? — искаше да знае г-н Джуълс. Подобните му на скъпоценни камъни очи излъчваха остър блясък, когато погледна Кейтлин.

— Вие, момчета, си стойте зад маските. — Гласът на Кейтлин прозвуча горчиво, когато се обърна към дружките си вандали. — Можем да сме сигурни, че не ме е проследил по Мрежата. Вероятно е някой от училището, който се е натъквал на мен в истинския свят. Така че не бива да се безпокоите. Не сме се срещали в нормален вид, откакто започна тая история.

Г-н Джуълс изглеждаше готов да удари момичето, а Мат напрегна мускулите си, готвейки се да се отбранява безпомощно. Но анимационният каубой опря пистолета си в светещия гигант.

— Почакай малко, непохватник такъв. В момента висиш от другата страна на въжето.

Още веднъж Мат забеляза незначителното разминаване между движещите се устни и звучащата като от уестърн холореч. „Ако това е програмата «Идиъм Савен», работи по-бавно, отколкото каза Дейвид, помисли си Мат. Освен ако... не просто превръща английския в този глупав диалект, а в напълно различен език!“.

Но нямаше време да се занимава с това сега. Трябваше да убеди групичката богаташчета, че може да им бъде полезен — и забавен.

— Разследването ми попадна на всякакви слухове за хора, които са превръщали виарите си в купчина боклук. Владее няколко трика, които мога да ви покажа. Ако искате можете да попитате и дамата.

— Чували сме за тях — отговори студено този с меча.

Мат забеляза, че той не се притесняваше от това, че говори английски с акцент. Доколкото този акцент не беше някакъв прокси трик...

„Не, каза си той. При този времето на забавяне не е същото, както при каубоя“.

— Знаете, че моите умения могат да дразнят хората, дори и да ги уплашат. Но те не са придобити от същия източник, който вие посещавате.

Мат разтвори клечестите си ръце.

— При всички данни, които събрах, все още не съм сигурен, че вие, момчета, сте действали преднамерено или просто сте искали да се изфукате. Затова реших да опитам да ви намеря. Сметнах, че трябва да сте богати — всички тия електронни дивацини изискват инвестиции. — Той потърка пръстите си в характерния стар жест за пари. — Също така предположих, че живеете в относителна близост до мястото, където играете. Това означаваше да се сдобия със списък на местата, където се мотаят богатските наследници от окръг Колумбия.

На недоизпипаното лице на проксита се появи усмивка.

— Някак си имах усещането, че не сте група четиридесет и девет годишни компютърни невежи.

Той вдигна рамене.

— И, както знаете, се оказах прав. Първата уебстраница, която посетих, беше „Maxim’s“. И кого да видя там, ако не очарователната Кики, която поприказва малко, после удари истинската Къртни Ванс, когато тя се появи да се оплаква. Чух удара, а и видях как Къртни се превиваше от болка... и разбрах, че съм намерил това, което търся. — Мат вдигна ръката на проксито си. — Няма да ви кажа как свързах Кики с Кейтлин Кориган. Всяка връзка се нуждае от известна доза загадъчност. Но искам да знаете, че съм много впечатлен от изпълненията ви и бих желал да се присъединя към отбора.

— Виж кво, нещастник такъв — каза каубоят от анимационното филмче, вкарвайки отново в действие своя глупав акцент от Дивия запад. — Изобщо не мисля, че осъзнаваш кой държи юздите тук. Проследил си ни, хубаво. Но с един изстрел от моя четиридесет и петкалибров пистолет ще те пратя да береш цветя от оня свят. А мъртвите не си отварят устата.

— Ще го повторя отново — каза Мат, надявайки се гласът му да не трепери. — Не искам да ви принуждавам насила, както и да ви изнудвам. Всичко, което искам, е да стана част от вашия отбор, да науча как правите всички тези номера.

— Но тогава ще знаеш повече от всекиго от нас — възрази бившата жаба.

Мат изглеждаше объркан, но не можеше да си позволи да го покаже. Трябваше да убеди бандата да го вкарат в играта. Въпросът беше как?

Думите изскочиха от устата му, преди да се усети.

— Безпокоите се, че ще разправам наляво и надясно, а? Ако стана един от вас, ще съм изложен на същата опасност, на която и вие.

— Може би. — Господин Джуълс произнесе това, сякаш обмисляше предложението му. — Ще си позволя да кажа, че се оправяш доста добре с компютрите, след като се добра толкова близо до нас. Но трябва да докажеш, че умееш да вършиш и други неща, ако искаш да си един от нас.

— Какво имаш предвид? — попита Мат внимателно.

— Ами трябва да изпълниш своята задача. — Гигантският кристален образ се наведе напред, като изричаше думите все по-бързо. — Вкарай ни някъде, където не сме имали възможност да проникнем.

„Изпитват ме, помисли си Мат. Това е направило силно впечатление“. Поне ще му позволят да се измъкне от празната бяла стая, без да го застрелят.

— Изгарям от желание да опитам — обеща Мат. — Стига да не е нещо невъзможно, като Пентагона или Белия дом.

— Не, по-лесно е от това. — Господин Джуълс се усмихна дразнещо. — Искаме да проникнем във виара на Шон Макардъл, сина на ирландския посланик. Сигурен съм, че няма нужда да ти казвам нещо друго. Можеш да намериш онова, което искаш, като се разровиш из съответните база данни.

— Ще започна веднага. — Мат се поколеба за миг, преди да продължи. — Всички ли искате да влезете там?

Останалите се засмяха бурно.

— И да се вмъкнем право в заложения капан? Мисля, че няма да стане — подсмихна се господин Джуълс. — Всичко, за което имаш грижата, си ти — и Кики. — Той направи подигравателен поклон към бясната Кет Кориган.

— Тъй като тя е единственият от малката ни групичка, когото ти познаваш, като уредиш нещо, ще контактуваш с нея. — Господин Джуълс обърна подобните си на скъпоценни камъни очи към Мат.

— Ако до една седмица не получим вест от теб, ще сметнем, че просто не си заинтригуван. Но ако доловим някакви слухове за нашата дейност или засечем повишен интерес към Кейтлин, тогава отново ще трябва да се занимаем с теб. — Той се надвеси над несъществуващото прокси на Мат. — И никак няма да ти хареса, американецо. Ама никак.

Мат беше доволен, че изведе Кейтлин оттук. Но когато трябваше да напуска нейния виар, използва усложнен, препрограмиран път за бягство, който го носеше със зашеметяваща скорост през дузина други уебстраници. Същото нещо направи, когато се изнесе от партито на Лара Форчън, като се луташе напред-назад из Мрежата, за да заличи всички възможни следи, които можеха да го издадат. Дори сега беше взел допълнителни предпазни мерки, използвайки път, различен от този, по който мина в петък през нощта.

Последната му спирка беше пред огромна пирамида, излъчваща силни електрически импулси — тя представляваше виртуалният вариант на онлайн каталог с операции. Блещукащият без прекъсване пламък всъщност беше броят на постоянно обажданията се за цената на

услугите и информацията. Мат се устреми натам без никакво забавяне, като се гмурна в огромния пламък от електронни импулси около конструкцията на пирамидата. Ако виртуалните вандали бяха успели да го проследят дотук, отвесно блещукащото количество информация щеше да пообърка преследването им.

Той се беше устремил към малко тъмно местенце — няколко гигабайта от паметта на компютъра, които Мат бе отклонил от бизнес каталога. В тази малка ниша се съдържаха програми, които щяха да му позволят да провери дали е успял да избяга, без да оставя следи.

Тъмното местенце внезапно се съживи, мигайки отчетливо, докато заличаващите следи програми му дадоха зелена светлина, след което се изтриха автоматично. Той направи още един кръг около пирамидата, влизайки в трафика изходящи обаждания, и после се отправи към дома си.

Колената на Мат бяха омекнали, когато стана от стола, прикрепен към компютъра. Може би отклоняващият маршрут, който беше преминал, имаше малко повече извивки и завои. Съжаляваше само, че не бе успял да прокара проследяващ механизъм във виар симулатора, където го заведе Кейтлин.

Но този проблем можеше да се окаже нож с две остриета. Щеше да разкрие мястото, където среща виртуалните вандали, а трансмисията щеше да им позволи да го разобличат. А точно сега единствените неща, които Мат запази за себе си, бяха връзката му с Кейтлин Кориган и прикритата му самоличност.

Той се отърси от проблемите си, след което се запъти надолу по коридора към телефона.

„Трябва да опитам да разбера кой се крие зад маските на някои проксите“, мислеше си Мат, докато набираше номера на капитан Уинтърс. За щастие капитанът беше в офиса си, прекарвайки съботата в подреждането на документацията.

— Капитане, обажда се Мат Хънтър — каза Мат в слушалката. — Удобно ли е да дойда при вас, защото имам да ви казвам нещо. Май се натъкнах на връзка по случая „Кемдън Ярдс“.

— Няма ли да ми го кажеш сега? Или да ми изпратиш доклад по имейла? — попита капитанът.

Мат се изкашля.

— Предпочитам да ви го съобщя лично, сър. А след като разберете за какво става въпрос, мисля, че ще се съгласите с мен.

В никакъв случай нямаше да говори по открита телефонна линия или да изпраща съобщение, чрез което виртуалните вандали можеха да го засекат.

По телефона се чу въздишка.

— Надявах се да си почина малко, но... кога можеш да дойдеш?

— Тръгвам веднага — отговори Мат.

В автобуса на път за офиса на капитана в Пентагона той се опита да подреди изживяванията си от изминалата седмица в смислен доклад. Но дори и най-голямото старание не звучеше толкова смислено, когато се изправи пред нетърпеливия капитан Уинтърс.

Капитанът изглеждаше много по-загрижен, отколкото нетърпелив, когато Мат приключи.

— Предполагаш, че дъщерята на почитаемия сенатор от Масачузетс е свързана с групата богаташи, търсеци виртуални приключения? И че някои от членовете ѝ са чужденци — вероятно към дипломатическия корпус?

— Мисля, че... — започна Мат.

Но капитан Уинтърс довърши изречението му.

— Аз мисля, че трябва да разполагаш с много убедителни доказателства, с които да подкрепиш подобни предположения. Ние не разполагаме с официално становище по случая — все още е от компетенцията на полицията в Балтимор. — Той присви очите си. — А те направо ще прегърнат идеята ти, щом я чуят.

— Все пак мисля, че чуждестранната връзка си струва да се провери — отвърна едва доловимо Мат.

— Стига да не се забъркваш много — каза Уинтърс. Той погледна часовника си. — Ще го оставя на теб. — Обръщайки се към компютъра, той рече: — Компютър, идентификация на гласови команди.

— Гласът идентифициран като капитан Джеймс Уинтърс — прозвуча отговорът на компютъра.

— Започни претърсване на данни с несекретен произход, Кориган, Кейтлин; познати, по-специално от чужда националност.

— Да обхване период отпреди шест месеца — предложи Мат. — Не смятам, че са се срещали напоследък.

Капитанът кимна.

— Продължителността да варира до шест месеца от настоящата дата. Копие от получената информация да се предостави на Матю Хънтър, идентифициран сега.

— Матю Хънтър — каза Мат.

— Изпълнявай — нареди капитан Уинтърс. Той погледна Мат. — Ще се наложи да почакаш малко. Дори и за система като нашата, това ще е дълга операция. Той отиде до вратата. — Ще те оставя. Като излизаш, само затвори вратата. И ме уведоми, ако изскочи нещо интересно.

Мат не знаеше дали да се ласкае от доверието на капитана, или да се дразни от очевидното му нежелание да повярва, че може да изскочи нещо интересно. Стойки сам в офиса, той чакаше нетърпеливо, докато системите на Нет Форс претърсваха цялата налична информация из публично достъпните уебсайтове — публикувани новини, електронна информация, Холонет и ставащите достояние на широката общественост правителствени проекти — за някаква връзка между Кейтлин и намиращата се във Вашингтон голяма чуждестранна общност.

Но нетърпението се превърна в безпокойство, когато компютърът извади стотици резултати.

— Групирай ги поотделно — нареди Мат, — като правиш списък по имена с намаляваща честота на връзките.

Дори и така дискетата, която му бе оставил капитан Уинтърс, се запълни бързо.

„Обзалагам се, че е знаел, че ще стане така, помисли си Мат, и го е нагласил, за да ми даде урок“.

Канеше се да извади дискетата от флопито, когато му хрумна друго. Не бе успял да разпознае акцентите на две от трите проксита, с които се срещна днес. Но имаше известно съмнение относно господин Джуълс.

— Направи отделен файл — нареди Мат на компютъра. — Сортирай първите десет имена от списъка по националност. Ако има британски субекти, дай им предимство.

Дискетата отново включи на работен режим.

— Последните трийсет и седем имена от главния списък изтрети, за да се направи място за файла — предупреди компютърът.

— Прието — каза Мат. — Покажи файла с националностите.

Във въздуха над компютърната конзола се появи холоекран. Мат разгледа светещите букви.

— Само един с британски произход — промърмори недоволен той. — Колко много информация в пресата. — Мат реши да опита късмета си. — Има ли текущ правителствен файл на името на... — той погледна, след това прочете името: — Джералд Савидж?

За момент в стаята настъпи тишина, докато компютърът претърсваше файловете на Нет Форс.

— Потвърждавам.

— Файлът засекретен ли е?

— Не.

— Покажи файла на името на Джералд Савидж.

Достатъчно беше едно примигване и над конзолата се появи образът на доста приятен на вид човек. Имаше малко по-голям нос и четвъртита брада, а кафявата му коса беше определено дълга.

— Хм — промълви Мат. — Това е файл на Щатския департамент, а не данни на Нет Форс.

Той се намръщи, когато нареди изписаното на екрана съдържание да се прегледа цялото. Изглежда, Джералд Савидж бе от онзи тип хора, които разваляха репутацията на дипломатическата общност. Беше участвал в няколко сбивания, откъдето идваше и прякорът му Джери Дивака^[1].

Мат се заинтригува, когато разбра, че склонността на Савидж към препирните има политически оттенък. Баща му беше твърдолинеен британски политик, чиято кампания имаше откровено анти ирландска платформа. Мат знаеше, че в отношенията между Англия и Ирландия винаги е имало търкания. Ирландците са се борили стотици години, за да се освободят от британското потисничество.

Но враждебните отношения поели нова посока малко след средата на 90-те години на 20-и век, когато Ирландия започнала да надминава Англия по икономическите показатели. Там, където англичаните някога са демонстрирали превъзходство, сега определено чувстват завист. А когато, двадесет години по-късно, британското правителство разреши на няколко графства от Северна Ирландия да се обединят с останалата част от страната, стана още по-лошо. Много англичани бяха унижени от загубата на една от техните последни

колонии — и Клиф Савидж, бащата на Джералд оглави вълната на натрупаната омраза и гняв, довела го до върховете на политиката.

Изглежда, правителството му беше дало пост в чужбина, за да го изпрати далеч от страната.

Мат поклати глава. Но защо го изпращат тук? Би трябвало да знаят за огромната ирландско-американска общност. Или именно това е целта? Може би хората в Лондон се надяваха, че семейство Савидж ще предизвикат нещо като международен скандал.

— Затвори файла — нареди Мат. Осени го друга идея: Кейтлин Кориган. Това трябваше да е ирландско име. Какво общо имаше тя с човек, който иска да навреди на ирландците?

Може би е просто част от светския живот във Вашингтон. Учудващо как дипломатическите връзки събираха заедно хора, които са кръвни врагове. Понякога политически дивиденти могат да се спечелят, като се държиш приятелски.

Мат преглътна. В часа по английски в училище обсъждаха „Ромео и Жулиета“, известната пиеса, където две деца от враждуващи фамилии се влюбват едно в друго.

Всеки един от тези сценарии можеше да даде отговор на въпроса защо Кейтлин и Джери Дивака се бяха събрали. Но едно беше ясно — имаше още много да узнае за Кет Кориган, преди да разбере какво я е накарало да си направи тази сметка.

[1] Savage (англ.) — див, свиреп, жесток. — Бел.прев. ↑

Мат знаеше, че трябва да работи по „задачата“, която му бяха възложили виртуалните вандали — нещото, за което спомена на капитан Уингърс. Опитът му да действа под прикритие щеше да отиде на вятъра, ако не изпълнеше онова, което беше обещал да направи.

Вместо това Мат се бе вгледал в холообраза над компютърната конзола. Той показваше Кейтлин Кориган във вечерна рокля да пристига на някакво благотворително събитие с охраната си, Джералд Савидж. Кет удостояваше папараците с палава усмивка. Дивака изглеждаше сякаш току-що е изял шоколадена торта.

Как щеше Мат да се съревновава с тези хора? Те бяха най-отбраното общество, без тях не минаваше нито едно светско парти. Ако те не можеха да се доберат до Шон Макардъл, какъв шанс имаше Мат да го направи?

„Освен ако... сепна се внезапно той, може би не задавам правилно въпроса. Защо не могат да се доберат до Шон Макардъл?“

Той изтри образа от компютърната конзола и започна ново търсене на данни. Докато четеше новините, които извика на екрана, един ред прикова вниманието му. На лицето му се появи съвсем лека усмивка. Може би все пак имаше начин да се промъкне...

Ден и нещо след това Мат предприе един рискован ход по Мрежата, носейки със себе си иконката за телекомуникации, прокси програмата на Лийф Андерсън и протокола на Кейтлин.

Преди да се насочи към персоналния виар на Кет, избра заобиколен маршрут, в случай че тя наблюдаваше откъде пристига.

„Ставаме параноици, така ли?“ обади се един глас в съзнанието му. Май наистина беше така. Но прикриването на самоличността беше едно от малкото предимства, което имаше пред децата на богатшите. Заслужаваше си да запази това предимство.

Стигна до един доста натоварен сайт. След това се трансформира в господин Стикс и активира протокола на Кейтлин. Отново полетя през стените на виртуалната резиденция на семейство Кориган,

влизайки в безкрайния сюрреалистичен пейзаж на персоналния виар на Кейтлин.

Тя се появи след миг, облечена в дънки и пуловер. Беше боса, а очите ѝ изглеждаха подпухнали.

— Добре ли си? — попита той.

— Карам я страхотно — отговори рязко тя. — Животът ми е в ръцете на човек, който се облича като палячо, така че всеки път щом се появи, трябва да подскачам като дресиран тюлен.

Въздишайки, тя потърка лицето си.

— Извинявай. Снощи се прибрах много късно. Имах чувството, че съм легнала, секунди преди пейджърът да ме извести за пристигането ти.

Усети, че изпитва съчувствие към нея, но после се сепна. „Чакай малко, каза си той. Никой не я е насилвал да се забърква в това“. Спомни си Лийф — и останалите, които пострадаха, защото тя беше решила да се позабавлява.

Той остави симпатията си към нея настрана.

— Мисля, че открих начин да се добера до Шон Макардъл точно както искат приятелчетата ти. Ще го направим утре, в случай че трябва да се подготвиш. А това също ще ти е нужно.

Мат подхвърли на Кейтлин малка иконка с програма.

Тя я улови и образът ѝ започна да се променя. Русата ѝ коса се превърна в мръсно кафява сплъстена дрипа. Лицето ѝ се издължи, бузите ѝ хлътнаха, а челюстта ѝ се издаде напред. Устните ѝ изтъняха до мъничка линейка, а очите ѝ потъмняха.

Пуловерът и дънките се превърнаха в размъкната рокля, от която се показваше захабена бяла блуза. Костеливи китки и ръце с изпогривани нокти се подадоха от късите ръкави. На краката ѝ, тънки като кибритени клечки, цъфнаха грозни кафяви обувки.

Кейтлин погледна своето ново превъплъщение и нададе ужасяващ вик.

— Косата ми! Дрехите ми... погледни ме само! Какво си направил с мен? — искаше да разбере тя.

— Не вдигай такава врява — каза ѝ Мат. — Това е само едно прокси. Ще ти трябва, за да се промъкнеш вътре. А аз ще имам нужда от това. Той активира своята прокси програма, превръщайки се в луничав младеж с червена коса, не особено чиста бяла риза, къса

вратовръзка и широки панталони с около пет сантиметра по-къси от необходимото.

Кейтлин го изгледа и изтръпна от ужас.

— Кажи ми, че в действителност нямаш нищо общо с това — помоли се тя. — Приличаш на абсолютен глупак.

Тя извика виртуално огледало и застана до него.

— А пък ме докара като истинска глупачка.

— Тъкмо никой няма да те заподозре, нито пък мен. Може да помислят, че сме репортери от училищния вестник.

Кет го погледна с промененото си лице, а очите ѝ святкаха.

— Вестник ли?

— Обзалагам се, че ти и приятелчетата ти сте приложили обичайните номера за дипломатски хлапета — каза Мат. — Но Шон Макардъл не излиза да играе навън и не вдига виртуални купони, като Лара Форчън. Не, той е сериозен тип, истински умник, както му викате вие. Използва Мрежата за подготовка на проекти, а не да си играе. Но отваря виар симулатора си за нещо, за което се басирам, че ти и приятелчетата ти никога не сте се сетили. Веднъж месечно домакинства виртуална младежка пресконференция. Ето какво ще се случи утре. Малко пообърках училищните компютри, но успях да уредя да присъстваме като репортери от „Брадфорд Бюлетин“.

— Обикновено изтривам това нещо веднага след като го свалим от Мрежата — призна Кейтлин.

„Освен ако няма клюки за поредния лъскав купон или нещо още по-безсмислено за някое от елитните ти приятелчета“, помисли си Мат.

Той се изкашля високо, за да прочисти гърлото си.

— Аз ще съм Ед Нуунън, а ти — Кати Карти. Ето ти документи за самоличност и пропуск. Той ѝ подаде две други иконки.

— Кати — това звучи като Кет. Много добре — каза тя. — Името, което си си избрал, близко ли е до истинското ти?

Мат я удостои с кисела усмивка.

— Тези хора не съществуват, така че нищо не ни свързва с тях — или с истинския вестник. Избрал съм ирландски имена, защото сметнах, че това са журналистите, които биха желали да отидат на пресконференция на ирландско момче.

— За какво ли ще говорят? — чудеше се Кет.

— Нямам представа — призна й Мат. — Просто ще трябва да отидем, да размахваме репортерски касетофончета и да се правим, че сме се съсредоточили в пресконференцията независимо какво става.

— Ще бъде различно — призна Кейтлин.

— Конференцията ще се състои утре следобед, веднага след училище. Имаш ли нещо против да се срещнем тук?

Кейтлин деактивира прокси програмата, връщайки се към истинския си вид.

— Става — отговори тя, навивайки дългата си руса коса около един от пръстите си. — Но няма да отидем там направо оттук. Имам списък с добри места за прекъсване на връзката. Довечера ще избира някое и ще го наглася. Ще ни прикрива, в случай че някой си науми да проследява откъде идват хората.

— Чудесно — отвърна Мат с поизтънял глас. — Тогава ще се видим утре.

Когато на следващия ден той пристигна във виара на Кет, тя вече носеше виртуалната форма, която Мат й бе измайсторил.

— Аз съм, всичко е наред — увери го тя, а ъгловатото й лице се изкриви от погнуса, когато се погледна.

Кейтлин наметна на гърба си виртуална тежка чанта, която изглеждаше толкова ужасно, че пасваше идеално на демодирания й външен вид.

— Готов ли си да потегляме?

Мат се беше дегизирал в проксито на Ед Нуунън, преди да пристигне.

— Защо не? — отвърна той.

Кейтлин му подаде ръката. Те се понесоха из Мрежата, отбивайки се да починат в голяма, много добре симулирана стая с няколко реда каменни маси, разположени пред платформа с катедра за преподаване.

Мат пусна ръката на момичето.

— Чакай малко! — каза той. — Това е виртуалната лаборатория по химия в Брадфорд!

Кейтлин се изкикоти.

— Не си единственият, който може да се бърка с училищните компютри.

Мат стоеше безмълвен. Този тук беше успял да прокара в училищната система нов риквест. Който и да стоеше зад виртуалните вандали, бе успял да изझे напълно контрола над компютърната система на Брадфорд Академи!

— Хайде! — Кет погледна старомодния часовник, който носеше проксито ѝ. — Ще закъснеем, ако продължаваш да се размотаваш.

Въздишайки, Мат хвана отново ръката на Кет, която го поведе към пресконференцията, използвайки пропуските, които той бе направил.

Мат се чудеше дали страницата на ирландското посолство няма да има детелини, или да е проектирана във формата на необичайна лятна вила. Затова когато видя, че официалната страница представлява обикновен свръхмодерен виртуален офис, беше почти разочарован.

Моментално бяха пренасочени към персоналния виар на Шон Макардъл, който приличаше на голяма зала за лекции. Мат бе впечатлен от броя на младите журналисти, които се бяха събрали.

— Ще се настаним отзад — прошепна той на Кейтлин.

— Толкова по-добре — измърмори тя.

Щяха просто да стоят и да слушат, като се държат настрана от всичко.

Точно начаса на подиума се появи и Шон Макардъл. Беше висок, напрегнат, стеснителен млад мъж, който очевидно се ужасяваше от мисълта да се изправи и говори пред публика. Но поради някаква незнайна причина — може би, за да превъзмогне страха си — сега той беше тук, давайки обширно интервю.

Гласът на Макардъл издаваше пукот, докато се представяше, и той се засмя обезкуражително.

— Не си мислете, че винаги си подготвям речта — каза той. — Ужасен недостатък, ако някога се надявам да стана политик.

Но когато той продължи да говори за Ирландия и нейните икономически успехи, Мат трябваше да признае, че ако Макардъл не ставаше за политик, от него би излязъл добър водач. Младият мъж се гордеше със страната си и това, което тя бе постигнала.

— Докато бях момче, все още приемахме помощи от членовете на Европейската икономическа общност — каза той. — В онези дни вървеше една особено популярна шега: „Благодаря на Бога за германските данъкоплатци“, защото те даваха пари за изграждането на

пътища и инфраструктура, която да ги направи наистина качествени и високоскоростни. Знам, че малцина от вас са потомци на ирландски имигранти. Така че разбирате какво имам предвид като казвам, че определени хора — определени страни — лансират тезата, че нашият народ е безпомощен и мързелив. Но преди тридесет години, ние, „мързеливите ирландци“, разполагахме с някои от най-високообразованите младежи в Европа. Получавахме някои от най-хубавите професии, които няма да назовавам, участвахме в компютърното проектиране, дори работехме по част от проектите на Американската космическа програма.

Макардъл жестикулираше на виртуалната зала, в която се намираха сега.

— Имаме голямо участие и в Мрежата. Всички конструкции в тази страница — включително и този виар — са направени от ирландски програмисти. Ако тази зала ви допада, разрешено ми е да ви дам копие.

Докато стоеше и говореше, по високите, изпъкнали скули на лицето му се разля руменина.

— Развитата ни икономика доведе до някои проблеми, които не сме очаквали — като потока от незаконни имигранти. Не сме голяма страна и в продължение на векове сме били единен народ. Това направи изключително трудно приспособяването на потенциалните бежанци — а и не всеки има уменията да споделя нашето богатство. Знам, че това доведе до огорчение хората, бягащи от кръвопролитията на Балканите. Но особено в последните години Ирландия пое водещата роля в инвестирането на пари за възстановяването на региона, помагайки да се установи стабилен бизнесклимат, така както нашите икономически партньори направиха навремето за нас.

Когато започна да показва различни холоклипове, таблици, графики и изображения, младият Шон Макардъл не чувстваше никакви проблеми с речта си.

„Може би ще успее да се реализира като политик, щом се върне у дома, помисли си Мат. Но на мен взе да ми писва“.

Той се загледа в Кейтлин, за да види как тя понасяше презентацията. „Вероятно през цялото време слуша подобни работи, нали е от семейство на политици“.

Всъщност се занимаваше с нещо в ръцете си. Мат погледна по-отблизо. „Какво беше това? Някаква лепенка?“ Това, с което си играеше, много приличаше на лепенка. После я залепи на стената отзад. Мат напрегна очите, опитвайки да разчете какво пише на това, което залепи.

Струваше му се доста глупаво да положиш толкова усилия да влезеш тук, само за да вършиш дребни хулиганства. Вероятно щеше да се окаже някакъв анти ирландски лозунг, изфабрикуван от Джералд Савидж. „Какво целяха с това? Да вдигнат малко шум?“

Със залепения на стената стикер стана нещо странно. Цветът му започна да се променя, подобно на хамелеон, докато не съвпадна с тъмнозелената стена. Вместо да бие на очи, лепенката сякаш се прикриваше.

Мат се доближи, опитвайки се да намери блещукащото нещо.

Но стикерът изчезваше... не се преливаше във виртуалната картина, а се претопяваше, за да стане част от самата стена!

— Какво има? — изсъска Кейтлин, когато Мат се спусна и я издърпа грубо настрана. — Какво те прихваща? — попита тя, по-скоро уплашена, отколкото ядосана.

Но той не ѝ обръщаше никакво внимание, драскайки с изпогризваните ѝ нокти по стената. Нищо! Лепенката, която Кейтлин беше залепила, не остави никаква следа. „Не остави видима следа“ — поправи се Мат. Блещукащото нещо някак се бе сляло със симулираната стая. Възможно беше и ирландските програмисти да са изтрили елемента, който не принадлежи на стената. „Но тук си имаме работа с виртуални вандали, каза си Мат. Който и да стои зад тях, не мога да повярвам, че творението на този гений може да изчезне толкова бързо. Освен ако не е направено точно с такава цел“.

Той погледна Кейтлин студено.

— Онази лепенка, с която си играеше, това е иконка с програма, нали? Като ѝ отлепиш гърба, и стартираш програмата. Така си проправя път в кодирането на тази симулация, а вероятно и на целия виар.

Улови пламъчето на ужас в очите ѝ. Докато се чудеше защо тя се разстрои толкова от това, което бе разбрал, протегна се и я хвана за рамото. Това се оказа разумна стъпка. Защото след като установи контакт с нея, Кейтлин изчезна от пресконференцията. Но тъй като я беше хванал, Мат я последва в едно лудешко препускане из Мрежата. Кейтлин се опита да го отскубне от себе си, влачейки го през оживени реки от всекидневна обмяна на данни. Дори и при свиването на времето, часовете от девет до пет оставаха най-натоварената част от трафика на информация. Мат се опасяваше за живота си, докато те хвърчаха наоколо, подобно на малка топка, движеща се със скоростта на светлината. Сега имаше два въпроса, на които непременно искаше да узнае отговорите. Какво имаше в тази странна лепенка с програма, която тя бе оставила във виар симулатора на Шон Макардъл? И защо самото и споменаване доведе до този луд опит за бягство? Кет си

поемаше въздух, сякаш бе бягала няколко мили — дали пък просто не ридаеше? Най-накрая се озоваха в познато място.

Бяха се върнали обратно във виртуалната лаборатория по химия на Брадфорд Академи.

— Знаеш ли — каза Мат — моят партньор в лабораторните упражнения успя да предизвика грешка, която щеше да ни вдигне във въздуха, ако бяхме в реалността. Вместо това попаднахме в системата за триене и всичките ни елементи бяха изтрети от симулацията. — Той направи пауза. — Естествено после всички ни се подиграваха заради огромния червен надпис, който се появи: „ОСЪЩЕСТВЕНА Е НЕУСТОЙЧИВА РЕАКЦИЯ“. Със седмици ни викаха „неустойчивите“, докато някой друг не пострада, заливайки се с хлорна киселина.

„Говориш щуротии, каза си той. Приключвай, преди да е станало твърде късно“.

Кейтлин се сниши до една от каменните маси, като затвори очи.

— Махни си ръцете от мен. Пусни ме да си ида, моля те!

— Разказах ти тези истории, за да ти покажа, че всеки може да съборка — отговори нежно Мат. — Мислиш ли, че щях да те попитам за програмата, ако не те бях видял да я залепваш на стената? Доста добре е измислена в края на краищата. И коварна. Не е точно в стила на кристалния ти приятел или на рисуванния каубой. Да не е дело на онзи, който се превърна от гигантска жаба в галантен благородник с меч?

Все още държейки бузата си върху хладната каменна маса, Кейтлин го погледна с широко отворени очи.

— Не мога да ти кажа! Не мога!

— Какво искаш да кажеш — че първо трябва да попиташ приятелите си дали може да говориш с мен? — рече Мат. — Е, ще го преживея някак си.

— Остави ме на мира! — Очите на Кейтлин се бяха напълнили със сълзи.

Мат не можеше да гледа как момичето плаче. Пусна рамото ѝ и тя изчезна моментално.

„Браво, бе, каза си той горчиво. Току-що направи две издънки. Добре че програмата за наблюдение не е включена, защото сега щяха да са се появили големи червени букви“. Той можеше да си представи съдържанието им: „МЕКУШАВ НЕЩАСТНИК“.

Мат бързо напусна виртуалната лаборатория по химия — влизането тук беше забранено, ако не си със съответния клас. Ако го хванеха вътре, щеше да си навлече големи неприятности. Затова реши да не рискува и преди да се прибере в собствения си виар, се отби до още един много натоварен сайт. Колкото повече мислеше за това, толкова повече са убеждаваше, че зад виртуалните вандали стои някой, когото е виждал преди. Който и да се окажеше Гения, вече успя да изплаши до смърт Кейтлин Кориган. Мат си спомни, че тя беше доста по-спокойна, когато приятелите ѝ го сплашаха, за да си държи устата затворена и не се стресна особено, когато господин Джуълс — Джери Дивака — я заплаши да я удари.

„Какво толкова имаше в този, който създаваше програмите им? И защо този тип изпълваше Кейтлин с такъв ужас?“

Мат не беше напълно сигурен в подозренията си. Трябваше да се порови малко повече относно Джералд Савидж, за да открие колко разбира от програмиране. По някакъв начин трябваше да разбере кой се крие зад маските на другите двама и да направи същото и с тях. Нещо му подсказваше, че стикерът с програмата беше твърде прецизен в сравнение с прокситата, които използваша трите момчета.

Това означаваше, че някой наистина много хитър се криеше зад елементарна маска...

Мат стигна до своя виар, прекъсна връзката и се отпусна на свързания с компютъра стол. Можеше да прехвърля различни възможности колкото си иска. Това, от което се нуждаеха в Нет Форс, бе да си поиграят малко с програмата на отсрещната страна. Той отиде до телефона и успя да хване капитан Уинтърс навреме. Капитанът не беше очарован от новините.

— Да не твърдиш, че и синът на ирландския посланик е замесен с тази банда? — попита той.

— Не, сър. Смятам, че той може да е мишената. Разполага с изключително достъпен виар. Използва го за организиране на пресконференции за начинаещи журналисти.

— Но симулаторът му е защитен от дипломатически имунитет — отрязва го Уинтърс.

— Мисля, че тези, които са създали съответната програма, вероятно са корумпирани — продължи Мат. — Защо не опитате да се срещнете неофициално с тях, споменете им за пресконференцията и

проявете интерес относно програмирането. Те раздават копия от програмата. Ако попитате за записи от предишни конференции, може и да се сдобиеете с копие на кодиращата програма, което ще означава, че създателите ѝ са корумпирани.

Капитан Уинтърс измърмори нещо раздражен.

— Струва си да се опита — призна си той. — Ще се свържа с тях и ще видим какво ще излезе.

Телефонът позвъня точно когато сядаха да вечерят. Майката на Мат вдигна от кухнята, докато сервираше сандвичи с протеини.

— Ало? Да, капитане, тук е.

Тя подаде телефона на Мат, след което посочи чинията.

Мат разбра какво искаше да каже.

— Ало, капитан Уинтърс. Тъкмо сядахме на вечеря.

— Ще гледам да съм кратък — каза капитанът, като звучеше доволен. — Ти се оказа прав за корумпираните програмисти. Сдобих се с копие от програмата на ирландското посолство и го изпратих в Куонтико. Нашите специалисти там откриха цяла секция с кодиране, която изобщо не съществува. Прилича на остаряла програма с вируси, която дава достъп до симулацията и до компютърния хардуер отвън.

— Наистина ли? — каза изненадан Мат. — Мислех, че при съвременното програмиране такъв сетъп е невъзможен.

— Вече не — каза навъсено капитанът. — Идеята може и да е остаряла, но който и да стои зад това, е успял да заобиколи дори и най-новите системи за сигурност. — Капитанът спря за момент. — В Нет Форс има доста хора, които много биха искали да си поговорят с този човек.

— Ако попадна на нещо, капитане, ще ви уведомя веднага.

Капитан Уинтърс изрече нещо, което звучеше приблизително като „Хм!“ После добави:

— Това като че ли е всичко, за което можем да помолим. Лека нощ, Мат.

— Лека нощ, сър. — Мат затвори и се зае с вечерята.

По-късно, пред компютъра, отново изчака да стигне някоя натоварена уебстраница, преди да се преобрази в господин Стикс — проксито на Лийф Андерсън. След това активира протокола за

комуникации на Кет Кориган и се понесе из неоновата страна на чудесата. Мина покрай правителствените територии в Мрежата, после сви към по-тихия богаташки квартал. Ето я бляскавата резиденция „Маунт Върнън“, точно отпред.

Той се насочи право към светещата стена и... претърпя катастрофа.

Мат се бе свил на кравай върху стола си, държейки се за главата. Струваше му се, че ще припадне. Стискаше зъбите си толкова здраво, че мускулите на челюстта го заболяха. Но не искаше да вика, защото щеше да разтревожи родителите си.

Болката обхващаше всеки нерв в мозъка му. Беше се натъквал на такива инциденти в системата и преди, а този не беше най-болезненият. Е, поне беше по-добре от Лийф Андерсън, когато го улучи онзи виртуален куршум.

Поемаше си въздух... като внимаваше за болката в поразената си нервна система. Знаеше, че свистящото туптене ще отмине. На сутринта щеше да е останало само непоносимото главоболие.

Но най-много го нарани начинът, по който бе изхвърлен от Кет Кориган.

„Човече, помисли си Мат. Щом не желае да отговаря на въпросите ти, значи със сигурност ти казва нещо!“

9

Дори и здравият сън не успя да заличи напълно болката от катастрофата в буквален и преносен смисъл. Докато пътуваше с автобуса към училище, той си представяше как я сграбчва и я разтърсва хубаво. Не разбираше ли тя, че се опитва да ѝ помогне? Естествено, че не. Пък и защо да ѝ помага? Той се опитваше да хване виртуалните вандали, които предизвикаха такава бъркотия и нараниха Лийф Андерсън. Дали не беше изхвърлен, защото един от тези вандали се оказа хубаво момиче и при това... изплашено?

Освен това нямаше начин да се скара с Кейтлин, без да издаде самоличността си. Още по-малко желаше да се превърне в мишена за тези откачалки, които можеха да застрелят хората в холоформи. Но с отдръпването на Кейтлин, губеше всякаква възможност да разбере кои са останалите членове на бандата.

Или не беше така?

Подготвителният час му се стори по-шумен от обикновено заради продължаващото главоболие. Опита да го превъзмогне, махайки на Анди Муур и Дейвид Грей.

— Идиоти — изръмжа Анди. Изгорялото му лице вече започваше да се бели, а той се ядосваше, защото някои от съучениците му бяха лепнали прякора „Краставия“. Раздвоено между гнева и болезнения загар, лицето му изглеждаше по-червено от всякога.

— Задръж така и ще почнат да ти викат „Домата“ — предупреди го Дейвид. — Освен това и ти измисли прякори на няколко души от класа. Каквото си надробил, това ще сърбаш...

— Да бе, знам, че трябва да си нося последствията — промърмори Анди. — Но няма нищо общо с това дали ти харесва. — Той погледна Мат. — Е, как върви разследването? Предполагам заради него ни извика тук — като се има предвид, че не сме ти чули гласа от събота. Цялото си време ли прекарваш с... Кейтлин?

Анди произнесе името на момичето изключително мазно, завършвайки с романтична въздишка.

Мат не знаеше дали да се чувства смутен, или ядосан.

— Престани! — озъби се той. — Опитвам се да разбера кои са тримата в бандата.

— Искаш да кажеш, че Кейтлин още не ти е казала? — попита рязко Анди.

— Ей, Краставия, що не успокоиш малко топката, а? — рече Дейвид. След което, игнорирайки Анди, се обърна към Мат. — С какво мога да ти помогна?

— Ей, я не се дръж така — отвърна бързо Анди. — Аз също се опитвам да помогна.

Мат извади две дискети от раницата си. Всяка съдържаше копие от файла, който беше взел от компютрите на Нет Форс — децата на дипломатите, които бяха контактували с Кейтлин Кориган.

— Тук има два списъка. Единият включва двеста души, с които се е срещала Кейтлин. Другият е списък на десет деца на дипломати, които я познават. Това, което искам да знам, е колко от тях ще квалифицирате като хакери. — Мат се намръщи. — Все някой трябва да прави програмата, която позволява на виртуалните вандали да си разиграват коня, както си искат. Не са си я купили от кварталния магазин.

Веждите на Анди се вдигнаха към бретона му.

— Мислиш, че програмата, с която раздават шутове наляво и надясно, е дело на някой ненормален гений от дипломатическия корпус?

— Не знам — призна Мат. — Но съм сигурен в едно — останалите вандали са чужденци. Единият е англичанин, другият говори с някакъв европейски акцент. А третият изобщо не говори английски.

— Ще проверя тая работа с езика! — каза изненадващо Анди. — Обзалагам се, че сред дипломатическите среди няма много хора, които не говорят английски. Това е езикът, който се използва в международната политика и в бизнеса. Кой би изпратил за посланик някакъв невеж глупак?

— Смяташ, че такъв дипломат ще стои... настрана? — попита Дейвид.

Анди кимна самодоволно.

— Разбира се, при такива обстоятелства посланикът може да иска да го запази в тайна — продължи Дейвид. — Компютърните курсове или награди са достояние на широката общественост. Той се усмихна на приятеля си доволно.

— Божичко, как се радвам, че ми дадоха лесна работа.

Мат все още се кикотеше, докато се отправяше за първия си час.

През останалата част от деня нямаше кой знае какви поводи за радост. Заради разследването, което извършваше, беше позагърбил ученето и като че ли мълвата за това се бе разпространила по Тийчърнет, защото всеки учител се опитваше да го спипа неподготвен.

По обяд Санди Бракстън се разчувства.

— Господин Феърли днес те хвана натясно — каза той. — Мислех, че го прави само с мен. — Санди избухна в смях, но по средата на кикотенето спря. — Надявам се, че нашият проект не ти отнема много време.

„По-скоро се опасява, че ще задълбая в това, което той не е успял да намери“, помисли си Мат.

Каквито и да бяха притесненията му, Санди, изглежда, ги забрави и заговори за нещо, което открил по работата си върху „Битката при Гетисбърг“. Оказа се, че имал роднина, който участвал в тази битка.

— Моят пра-пра-пра-пра-прадядо е бил в полка на Вирджиния и се е сражавал при Гетисбърг — заяви Санди. — Простреляли са го в рамото.

— Кога се е случило, по време на атаката на генерал Пикет ли? — попита Мат. Ако си спомняше правилно, генералът беше водил войските на Вирджиния при злополучната атака.

— Н-не. Моят пра какъвто и да е там дядо е бил ранен по време на първия ден от битката.

— О-хо — отвърна Мат. Санди лесно се увличаше по несъществената част от историята. Може би си падаше и по светските клюки?

Мат реши да провери дали е така.

— Ей, Санди, чух някакви слухове за странни истории, които се случват с децата на дипломатите в града. Да знаеш нещо по въпроса?

Момчето вдигна рамене, клатейки глава.

— Семейството ми няма много вземане-даване с дипломатическите среди — отвърна то. — Като оставим настрана факта, че баща ми направи сума ти пари за сметка на някои от тях. Той изгражда квартал с ограничен достъп по поречието на Анакостия. Мислеше, че главните му клиенти ще са най-вече от Кепитъл Хил. Вместо това посланиците се избиха да купуват къщите. Не че на баща ми му пука. — Санди се усмихна бавно и широко. — Парите са си пари, независимо откъде идват.

Вкъщи след училище Мат се опита да поработи върху съвместния си проект със Санди. Но вниманието му непрекъснато се отвличаше към списъка с имената на дипломатските наследници. Направи му впечатление, че адресите се подреждаха в две групи: една с пощенския код на Северозападен Вашингтон и друга — код на Югозападен.

Мат знаеше, че по-голямата част от посолствата се намират в северозападната част на Вашингтон, окръг Колумбия. Възможно ли беше всички адреси от югозападната част да са на семейства, които са се преместили в квартала, за който спомена Санди?

Като нагласи компютъра да работи по въпроса, Мат остана малко шокиран от броя на резултатите, които се появиха след малко на екрана. Той поиска пълна справка. Статия, озаглавена „Местят населението — Вашингтон, окръг Колумбия“, се появи в холопроекция над компютърната конзола. Докато я разглеждаше, Мат научи как Федералното правителство и частни предприемачи са променяли облика на града през годините. Едно от нещата, които го изненадаха най-много, беше филм отпреди стотина години. На него се виждаше как куполът на Капитолия^[1] се издига над задния двор на полуразрушена дървена къща, излязла като че ли от старите неми комедии.

Мат не можеше да повярва, че нещо толкова неприятно за гледане е било толерирано в Кепитъл Хил. Сега пред него бе стара сграда с офиси и подземен гараж. Навремето югозападно от Кепитъл Хил се простирал бедняшки квартал. Дори и след края на века личаха признаците на бедността.

Статията разполагаше със снимки на новоизграден квартал с ограничен достъп, наречен „Градините на Керълсбърг“, построен на

мястото на град, съществувал, преди да се положат основите на Вашингтон.

Той затвори статията и се върна към списъка с имената, когато компютърът му започна да издава сигнали — осъществяваше се трансфер на файл.

Беше Дейвид, който съобщаваше последните новини. Разследването му за компютърни гении сред дипломатическата общност, които са свързани с Кет Кориган, беше приключило с ограничен брой имена. Начело на списъка стоеше Шон Макардъл, синът на ирландския посланик. Мат забеляза, че той е живял в „Градините на Керълсбърг“.

Но, изглежда, Кейтлин не се бе събрала с истински хакери.

„Вероятно ги смяташе за по-знаещи и разбиращи“, помисли си Мат, докато преглеждаше списъка. В него имаше само две имена, които не фигурираха в списъка с десетте заподозрени.

Дейвид бе включил и извадка от новините, където Джералд Савидж се хвалеше, че не разбира почти нищо от компютри. Очевидно това беше шамар за ирландските програмисти, които атакуваха британския пазар. Дейвид го бе сметнал за доста забавно, но на Мат не му беше до смях. Този вид невежество — както и гордостта от него — бе напълно в стила на Джери Дивака.

Мат се намръщи, докато изучаваше двата списъка плюс клипа и кадъра с Джералд Савидж.

— Компютър — каза внезапно той. — Подготви търсачката „Нюзфаунд“. Да се стартира търсене на материали от медиите с несекретен произход за връзка с познати на Джералд Савидж. Наблегни на статиите, описващи случаи на насилие и шегите. Сортирай по съответната честота. След това сравни с наличните списъци.

Докато компютърът търсеше данните, Мат се зае с дискетата, която Санди Бракстън му бе дал. „Междувременно мога и да попрочета нещичко, си каза той. Цялото това търсене и подреждане на информация ще отнеме доста време“.

Мат се бе заел с домашната си, когато компютърът сигнализира отново. Но търсенето не бе приключило. Беше Анди Муур, който изпращаше файл по имейла. Докладът на Анди бе много по-изчерпателен от този на Дейвид.

Здрасти, Мат!

Дейвид Грей излезе прав. Посланиците не искат да си признаят, че не владеят английски. Но сред децата на дипломатите имаше две изключения, за които с основание може да се смята, че използват „Идиъм Савен“. Преди време Кет е излизала с едно германско момче на име Гюнтер Молер. Добър избор за партньор, ако искаш нещо средно между футболен защитник и камион. Изглежда, е възпитан от овдовялата си майка в „здрав германски дух“ — така че говори само езика на своите предци. Това трябва доста да е раздразнило втория му баща — търговски аташе в посолството.

Другото изключение е Серж Воронов. Баща му е посланик на република Слободан Народни, новата отцепила се държавица на Балканите. Нали се сещаш какви националисти са в тази част на света? Чуждите езици са строго забранени — особено за някого с политически амбиции.

Това са двете неща, които успях да открия.

Надявам се, че ще са ти от полза.

Мат се кикотеше, клатейки глава, когато компютърът отново сигнализира.

Бърз поглед към холоекрана установи, че търсенето е приключило.

— Окей — рече Мат. — Хайде да сверим всички тези списъци.

Беше като диаграмите в училище. Тъй като всеки заподозрян можеше да има широк кръг приятели, Мат проверяваше само тези кръгове, които се припокриваха. Все още имаше много хора, но поне не толкова много.

Мат се намръщи. Списъкът на Анди изобщо не му беше от полза. И Гюнтер Молер, и Серж Воронов бяха в поименните списъци с приятелите на Савидж и Кorigан.

Едно друго име, което фигурираше и в двата списъка, привлече вниманието на Мат. Изглеждаше му страшно познато.

— Компютър — нареди той, — субектът е Люсиен Валери. Има ли скорошни публикации в медиите за него?

Холоекранът потрептя, след което извади материал за инцидент с местен инструктор по фехтовка, който оцетил един френски фехтовач — Люсиен Валери — докато реферирал състезание. Когато тръгнал да се прибира с колата си, инструкторът бил уцелен от бомба, боядисала кожата му в червено, бяло и синьо — цветовете на френския трибагреник.

Валери е бил заподозрян в хвърлянето на бомбата заради дългото си досие от подобни шегички. Но нищо не е било доказано — вероятно защото е син на френски дипломат. Както и да е, шегата била потулена. А Люсиен Валери изпуснал шанса да се състезава в олимпийския отбор по фехтовка на Франция.

„Французин, помисли си Мат, ако искаш да използваш обиден прякор, ще му кажеш «жабар»“.

Моментално се сети за високата метър и осемдесет жаба, която се спречка с него при срещата му с виртуалните вандали.

„Не можеше да бъде! Или пък...?“

Но след това Люсиен Валери беше показал, че има странно чувство за хумор. Когато жабата искаше да го заплаши, се превърна в стар благородник с меч... а Люсиен Валери знае как да си служи с меч. Мат опита да се сети какво точно му каза благородникът с меча. Не говореше ли с френски акцент?

Истината беше, че не можеше да си спомни. Изцяло бе съсредоточил вниманието си в острието, опряно на гърлото му, и в рисувания пистолет, прицелен в главата му.

Поне вече разполагаше с още няколко заподозрени, с които да се заеме.

Осени го нова идея. Скачайки, той се запъти към телефона. Може би щеше да успее да хване капитан Уинтърс, преди да напусне офиса си след края на работния ден.

— Уинтърс на телефона — прозвуча гласът на капитана в слушалката.

— Сър, отново се обажда Мат Хънтър. Мислех си за програмата, която открихте. Сигурен съм, че сте намерили хора, които да я разглобят, за да видят как точно работи. Имаше ли нещо в нея, което да изглеждаше... чуждестранно?

— Още се придържаш към версията, че тия шегаджии са свързани с дипломатите, нали, Хънтър? — капитан Уинтърс определено звучеше много по-благосклонно от предишния път, когато говориха по телефона.

— Може и да останеш малко разочарован от това, което ми съобщиха специалистите. Вратичката, която открихме в програмата на пресконференцията, е била разработена на евтин, купен от магазина компютър, от някого, който е използвал излезли от употреба методи на програмиране. Май не прилича много-много на богато и благодетелствано дете от дипломатическата общност, нали?

— Май не — призна Мат.

— Точно така. — Гласът на капитана прозвуча неспокойно, когато продължи. — Това програмиране е толкова американско — и толкова евтино, — колкото и фалшивият ябълков пай.

[1] Сградата на американското правителство. — Бел.прев. ↑

10

След като се сбoguва с капитан Уинтърс, Мат се запъти обратно към своя компютър. Чувстваше се, сякаш земята под краката му токущо се бе сринала.

Мат беше убеден, че е прав, въпреки че капитанът не бе възприел неговото предположение.

В края на краищата той бе проследил Кет Кориган и бе доказал, че тя е замесена. Почти бе убеден, че Джералд Савидж е другият от прокситата, които създават неприятности. А и разполагаше с няколко заподозрени от големия брой деца на дипломати, които живееха в окръг Колумбия.

Защо им трябваше тогава на група тийнейджъри, които могат да имат каквото си поискат, да осъществяват своите удари с евтин пакет програми?

Изобщо не се връзваше.

Затваряйки очи, Мат си припомни странните гледки в пейзажа на виар симулатора на Кет Кориган. Всичко в него издаваше огромната сума пари, изразходвана за направата му. Той не знаеше за бялата стая, в която бяха се отбили с Кейтлин да се срещнат с останалата част от бандата. Но прокситата, които използваша те, за да прикрият самоличностите си, определено бяха скъпи — професионално изработени, скъпоструващи симулации. Прокситата на глуповатите училищни репортери, с които се сдоби Мат, бяха доста семпли и грубовати в сравнение с тези на виртуалните вандали. Но те поне не трябваше да се трансформират в невероятни благородници с мечове.

Нещо никак не се връзваше.

Можеше ли евтината програма да е вид дегизировка? Начин богатите и скучаещи хлапаци да замаскират следите си и никой да не ги заподозре? Изглеждаше, сякаш са били в комбина с капитан Уинтърс. Той търсеше гражданин от американски произход, който използва остаряла компютърна програма.

В такъв случай, който и да снабдяваше виртуалните вандали със софтуер, трябваше да е изключителен гений. Той или тя явно може да сглобява съоръжения от съвсем малки части и да създава програми, които объркват и най-новата технология — като използва средства и оборудване, които повечето хора ще сметнат за архаични.

И все пак още съществуваше проблем с това, че този хипотетичен гений се преструва на беден.

Членовете на бандата бяха в своите скъпоструващи проксита, когато започнаха да нападат виар симулатори. Нямаше начин дегизировката, която използваха при нападението на „Кемдън Ярдс“, да е бързо и евтино направена.

Мат въздъхна. Още една добра теория отиде на боклука.

Дали все пак нямаше основателна причина за използването на оборудване, което всеки друг в страната би сметнал за остаряло? Някои европейци бяха много пестеливи, когато ставаше въпрос за подобни съоръжения. Мат си спомни как в часа си по „Въведение в компютрите“ прочете, че определени операционни системи все още се използваха в европейските държави, години след като в Щатите ги бяха обявили за негодни. Може би Гюнтер Молер се е научил да работи с компютри на подобна система. Или пък Серж Воронов. Мат знаеше, че на Балканите имаше огромно количество остаряла техника. Много от военните компютри са били изоставени от различните мироопазващи сили, служили там през годините.

Но това щеше да означава, че Гюнтер или Серж не разбират нищо от компютри. Възможно ли бе Дейвид Грей да ги е пропуснал в своето търсене на данни?

Имаше само един начин да разбере. Мат седна пред компютъра, изпращайки съобщение на Дейвид:

Неговорещите английски вероятно са двама. Трябва да узная колко разбират от компютри.

Той прикрепи файла, който му бе изпратил Анди, и изчака да види какво щеше да каже Дейвид.

Малко след това сигнал извести за отговора. Съобщението на Дейвид бе кратко:

Приятелчетата от Слободан Народни си падат мъничко параноици по отношение компютърната сигурност. Що се отнася до германците, по-добре не питай как следният файл се е озовал при теб.

Мат премигна от нетърпение, когато започна да преглежда прикрепения файл. Приличаше на нещо като формуляр. Над един от редовете бе изписано името Гюнтер Молер. Имаше и два адреса — единият от които с пощенския код на Югозападен Вашингтон.

След като продължи с преглеждането на файла, установи, че все по-малко от съдържанието му се разбираше. Беше написано на чужд език — вероятно немски — и трябваше да се преведе.

— Компютър, направи автоматичен превод — нареди Мат. Когато текстът се трансформира в английски, той изсвири тихо с уста. По някакъв начин Дейвид бе успял да проникне в компютърната система на германското посолство и да се снабди с личния файл на Гюнтер Молер!

Файлът не представляваше нищо особено, с изключение на това, че бе в наличност целият, а не само някаква част. В него фигурираха оценките на Гюнтер от детската градина насам. Мат въздъхна, след като видя, че по „Основи на компютрите“ Гюнтер едва е изкарал тройка, а това беше основен курс в програмирането. Той изглеждаше все по-малко вероятният скрит гений, който Мат се опитваше да залови.

„Разбира се, един ловък компютърджия не би имал никакви проблеми с подменянето на записите — каза си Мат. Но защо Гюнтер ще подозира, че някой може да се рови из файла му?“

Той продължи с превода на файла. Удари го на смях при вида на някои остарели немски думи. Имаше една такава — Krankenhaus. Какво, по дяволите, означаваше това?

Той проследи внимателно, когато програмата за автоматичен превод стигна до този пасаж, превеждайки думите на английски. Беше нещо със здравето на Гюнтер. Krankenhaus означаваше „болница“.

Гюнтер бил откаран в спешното отделение, за да го оперират от апандисит.

Мат присви очи, когато видя датата. Гюнтер е бил в операционната по същото време, по което виртуалните вандали създадоха суматоха и паника в „Кемдън Ярдс“.

— Така — помисли си той, — значи Гюнтер не може да е Гения... или един от вандалите.

Мърморейки нещо, седна на стола, който бе свързан с компютъра, затвори очи и остави имплантите да проникнат под кожата му. Малко по-късно вече седеше, кръстосал крака във въздуха, пред мраморната плоча, която беше работното му място. Добре че успя да свърши с училищните задачи.

Предстоеше му доста да си поблъска мозъка, ако искаше смътните идеи в главата му да се превърнат в действащ план.

Мат работи през цялата вечер с кратка почивка, за да се навечеря и да измие чиниите. Стана почти десет часа, преди да реши, че е готов. Стомахът му се сви на топка, докато се носеше из своя виар, поглеждайки към малкия ред с иконки на мраморната плоча. На едната страна се намираха пламтящата червена пешка с прокси програмата на Лийф и светкавицата, чрез която Мат се свързваше с Мрежата. След тях бяха програмите, над които той бе работил. Копие от обичайната на Кет Кориган също лежеше на плочата, усукано и потъмняло на местата, където го бе пипал Мат. Имаше и малко бяло ключе, върху чието програмиране Мат се занимава доста дълго време, а също така и иконка, която приличаше на бинокъл.

Накрая стоеше мъничка книжка — текстов файл, в който Мат бе събрал всичко, което бе открил или предположил за виртуалните вандали. Освен че го бе запазил в паметта на компютъра, той го бе качил и на дискета. По този начин като че ли предизвикват съдбата, сякаш никога нямаше да се върне от рискованото си начинание. Но си даваше сметка, че готовият наполовина план е опасен и желаше да остави копие, ако виртуалните вандали решат да му затворят устата.

Написа едно виртуално съобщение, което щеше да вземе със себе си. Беше мислил върху него цяла нощ.

Кет, няма да те питам откъде си взела вълшебната лепенка, която те видях да използваш. Но не смяташ ли, че, имам право да се видя с приятелите ти отново? В края на

краищата направих всичко, за което ме помолихте. Мисля, че трябва да държите на думата си. Към полунощ ще се върна да си поговорим отново. Ако разбере, че не мога да ти имам доверие, недей да очакваш да си трая по въпроса.

Господин Стикс

Той превърна съобщението в малка иконка и я остави при другите. След това, поемайки дълбоко въздух, ги грабна и влезе в Мрежата.

Виртуалните конструкции изглеждаха по-ясни и бляскави отпреди — или по този начин обречените наблюдаваха нещата, на които преди не са обръщали никакво внимание?

Мат прелетя през няколко големи уебсайта, за да предотврати всякакъв опит да го проследят.

„Е, помисли си той, стига толкова“, извади протокола за комуникации на Кейтлин — със собствените му модификации — и го стартира.

Пътят към резиденцията на Кейтлин му беше станал почти познат. Ето къде би желал да свършват правителствените виртуални владения...

Мат стигна до задънена улица. Това беше една от промените, които направи в програмата на Кейтлин. Достатъчно гаден беше номерът ѝ да го изхвърли от своя виар. Кейтлин го бе направила изведнъж, вероятно изплашена от въпросите му. Мат не смяташе, че тя може да проникне в правителствените системи и да направи още по-големи поразии, но в края на краищата имаше приятел, който беше компютърен гений. Затова тези предпазни мерки нямаше да са му излишни.

Като се порови из иконките, Мат избра малкия бинокъл. Оттук нататък той щеше да разузнава всичко, което се изправеше на пътя му. Тази програма сканираше конструкциите отпред, опитвайки се да открие нещо, което прилича на кодиране на маскировката.

Мат се усмихна. До тук нищо.

Той продължи бавно напред по пътя, който му бе показала Кейтлин, като все още проверяваше за виртуални стражи или

компютризиран пазачи. Най-сетне стигна края на териториите, които заобикаляха бляскащото копие на „Маунт Върнън“.

Всичко беше спокойно.

Мат се спусна към стената, в която се намираше тайния вход за виар симулатора на Кейтлин. Но вместо отново да се блъсне в нея, той спря рязко. След което, държейки в дясната си ръка обичайната на Кет и своето съобщение, започна бавно да я пъха в стената.

Промените, които бе направил в протокола за комуникации, изглежда, даваха резултат. Вместо да изхвърли програмата, виртуалната стена като че ли ѝ отваряше път. Но тези промени не бяха изпитани както трябва. Мат почувства, че пъха ръката си в нещо от сорта на глина или влажен пясък. Но все пак успя да я промуши и да остави съобщението си във виара на Кейтлин.

Първоначално бе планирал да се върне у дома и да си почине през двата часа, докато трябваше да чака. Но промени решението си, като си науми да остане и да хвърля по едно око на „Маунт Върнън“. Та нали приятелите на Кейтлин можеха да се съберат, за да му бият дузпата. Ако държи виртуалната резиденция под око, щеше да осуети намеренията им.

Мина доста време, но около къщата на семейство Кориган не се случи нищо.

Най-накрая се чу едва доловим сигнал. Но това бе препрограмираното от Мат предупреждение, че е настъпила полунощ.

Тъкмо щеше да тръгва, когато от стената се подаде някаква фигура — Мат съзря ядосаната Кет Кориган. Ръцете ѝ бяха в джобовете на развлечените дънки, които бе облякла, а ясните ѝ сини очи проблясваха със свиреп пламък.

— Заплашваш ме! — обвини го тя. — За кого се мис...

Мат я прекъсна.

— А какво смяташ, че правеше твоят приятел, каубоят, с пистолета? Или жабата с меча? Ами огромният ти блещукащ приятел с големите ръце, а? Няма да я бъде тая, Кейтлин. Вие ме помолихте за нещо и аз го свърших. Не си мислете, че ще ми биете дузпата ей така.

Заплашителният вид на Кет се изпари. Сега пред него стоеше едно изплашено момиче.

— Ще идем да се срещнем с другите — промълви тя. — Но не ги заплашвай и тях! Те са наполовина бесни. Една дума и ще направят

някоя голяма глупост.

— Защо са бесни само наполовина? — попита настоятелно Мат.

Но Кейтлин просто го изгледа с големите си, изпълнени със страх очи.

Той вдигна рамене.

— Добре, никакви въпроси — поне докато съм изцяло вътре.

Кейтлин извади черния череп, който щеше да ги отведе при останалите виртуални вандали. Мат я хвана за ръката, надявайки се, че угасналата иконка не символизира нещо, които тепърва щяха да се случат.

Те се понесоха с бясна скорост из Мрежата. Мат не беше съвсем сигурен, но си помисли, че сега използват маршрут, различен от онзи, по който минаха предния път.

Посоката обаче изглеждаше същата — малката бяла стаичка, където останалите трима членове на бандата стояха и ги чакаха.

Този път поне не си бяха извадили оръжията.

Каубоят от анимационното филмче килна назад широката си шапка.

— Някой, който го раздава смело като теб, сигурно си е подсигурил гърба — каза той зловещо.

— Точно така — отвърна Мат. — Не бих желал да те видя srdit.

— Изплю камъчето значи — каза каубоят. — Ще взема да кипна много лесно.

Мат си позволи лека усмивка. Ученето му се бе отплатило. Srdit беше дума, която много балкански народи използваха за „ядосан“. Моменталната реакция на каубоя показа, че той говори един от тези езици.

Джералд Савидж размаха големия си блещукащ юмрук пред лицето на Мат.

— Каж ми една причина, поради която да не те размажа като мравка?

— Ами какво ще кажеш за достойнство? — попита Мат. — Вие, които се забърквате в такива каши, винаги говорите така, сякаш сте подобри с нещо от другите заради това, че имате достойнство. Което означава, че трябва да си плащате дълговете — и да изпълнявате обещанията си.

— Не съм давал никакви обещания... — започна голямата жаба.

— Ама твоят приятел тук даде — каза Мат. — „Ако искаш да станеш един от нас, трябва да покажеш какво можеш“ — горе-долу това каза. Е, и аз ви показах какво мога — вмъкнах Кики във виар симулатора на Шон Макардъл — място, където дори и вие с всичките ви мангизи и връзки не успяхте да влезете. И какво получавам за благодарност? Затръшват вратата под носа ми. — Той се обърна към навъсения каубой. — Не е много *gravedno*, нали, Текс?

Каубоят от анимационното филмче зажима, съгласявайки се, че наистина не е честно, след което спря.

— Мисля, че не *comprende*. Какви ги говориш, амиго.

Мат реши да прекрати тази бъркотия.

— Не се преструвай, Серж. Издаде се, когато те заговорих на сръбски преди малко. Мисля, че твоята програма „Идиъм Савен“ не превежда автоматично всички езици.

Той се обърна към другите двама, навлекли проксита.

— Сега е ред на жабата фехтовач. Признавам, че трябва да притежаваш чувство за хумор, за да се маскираш по този начин, Люсиен. — Мат отиде още по-далече. — Но предпочиташ да ти викат Люк, нали?

Гръдният му кош се стегна, когато се изправи срещу блещукащото, кристално прокси.

— Ами ти, с британския си акцент и шумно изразяваната ненавист към ирландците. Кой друг може да бъдеш, освен Джери Дивака?

Стаята се изпълни с тишина, ако се изключи звукът от рязкото поемане на въздух.

Мат никога не бе виждал очите на Кет Кориган — толкова големи, сини — или толкова изплашени.

Той продължи нататък, преди да се усетят.

— Попитахте ме с какво съм си осигурил гърба. Мисля, че току-що ви демонстрирах. Когато влязох вътре, не бях сигурен, че съм разкрил всички ви. Но ми се струва, че успях да забия пирон — във всяка глава.

Мат вдигна ръката си, когато Джералд Савидж се наклони напред.

— Все още не съм казал на никого. Но в Мрежата съм пуснал файлове, които могат да се отворят, ако да кажем, ми се случи нещо.

Гигантската кристална фигура насочи гнева си към Кейтлин.

— Как успя да го изтръгне от теб? — попита той, като гласът му скърцаше дразнещо. — Как?

— Тя няма нищо общо с това! — извика Мат. — Разобличих всички ви, като претърсих данните. Лесно е, като знаеш какво търсиш. — Той отпусна рамене. — Какво още трябва да направя, за да ви докажа, че заслужавам мястото си сред вас?

Люсиен Валери се превърна от жабата в благородника с меч.

— И защо трябва да ти вярваме? — попита той, извивайки устната си.

— Заради доброто на всички ви — отговори мигновено Мат. — Защото сега трябва да ми се доверите.

Той погледна към четиримата разкрити търсачи на силни усещания.

— Дадох ви всичко, което пожелаете, бих казал, даже малко повече. Вие си мислите, че сте нещо специално — а всъщност не сте. — Мат пое въздух дълбоко, като продължаваше да притиска натясно бандата. — Може да бъдете разкрити — така че защо не приемете фактите и не ме направите пълноправен член на групата?

11

От предишните си срещи с тях Мат разбра, че възможните им реакции са две. Или щяха да се опитат да го убият — след първата си среща с тях беше нагласил в програмата си паникбутон, ей така, за всеки случай. Или щяха да прекъснат връзката му, оставяйки го на студено.

За щастие предположението му беше правилно. За късмет те реагираха по втория начин.

Късчета неонова светлина се завъртяха покрай Мат, докато той се рееше из Мрежата. Стомахът му се бе свил, сякаш се е въртял с висока скорост на въртележка в лунапарка. Който и да бе научил богатските хлапета на този номер, имаше гадно чувство за хумор. Сигурно е стоял в Мрежата с часове, след като навсякъде бе разхвърлял виртуалния си обяд. Щеше да му отнеме доста време да намери пътя за връщане вкъщи, но поне ще е по-малко, отколкото ако трябва да следва местата, където е бил. Това наистина би му отнело много време. Именно затова намали и се поправи, като държеше в ръцете си малка златна нишка.

Мат очакваше да го убият. Затова работи толкова упорито по специалната програма, която бе сложил в иконката под формата на ключе. Тя остави златната нишка, чрез която сега лесно можеше да се върне на мястото, където се събираха виртуалните вандали. Той започна да си проправя път обратно. Нишката беше изключително тънка, като едва блещукаше в ръцете му. В реалния свят подобна корда би нарязала пръстите му, но във виртуалната вселена всяко дърпане го теглеше, към която и да е от използваните от вандалите уебстраници.

Въпреки всичко той се придвижваше по-бавно, отколкото когато си проправяха път насам заедно с Кейтлин. Мат успя да види, че неоновите блясъци в Мрежата се замъгляват.

„Естествено! Помисли си той. Безполезна информация.“

Пред очите му се появяваха купища изхвърлени на боклука стари данни и записи. Мат не можеше да се отърси от зловещото усещане, че

цялата тази безполезна информация прилича на гробище, пълно с току-що изкопани гробове.

Гения още веднъж бе демонстрирал находчивостта си, прониквайки в захвърлени стари системи, за да направи персонална стая за разговори, която никога няма да бъде открита. Мат се ядоса на егоизма, който демонстрираше Гения — а и богатите деца също. Кой знае каква информация бе изтрита, за да си направят това местенце за срещи?

По-важното беше дали изобщо има бекъп файлове или данните са загубени безвъзвратно!

Докато следваше златната нишка през мавзолеите от информация, се увери в едно. Беше успял да разобличи четиримата виртуални вандали. Но не разполагаше с доказателства срещу тях и не можеше да разкрие кой стои зад тях.

Една мисъл го накара да спре. Възможно ли бе и самите вандали да не знаят кой ги снабдява с техническа апаратура за среднощните им нападения? В света на прокситата Гения можеше да се появи, с каквато си поиска самоличност, щом си имаше вземане-даване с богаташи.

Но сега не му бе времето да спира и да разсъждава върху този въпрос. Златната нишка изви надолу, като водеше право към един от сайтовете, в който изхвърляха ненужната информация. Мат засили скоростта. По този начин тестваше програмата си. Ако я беше направил както трябва, щеше да поднесе на виртуалните вандали най-голямата изненада в живота им.

Ако ли не, програмата щеше да се разбие и той щеше да се озове вкъщи с ново убийствено главоболие.

Малката купчина се издигна пред него подобно на изкуствено създаден хълм.

Мат го достигна — и навлезе във вътрешността.

Опасяваше се, че вандалите може да са си отишли, докато го нямаше. Но и четиримата бяха още в бялата стаичка, спорейки доста запалено.

— Защо не му позволявате да ни помогне? — настояваше Кет Кориган.

— Много добре знаеш защо! — Джералд Савидж прозвуча, сякаш му бе дошло до гуша от доводите на Кет. — Въобразяват си, че той ще подскочи от радост и ще го посрещне с отворени обятия?

— Доста странно — ти винаги си твърдял, че той не се страхува от... нашия приятел — подхвърли Люк Валери.

— И кой е този ваш приятел? — попита Мат.

Ако не бяха толкова опасни, реакциите им щяха да са смешни. Прокси каубоят на Серж подскочи във въздуха като ужилен, в същото време се прицелваше с огромния си пистолет. Джери Дивака приличаше на шаран със зейнала широко уста. После изрева свирепо и се втурна напред, стиснал юмруци. Люк Валери се превърна в благородника с меча и извади острието от ножницата. Кейтлин просто стоеше зяпнала Мат, все едно е видяла призрак — или нещо приличащо на призрак.

— Казах ти да не ги предизвикваш — промълви тя с празен глас.

— Е, добре, напълно се убедих, че не си поплювате, момчета — каза той със саркастичен тон, когато се изправи лице в лице с групата убийци.

— Сега можете да помислите как да използвате главите си вместо ръцете.

Той погледна към Джералд Савидж, който като че ли бе главатарят — или поне бе най-ядосан от всички.

— Не знам защо се впрягате толкова всеки път, когато ви демонстрирам колко полезен мога да ви бъда — или се мислите за единствените, които могат да се промъкват в други системи?

— Виждате ли? — извика Кейтлин, сякаш се опитваше да подкрепи твърдението си. — Той разбира от тези неща, а ние — не. Да предположим, че може да ни е от полза.

— Достатъчно! — отрязва я Джералд Савидж. Гласът му прозвуча много сърдито. — Съжалявам, американецо, но решението е взето от много опасен младеж — човек.

— Въпреки това усещам, че искате да ме използвате. — Мат се обърна към останалите, правейки се, че не е чул нищо от подмятанията на Савидж. Връщайки се тук, бе разбрал две неща. Гения не бе нито един от четиримата, които осъществяваха ударите. И че той беше „много опасен младеж“, както се изтърва Джералд. Това означаваше, че Гения, който и да беше, е от мъжки пол.

„Това свежда заподозрените до половината от населението, си помисли Мат с известен сарказъм. Ако остана жив достатъчно дълго, може би ще добия по-голяма представа“.

— Вероятно някой с твоите познания може да ни е от полза — каза Люк Валери, заставайки внезапно на страната на Кейтлин. — Но ако останалите се страхуват...

— Мен не ме е страх! — изпъчи се Джералд Савидж. — И ще ви го докажа! Ще ударим Мрежата веднага. Отиваме на малко посещение във виара на Шон Макардъл.

— Н-но не трябва ли да... — опита се да каже нещо изненаданата Кет Кориган.

Джералд не я остави да довърши.

— Зарежи тая работа! — извика той гневно. — Имам шанс да пипна това надуте ирландче и ще се възползвам от него. Идвате ли с мен?

Люк, който беше още в проксито на благородника, се усмихна леко.

— След като го предлагаш така очарователно.

Каубоят на Серж Воронов бутна назад шапката си и вдигна рамене.

— Ако всички други тръгват, значи оставам сам.

Джералд извърна тромавото си прокси към Мат.

— Ти ще действаш сам, нали, господин Всезнаещ Американецо? Искаш ли да го направим заедно? Да бъдеш с всички нас в цялата суматоха?

След което се обърна към Кейтлин, а гласът му стана студен и жесток.

— Доволна ли си сега, любов моя? Ще видим колко полезен може да ни бъде твоят приятел.

Дивака натисна с кристалната си ръка един рафт на стената. Около една дузина иконки стояха разпръснати на него.

— Избери си някакво прокси, и да тръгваме.

Докато си избираше иконка, Кет Кориган изглеждаше преbledняла като стените. Стартирайки програмата, тя се превърна във висока жена с бледа кожа и дълга гарвановочерна коса. Носеше свободна черна рокля. Очите ѝ като че ли поглъщаха светлината, устните ѝ бяха в доста шокираща разцветка на червеното. А когато ги отвори — се показаха отровни, змийски зъби!

Тя беше избрала да отиде като вампир!

— Отличен избор! — направи ѝ комплимент Люк Валери. Мат забеляза, че французинът запази своето прокси на благородник с меч.

Люк се усмихна, когато забеляза, че Мат го наблюдава. Но това не беше приятелски поглед.

— В моята страна законите са малко по-различни от вашите — каза младият фехтовач. — На полицията ѝ е разрешено да използва провокатори — шпиони, които подтикват хората към насилие. Те се измъкват ненаказано дори ако извършват насилие. — Той сложи тренираната си ръка на дръжката на сабята. — Не ти предизвика Дивака да предприеме това малко приключение, но ако се опиташ да ни издадеш, вампирът ще има кръвчица за пиене, нали?

Мат се засмя принудително.

— Да, бе. Приличам точно на някое ченге, нали?

Люк се засмя мрачно.

— В този свят на маски кой знае каква е истината?

— Ако сте свършили с философстването, може да се присъедините към кръга — каза Джери Савидж. Останалите вече се бяха събрали около него.

Мат забеляза, че английското момче беше успяло някак си да смали кристалното си прокси. Вече не беше такъв гигант, а имаше, да речем, ръста на гимназиален защитник по американски футбол. В дланта си Савидж държеше иконка, чийто блясък беше в дисонанс с неговия собствен. Иконката беше във формата на стрела и излъчваше отровназелено сияние, което се отразяваше в приличащите на скъпоценни камъни ръце на Джералд. Когато застанаха около него, лицата им бяха изпъстрени с огледални точки на бледозелено — сякаш всички са прихванали някоя ужасна болест.

Можеше ли да е това? Мат се замисли, припомняйки си разрушенията, които тези деца оставяха след себе си при предишните си набези. И дали самият той не беше прихванал вируса? Защото ето го сега тук, готов да тръгне заедно с тях. Да, той наистина се опитваше да спечели доверието им, за да могат най-накрая да бъдат спрени. Но трябваше да признае, че чувстваше известна тръпка...

— Вържи се — заповяда Дивака.

Мат се озърна наоколо. Ако не тръгнеш с тях, вандалите щяха да го подредят доста добре. Имаше и нещо по-лошо — щеше да

провали възможността да се сближи с тях и да разкрие този, който дърпаше конците.

Пое дълбоко въздух.

— Пишете ме с вас.

Кейтлин сграбчи лявата ръка на Мат, стискайки я силно. Люк хвана дясната му ръка.

Зеленият блясък изригна нагоре, сякаш малката иконка беше под истинска пара. Люк и Серж хванаха Джералд за лактите. Стаята около тях изчезна изведнъж и те полетяха из Мрежата.

Мат подозираше донякъде, че ще се носят из небето, подобно на голяма зелена комета. Но очевидно се промъкваша крадешком. Не излъчваха никаква светлина, а и естествено по време на целия полет неоновият блясък на виртуалните конструкции не се отразяваше в тях. Нито пък блещукащото тяло на Савидж улови някакви лъчи от светещите сгради, покрай които преминаха във виртуалния пейзаж.

Районът започна да изглежда познат и Мат разбра, че се приближават към модерен офис небостъргач, в който се помещаваше ирландското посолство в киберпространството.

Докато се приближаваха към блещукащата стена, го обзе една неприятна мисъл. Ами ако капитан Уинтърс и Нет Форс бяха предупредили охраната на посолството за вратичката, която бяха открили в програмата на виар симулатора на Шон? В момента можеха да летят право към капана!

„Е, помисли си Мат, това най-сетне ще убеди капитана за дипломатическата връзка в тези престъпления. Но преди това ще ми чете конско защо действам на своя глава“.

За Кет и приятелите ѝ това можеше да означава арест за незаконна дейност.

Но нямаше ли Гения да подбере нова банда скучаещи деца, които да продължат с престъпленията?

Беше твърде късно да се безпокои за това. Те стигнаха до стената от светлина — и преминаха през нея. Отне им няколко секунди да се ориентират в системата, след което пристигнаха пред виара на Шон Макардъл. Пространството беше точно толкова голямо, колкото и на пресконференцията. Но сега вдлъбнатото място беше превърнато в библиотека.

Мат се огледа изумен. Две резбовани дървени етажерки за книги стигаха до сводест таван. По тях имаше прекалено много орнаменти, за да бъдат измислени. Шон вероятно бе базирал своя виар на нещо съществуващо — сигурно някое известно място в Ирландия.

Мат забеляза богато украсеното дървено бюро в далечния край на голямата стая и спотаения зад него невярващ Шон Макардъл.

— Какво... — промълви той.

— Направете това място на пух и прах! — нареди Джери Дивака, отправяйки се право към Шон.

Крецейки наоколо като диваци, Люк и Серж се заловиха за работа. Острието на меч на Люк приличаше повече на машина за събаряне на сгради или на банциг, докато режеше фината дърворезба. Серж извади пистолета си и започна да стреля. От следите, които оставяше глупаво изглеждащият пистолет, явно беше зареден или със сачми за глигани, или с малки артилерийски снаряди. И разполагаше с типичния за анимационен пистолет пълнител. Серж стреля около четиринадесет пъти, без да се налага да зареди.

Момчетата успяха да си пробият път през една от елегантните колони, които поддържаха полиците с книги. Малкият процеп започна да се накланя на една страна.

— Ето така! — извика радостен Люк. Той и Серж се втурнаха презглава, когато цяла една секция от огромната етажерка поддаде, сгромолясвайки се на земята и разхвърляйки книги по целия под.

— Съберете ги! — обърна се Серж към Кейтлин и Мат. — Струпайте ги на камара, докато намерим нещо, с което да си запалим истински лагерен огън!

Но нито Мат, нито момичето се помръднаха към книгите. И двамата се обърнаха, след като чуха болезнен вик, идващ зад гърбовете им. Джералд Савидж стоеше пред Шон Макардъл. Момчето се олюляваше, примигваше и се държеше за лицето си.

Дори и от разстояние Мат успя да види големия червен отпечатък от пръсти на бузата на Шон.

Дивака замахна с блещукащата си ръка към десктопа, разрушавайки редовете с иконки — Мат никога преди не бе виждал толкова много в един компютър. Обозначените програми паднаха на пода и Савидж ги стъпка.

— Вие, ирландски маймуни такива, мислите, че можете да управлявате света, защото сте много навътре с компютрите. — Савидж натърти последната дума и тя прозвуча цинично. — Надувате се, сякаш сте най-добрите на тая планета — а всъщност не сте нищо друго, освен шепа изменници на Короната!

Шон изглеждаше ранен и уплашен, но отговори твърдо.

— Осемстотин години бяхме колония на англичаните, които ни тъпчеха, унижаваха и се отнасяха с нас като с животни. Свободни сме малко повече от сто години, обединени от по-малко от двайсет — и се оправяме много добре без проядената ти от молци Корона, благодаря.

Савидж нададе вой и запокити бюрото настрана. То се преобърна и се строши. След това пристъпи към Шон Макардъл.

Мат се втурна по разрушената наполовина библиотека колкото го държаха краката. Шон беше висок, но не изглеждаше много силен. Огромният Джери Савидж спокойно можеше да го смачка.

„А те знаят как да нараняват хората във виар симулатори“, ужасен си помисли Мат.

Савидж удряше Шон, докато той не падна. Мат ги достигна точно когато Дивака се нахвърли отгоре му, готвейки се да го стисне в задушавача хватка.

— Да не си полудял? — изкрещя Мат, опитвайки се да издърпа Савидж настрана.

Вместо отговор той го удари в гръдния кош.

Почувства се като сгазен от тежкотоварен камион, залитна, опитвайки се да си поеме въздух.

Нечии ръце го придържаха да не падне. Беше Кет Кориган.

— Трябва да направиш нещо! — На вампирското ѝ лице се четеше ужас. — Той ще го убие!

12

„Какво мога да направя? Крещеше обезумял глас в черепа на Мат. Как мога да удържа Дивака? Той е по-голям, по-силен, а и може да наранява хора във виар симулатори. А аз не“.

Да наранява хора... Мат сграбчи Кейтлин за раменете.

— Трябва да ми помогнеш.

— Да ти помогна? — Кет почти извика от учудване. — Но как?

— Дай ръка. — Мат отиде до останките, от виртуалното бюро на Шон Макардъл, измъквайки тежкия плот. Кейтлин му помогна да го довлачат до мястото, където Джери Савидж се бе съсредоточил в душенето на ирландското момче.

— Добре — изпъшка Мат. — Аз го вдигам, а ти цапардосваш с него Савидж и скачаш отгоре!

— Аз ли?

— Ти можеш да го нараниш — аз не мога — изкрещя Мат. — Действай!

Мат вдигна плота, а Кейтлин го запрати с все сила. Тежката дъска падаше като на забавен кадър. Накрая се стовари върху гърба на Дивака. Савидж усети удара, дори и при здравето си кристално покритие. Той изкрещя от болка, после извика още един път, когато Кейтлин скочи върху дървото, като го затискаше.

Пъшкайки, Савидж размърда раменете си. Един по-силен напън го освободи от дървеното парче — и изпрати Кейтлин във въздуха.

Мат успя да я хване и да я задържи. Той видя как Шон Макардъл изпъзля, държейки се за гърлото. В мига, в който разбра, че е свободен, се изпари от виара.

Обръщайки се да довърши започнатото, Дивака изрева от ярост.

— Позволихте му да се измъкне!

Стискайки юмруци, той се запъти към Мат и Кейтлин.

— Да опустошиш нечий виар е едно! — извика Мат. — Да убиваш, е съвсем друго!

— Както и да е станало, той вече е въвн от играта — каза Люк Валери. Двамата със Серж най-накрая бяха престанали да трошат каквото им попадне и хукнаха към останалите. — Охраната ще дойде всеки момент.

Серж дори не се обади. Проксито му на каубой от анимационно филмче просто изчезна, като внезапно загасен пламък на свещ.

Мисълта за евентуалните последствия най-после надделя над яростта на Савидж.

— Добре — каза за последно той. След това посочи Мат. — Но с теб още не съм свършил.

Дивака изчезна; след него се изгуби и Люк.

Кет хвана ръката на Мат.

— Да се махаме оттук.

Остави я да го води, чудейки се, дали отново няма да се отбият в лабораторията по химия на Брадфорд Академи. Вместо това се озоваха в друга библиотека.

— Библиотеката на Конгреса — обясни Кейтлин. — Дори по това време на денонощието ги заливат с въпроси.

— Поне си спестяваш нещо от сметката за телефона — каза Мат.

Профучаха покрай няколко сайта от Мрежата с изключително натоварен трафик, докато най-сетне стигнаха до вилата на семейство Кориган.

Мат видя обаче, че Кет ги приземи на виртуалната ливада, която беше извън подобие на „Маунт Върнън“, а не в собствения си виар. Някъде по пътя тя бе сменила проксито си на мадам Дракула.

Сега пред него стоеше истинската Кет — красива, с разрошена коса и... много уплашена.

— Благодаря ти за всичко, което направи — каза тя. — Никога нямаше да се сетя — пък и нямаше как да помръдна онзи дънер сама. — Тя потрепери от ужас. — Този път Дивака наистина прекали. Страхувах се, че ще смачка момчето, като парче глина.

— Всъщност Савидж не е босът на бандата, нали? — попита Мат.

Кейтлин поклати глава в знак на съгласие.

— Просто е най-големият и най-силният.

— Не мисля, че има мозък, за да намери начин да се измъкне от хартиена торба, ако, разбира се, не я разкъса. — Мат изгледа момичето

продължително и настойчиво. — А и по начина, по който говори за компютрите, не притежава нужните знания и умения, за да създаде всички хватки, които използвате, но това вече го знаем. Савидж издърдори нещо за него — той трябва да е, нали? Старият Джери го нарече „изключително опасен младеж“, преди да се усети какви ги приказва.

Той погледна Кейтлин в очите.

— Големият мозък е истинският бос, нали, Кет? Той е този, който ви казва кога да нападате, нали?

— Да, понякога — призна си Кейтлин. — Слагаме няколко стикера, които представляват вратички за проникване в съответните програми. Някои от тях залепяме на определени места. Останалите са за нас, правим с тях каквото си поискаме. — Тя отново поклати глава. — Но някои от тях не трябваше да ги залепяме. Това ирландско момче — Макардъл — не трябваше да ходим там втори път.

— А онова нещо на бейзболния стадион — то не беше подобна програма.

— Когато той ни каза — когато аз го чух за първи път, помислих, че ще бъде голям майтап. Просто да постреляме по няколко виртуални бейзболни играчи, нали така? — Кейтлин изглеждаше разтревожена. — Но после хората по трибуните започнаха да падат. Никога не съм предполагала колко много хора ходят на такива мачове в холоформи.

— Него ли имаш предвид, като твърдиш, че е опасен, както каза и Савидж? — попита Мат. — Ако наистина е такъв, защо просто не се откажеш?

Въпросите му, изглежда, извадиха Кейтлин от равновесие.

— Да, наистина е такъв — отговори тя, едновременно ядосана и уплашена. След което прозвуча натъжена. — Аз не се отказвам, защото не мога. — Миг по-късно тя изчезна във вътрешността на „Маунт Върнън“.

Мат знаеше много добре какво щеше да се случи, ако я последваше. Ако охранителните системи не го уловят, тогава системите за разбиване на програмата щяха да го направят. А той имаше намерение да се прибере у дома без главоболие.

Напусна виртуалното имение на семейство Кориган, поемайки по още един сложен маршрут, докато накрая не отвори очи в

собствената си стая. Но не стана от свързания с компютъра стол. Остана да седи там, облегал брадичка на свитите си ръце.

Тази нощ беше постигнал две неща — идентифицира виртуалните вандали, като добре ги уплаши, и научи малко повече за загадъчната персона, която им осигуряваше необходимите програми — и им даваше нареждания. Като минус може да се отчете, че не бе разбрал кое точно позволяваше на вандалите да нанасят хора във виар симулаторите. Беше се оставил да го въвлекат в едно нападение, където почти бяха убили човек.

„Обаче, помисли си Мат, това че бях там, вероятно спаси живота на Шон Макардъл. Но ако не бях притиснал Джери Дивака, сигурно нямаше да проникнем във виртуалното посолство“.

На последно място, но най-обезпокояващ беше фактът, че се превърна в главната от набелязаните мишени на Гения. Досега той беше просто един от тези, които се стремяха да си намерят местенце в отбраното общество. Сега обаче бе нарушил установеното положение, разкривайки виртуалните вандали и принуждавайки Джералд Савидж да не се подчинява на нарежданията на Гения. А и бе видял вандалите в акция.

Нито едно от тези неща нямаше да се харесат на Гения. А той самият, за да цитира думите на големия и гаден побойник, беше „изключително опасен младеж“.

„Опасен и пълен с компютърни изненади, помисли си Мат, мръщейки се. Сега е моментът да разкрия тайната си самоличност — Мат Хънтър, прилежен ученик“.

Доста трудно беше да си такъв, при положение че спиш по два часа на нощ. Мат едва се дотътри до първите си часове през деня. Имаше късмет, че първият час след обедната почивка бе в библиотеката.

Но дори и при това положение се прозяваше, щом се захвана да чете някои от историческите материали, които му бе дал Санди Брактън. Двамата офицери, които проучаха те, Армистед и Хенкок, бяха служили заедно на няколко поста в Запада, преди да е започнала Гражданската война. Когато сраженията започнали, те бързо се издигнати на ръководни длъжности.

Докато четеше, на Мат като че ли му стана интересно. Той беше учуден, когато разбра колко е било различно командването по време на

Гражданската война. Офицери, дори генерали, предвождали атаките начело на войските си, вместо да останат скрити, подобно на Гения, докато други поемат всички рискове.

Но преди 170 години офицерите са смятали, че трябва да вдъхват кураж на подчинените си. Командващият Армистед опитал нещо такова на фаталния 3 юли 1863 г. Той поставил своята фуражка на върха на меча си, държейки го високо, за да могат войските му да знаят къде се намира „техният старец“. Естествено хората му го последвали, въпреки че вече били дали ужасяващи жертви. Само шепа храбреци успели да стигнат „Хребета на Смъртта“, където попаднали на масиран огън. Армистед бил покосен от първите куршуми.

Това поне успя да поразсъни Мат. Но той отново се унасяше, докато се прибираше с автобуса. Родителите му не си бяха вкъщи, така че той седна пред компютъра. Стана, когато настъпи време за вечеря. Баща му не се съдържа да го подразни малко.

— По мое време стояхме до късно, залягайки над книгите. Сега как му викате, когато се вържете към Мрежата и киснете вътре по цели ноци?

— Можеше и да е по-лошо — включи се майка му с усмивка. — Като например да кисне пред някой ухабен монитор през цялото това време.

— Да, спомням си — засмя се баща му. — Викахме му да хванеш „компютърен тен“ — всички маниаци придобиваха тази фина разцветка на зеленото.

Мат гледаше в чинията си, ровейки из храната. Той изми приборите и отново се запъти към стаята си.

„По-добре се залавяй за училищните задачи“, си каза той.

Облягайки се на тапицерията на свързания си с компютъра стол, Мат започна да настройва имплантите си с рецепторите на облегалката на стола. Високочестотен шум се появи в ушите му, след като затвори очи.

Щом ги отвори, се озова в своя личен виар, виждайки познатото, обсипано със звезди небе, а във въздуха се рееше мраморната плоча. Секунда след това се натъкна на зашеметяваща изненада.

Кейтлин Кориган се появи изневиделица, излегната върху мраморната плоча, като манекен на бански костюми.

— По-добре си затвори устата, Мат — подразни го тя. — Иначе току-виж си лапнал някоя виртуална муха.

Мат се опита да не ѝ остава длъжен.

— Просто... просто не си спомням да съм оставил толкова голяма иконка на десктопа си.

— Използва достатъчно много от тях миналата нощ. — Тя се изкиска, докато си играеше с иконките на плочата. — Ето го проксито на господин Стикс, програмата ти за телекомуникациите и ужасните неща, които си направил с моя мъничък протокол. — Веждите на Кейтлин се повдигнаха, когато побутна променената си обица.

Мат имаше желанието да навлече някое прокси в момента. Надяваше се само лицето му да не издаде тоталния шок от осведомеността на Кейтлин със собствения му виар. Явно се беше повъртяла тук известно време, за да се запознае с всички програми, които бе нагласил.

Запазвайки стойката си на момиче от корицата на списание, въпреки че носеше стар пуловер и изтъркани дънки, тя продължи.

— Не знам защо си толкова учуден от появяването ми тук. Ти сам ни предизвика да те проследим.

След това разтърси глава, опитвайки се да прозвучи твърда, но някак си излезе, че флиртува.

— Мислех, че човек, който разбира от компютри, прекарва повече време пред тях. Колко стана, откакто си тръгнахме от училище? А ти дори не си се вързал в Мрежата! Не си направил нито една звукова команда! Не искам да ти казвам откога вися тук и те чакам да се появиш.

— Надявам се, че не си прекарала цялото това време в моя компютър — каза Мат, като още опитваше да се съвземе от шока, който му дойде като гръм от ясно небе.

Кет размаха пръст към него.

— Не си мисли, че целият свят се върти около теб — хокаше го тя с лека усмивка. — Имам и други неща за вършене. — Тя вирна глава, въртейки краищата на косата си на един от пръстите. — Знаеш ли, винаги съм се чудела как изглеждаш. — Усмивката ѝ стана още по-голяма. — Радвам се, че си ти, въпреки че, трябва да призная, доста се изненадах.

— Изненада ли се? — попита Мат.

Кет вдигна рамене и седна на плочата. Ръцете ѝ бяха подпрени върху дясното ѝ коляно, докато лявото се люлееше свободно в звездната шир.

— Винаги съм си мислела, че си от добрите момчета — каза тя, като гласът ѝ прозвуча още по-изкусително.

— А, имаш предвид беден, но честен — отвърна ѝ Мат.

Тя се изкиска, кимайки.

— Точно така! Никога не съм предполагала, че млад и уравновесен човек като теб ще иска да се мотае с палави и разглезени богаташки наследници като нас.

Мат си спомни думите на Лийф Андерсън за задоволените и скучаещите: „Знанията и съобразителността могат да победят парите“.

Кет се засмя, но той видя, че стойката ѝ е напрегната.

„Какво толкова казах? Зачуди се той. Защо се разтревожи така изведнъж?“

След което се сети. Не познанията ѝ за компютрите ѝ бяха позволили да го открие. Внезапното ѝ появяване, а също и флиртът вероятно бяха за отвличане на вниманието му.

Но необмислените му думи ѝ бяха направили впечатление. Те ѝ напомниха за някой друг, чийто ум и съобразителност му бяха позволили да контролира нея и приятелите ѝ.

„Гения е този, който те е проследил, прошепна студен глас в съзнанието му. Вече знае кой си“.

Тръпка премина през гърба му, но той направи всичко възможно да не прекъсва закачката си с Кейтлин.

— Надявам се, посещението ти тук да си е струвало. Имам предвид, че сигурно ти е струвало много усилия.

Кет се успокои за момент, докато не схвана скрития подтекст.

Дъхът ѝ спря за малко и той видя за миг страха, изписан в очите ѝ.

— Наслаждавай ми се, докато можеш — каза безгрижно тя. — Ако се срещнем утре в училище, ще се правя, че не те познавам. — След което се наведе напред. — Запомни, не трябва да се срещаме... там навън. — Тя направи жест, с който показваше нещо отвъд звездното небе във виара на Мат — истинския свят.

— Последния път го направи именно по този начин — лично — напомни ѝ Мат. — Означава ли това, че най-накрая съм част от отбора?

Кет още стоеше в предизвикателната поза, но очите ѝ бяха станали проникателни.

— Не мога да ти кажа — но по-добре да си здрав и читав, отколкото да съжаляваш.

— Добре — въздъхна Мат. — Предполагам, че трябва да свиквам с това, че съм поредният умник.

За миг той изтръгна от Кейтлин искрена усмивка. Но очите ѝ бяха все така вторачени, когато отново започна да навива косата си на пръста.

— Опасявам се, че е така. До скоро виждане...

Тя изчезна, но преди това пусна нещо между иконките на мраморната плоча.

Кет Кориган му бе оставила друга обица.

13

Дълго време след като Кет Кориган бе напуснала неговия виар, Мат просто седеше неподвижно, прехвърляйки през главата си различни мисли. Външно той не показваше никакви признаци на внимание към обичата, лежаща върху десктопа. Дали визитата на Кет не беше нещо повече от сетъп, както сметна той? Дали Гения използваше Кейтлин не само за да отвлече вниманието му от този, който го бе проследил — но и за да му постави капан?

С вдигането на обичата Мат можеше да активира всякакъв вид програми.

Гения знае как да наранява хората във виар симулатори. Предупреждението отекна в целия хаос, настъпил в главата на Мат. Да докосне иконката беше толкова безопасно, колкото и да издърпа предпазителя на истинска граната.

Но...

Кет не приличаше на момиче, което ще позволи някой да пострада. Бе успял да прозре какво се крие зад флиртуването ѝ. Нима нямаше да забележи, ако тя искаше да му причини болка?

„Точно така, каза си той саркастично. Много добре знаеш как реагират всички хубави, богати момиченца, когато ги притиснат в ъгъла“.

Но...

Кет не искаше Джери Дивака да убие Шон Макардъл. Тя бе помолила Мат да го спре — и което е по-важно — бе му помогнала да издърпат Савидж настрана от момчето.

„Да, бе! Отговори му вътрешният глас. Но тя също така засипа «Кемдън Ярдс» с виртуални куршуми — ранявайки Лийф. Да, тя си бе признала това — но каза още, че не е имала представа колко много хора са присъствали там в холоформи, уязвими на нейните виртуални куршуми“.

Обичата можеше да е някакъв номер, смъртоносен капан... или послание. Мат трябваше да разбере какво.

Той прекъсна връзката с компютъра. Скачайки от стола, той се устреми надолу по коридора. Родителите му бяха в хола, гледайки някаква холодрама — нещо за полицаи и крадци.

— Има ли нещо, синко? — попита го баща му.

Мат поклати глава.

— Не, нищо. Просто исках да се поразтърча малко.

Върна се в стаята си, отвори прозореца и се показа навън.

„Хубаво е, че си имам своя собствена карта с малко пари вътре“, помисли си.

Може би се бе превърнал в абсолютен параноик. Трябваше да се обади по телефона, една бърза телекомуникационна връзка през Мрежата.

Но Мат нямаше намерение да се връзва към нея през схемата, която използваша повечето хора. Не и след като някой бе проникнал в системата му, изпращайки Кет Кориган в собствения му виар. Винаги беше смятал, че е осигурил добра защита на компютъра си срещу външни набези, макар и не по начина, по който го правеха богатите — пръскайки луди пари, или като високопроизводителните правителствени програми, използвани от Нет Форс.

Но срещу Гения защитата му изглеждаше надеждна, колкото мокра тоалетна хартия. Преди да използва системата си отново, искаше да провери за бългове^[1], евентуални проследяващи програми и други номера.

След като Гения бе научил самоличността му, можеше да подслушва телефона, както направи с компютъра му. Дори можеше да използва кредитната карта на Мат за операции извън системата.

Мат започваше да се плаши от мистериозния образ, който, изглежда, работеше с техника от антикварен магазин. Но не можеше да предположи с какви ресурси разполагаше Гения — или какви номера щеше да извади от ръкава си.

„Не, мислеше си Мат, докато вървеше от спирката на метрото към сградата, където живееше Дейвид. По-добре — пък и по-безопасно — е да го направя на четири очи“.

За щастие Дейвид вдигна, когато той се обади от приземния етаж.

— Дейвид? Мат е. В беда съм и се надявам, че ти ще ми помогнеш.

— Качвай се — отговори Дейвид.

Мат започна още щом приятелят му отвори вратата.

— Този, който стои зад вандалите, проникна в компютъра ми.

— Разбира се, Мат — каза Дейвид на висок глас, кимайки към хола, където г-жа Грей гледаше холокомедия. — Ей сега ще го намеря.

— Здравей, Мат — каза тя.

— Мат има нужда от нещо за училище — рече Дейвид. — Ще ни отнеме само минутка.

Щом поеха по коридора, той заговори тихо:

— Имаш късмет, че баща ми този месец е нощна смяна, така че трябва да се разправяме само с майка ми. — Бащата на Дейвид беше детектив в полицейския участък на окръг Колумбия. — Щеше да те заведе на разпит.

Стигнаха стаята, която Дейвид делеше с двете си по-малки братчета — Томи и Джеймс. Дори и с вградени в стената легла, мястото в стаята винаги изглеждаше претъпкано — играчките на двете хлапета се бореха за пространство с компютъра на Дейвид. В момента двете момчета играеха на част от системата му на игра, в която целта бе да стреляш по всички, които се изпречеха на пътя ти.

— И двамата въл! — каза Дейвид, сочейки към вратата. — Компютърът ще ни трябва за малко.

— Аууу! — недоволстваше десетгодишният Томи. — Точно когато стигнах следващото ниво!

— Компютър — нареди Дейвид. — Прекрати играта. Запази настоящата симулация. Да се пази като ТОМИТОПСКОР точка ГЕЙМ.

Ясното холографско изображение, на което играеха момчетата, изчезна.

— Играта запазена — обяви компютърът.

— Ей! — каза Томи. — Не знаех, че можеш да правиш това!

— Като свършим тук, се върни и довърши играта.

— Тогава няма да ми е интересно — оплакваше се Томи, докато с Джеймс излизаха през вратата.

— Играта винаги ще започва оттам, докъдето си стигнал — обеща Дейвид. Той затвори вратата, след това погледна към Мат. — Защо не отидеш направо при капитан Уинтърс и не оставиш специалистите от Нет Форс да погледнат системата? — попита той.

Дейвид беше приятел, но дори и така Мат не желаше да му каже за нападението над виар симулатора на Шон Макардъл и атаката, която едва бе успял да предотврати. В края на краищата баща му работеше в полицията.

— Много е заплетено — каза Мат накрая. — В моя виар може и да има някаква следа, но не искам да я отворя, ако по този начин Гения ще знае какво правя.

— Не знам как да ти помогна — започна Дейвид.

— Виртуалният ти изследовател — прекъсна го Мат. — Със сканирането, с което разполага, предполагам, че можеш да провериш отгук системата ми.

Повечето момчета, които Мат познаваше, обичаха да майсторят разни неща на компютрите си. Той самият си беше направил две състезателни коли и дори ги бе пуснал на състезания. Особено бе запален по свръхподобрения си „Додж Вайпър“. Дейвид пък конструираше космически кораби и изследователски модули, които работеха така добре, както и тези на НАСА — поне във виар симулатори.

Дейвид изглеждаше малко учуден.

— Не се бях сетил за това — каза той. — Обаче си прав. Можем да го настроим отгук да търси неочаквани концентрации на енергия и източници на някакво излъчване и да работи оттам. — Той пъхна празна дискета в компютъра си. — Ще направя копие на първата проба, така че ще знаем дали нещо в системата ти е променено.

Той зададе няколко команди на компютъра си, след което се обърна с усмивка към Мат.

— Искаш ли да видиш как изглежда виар симулаторът ти отвън?

— Смятам, че е по-добре да се махаш оттам, ако си отишъл под формата на телеметрични данни — предупреди го Мат.

Дейвид се намръщи.

— Ще бъде доста трудно — възрази той.

— Този тип причинява нещастия на хората във виар симулатори — каза Мат. — Трябва да стоим, колкото се може по-далеч.

— Мисля, че си прав — призна си Дейвид, зададе още няколко команди, извиквайки най-различни програми за защита. После се усмихна на Мат. — Когато имаш двама по-малки братя, които си пъхат носовете навсякъде, се научаваш как да държиш нещата под контрол.

Няколко допълнителни команди настроиха холографските изображения и данните за отчитане на резултати от пробата.

— Влизаме вътре — каза Дейвид, активирайки връзката за телекомуникации.

Мат се загледа към измервателната програма, но не разбираше нищо от нея.

— Добрата новина е — каза му Дейвид, че нищо не се е случило. Виар симулаторът ти не е бил атакуван или нещо подобно.

Той посочи към програмата за измерване.

— Обаче се виждат няколко енергийни дупки, които не би трябвало да ги има.

— Значи виарът е бьгнат — каза Мат.

— Аха. — Дейвид зададе някакви команди на проверяващата програма. — Да видим дали можем да се сдобием с по-добър изглед.

Той прекъсна внезапно, сочейки към други данни.

— Уау! Прилича ми на самоунищожение! Не е достатъчно силно, за да те нарани, дори и да си бил в симулатора. Мисля, че този тип просто не иска хората да си пъхат носа в неговите работи.

Те прекараха известно време, разчиствайки няколко от играчките на Гения, в това число и програмата „Троянски кон“, която бе позволила на Кейтлин Кориган да проникне вътре и да остави малки сувенири след себе си.

— Остава още едно нещо за оправяне — съобщи Дейвид.

— На десктопа ти има иконка във формата на извънземно — програма, която изобщо не е от твоите.

— Това е следата, за която ти говорех — каза Мат. — Можеш ли да пробваш да я отвориш?

Дейв опита, но след това просто вдигна рамене.

— Прилича на десетсекунден гласов клип. Съобщение за теб може би — после додаде: — Поне нищо не се взриви, приятел.

Половин час по-късно Мат се почувства глупаво, изкачвайки се през прозореца, за да влезе в стаята си.

„По-добре здрав и читав, отколкото да съжالياваш“ — каза си той.

Отиде в кухнята да си налее чаша мляко.

— Още ли работиш? — попита баща му.

— Почти свърших — отговори Мат. Върна се в стаята си и взе дискетата, на която бе записал всичко, което знаеше за виртуалните вандали. Излезе и я остави на земята в коридора. После отново седна пред компютъра. Над бюрото му се появи холопроекция на неговия виар. Мат се дръпна зад леглото си — единственото място, зад което можеше да се скрие... и нареди да се отвори иконката с обичата на Кет Кориган.

— Мат, трябва да те видя. — Гласът на Кейтлин излезе от малкия говорител на умаления холовариант на виара. — Трябва да е лично, на четири очи. Никакви компютри, никакви телефони, никакви холограми — и то възможно най-скоро.

Тя звучеше изплашено, дори и при нестандартната репродукция на гласа.

Мат стоеше като вцепенен. След малко нареди на компютъра да изтрие всичко: не просто да изтрие съответния файл, но и да унищожи всички записи на десктопа му — както и цялата налична информация за това, което се случи там вътре.

На следващата сутрин взе по-ранен автобус за училище. Знаеше, че Кет Кориган обикновено идва с кола. Днес тя връхлетя в парка с класически „Копърхед“. Трябваше да е поне на трийсет години. Но стара или не, колата беше страхотна. Какво целеше Кет, като се появяваше с такава атрактивна машина? От една страна, отвличаше вниманието на всички от Мат. Но пък, от друга, всеки маниак на тема коли щеше да ѝ се лепне. Мат се надяваше да разменят няколко думи преди подготвителния час.

Вместо това се озова на края на аплодиращата я тълпа.

Програмата за целия ден, изглежда, нарочно бе така нагласена, че изобщо да не се засекат. Ако Мат успееше да зърне Кейтлин в лудницата през междучасията, тя обикновено бе на другия край на коридора, а и той се отправяше в противоположната посока.

Надяваше се да се срещне с нея в стола, но щом тя влезе, се появи и Санди Бракстън.

— Ей, Мат! Имам страхотна новина! Баща ми има приятели, които участват във възстановки на различни военни сцени.

Друг път на Мат можеше да му е интересно. Но сега му се искаше земята под този идиот да се отвори. Той заставаше на пътя му

към Кет Кориган.

— Както и да е, разполагат с холограми на битките. Всъщност са били в Пенсилвания, където са разиграли Атаката на генерал Пикет. Утре ще се сдобия с копие от нея. След обяд и двамата имаме занимания в библиотеката. Ще уредя нещата, за да можем с д-р Феърли да ги видим.

— Да, добре — каза разсеяно Мат, опитвайки се да го избута напред. Кейтлин тъкмо минаваше оттук!

Тя носеше папка с дискети и разни бележки. Когато мина покрай Мат, парченце хартия се плъзна от нея. Бележка?

Мат се запъти да я вземе, но Санди го изпревари и я грабна под носа му.

— Ей, Кейтлин! Изпусна си това!

Кет се обърна и погледна Мат многозначително.

Санди предаде хартиятата, като я прочете.

— Концерт по класическа китара! Кой ходи на такива мероприятия?

Кейтлин присви очите по типичния за „Лийтс“ начин.

— Ааа, докато си чистех менюто „Принт“ на компютъра, попаднах на това.

Докато Кет говореше, смачка хартиятата. Но погледна рязко към Мат.

Той наблюдаваше как топката хартия падна в коша за боклук. Запъти се натам, като най-сетне успя да се отърве от Санди Бракстън. Имаше късмет, че я извади, преди някой да хвърли отгоре ѝ съмнително изглеждащо парче месо, полято с чили сос.

Докато обядваше, малкото парче хартия като че ли натежа в джоба му, сякаш бе направено от желязо.

Малко по-късно, като излезе навън, Мат отиде до едно дърво, облегна се на обратната страна и разви хартиятата.

На едната ѝ страна имаше плакат на музикалния клуб на училището, на който бе отбелязано, че този следобед ще има рецитал по класическа китара.

Другата беше празна.

Мат се намръщи. Да не би да има някакъв код? Той си спомни, че като дете беше чел нещо за лимонов сок...

Облегна глава на неравната кора на дървото. Не, съобщението стоеше точно пред него. Какво по-хубаво място за среща от това? Рециталът щеше да се състои в голямата, тъмна аудитория. А класическите китари нямаха нужда от електрически или компютърни усилватели. Просто старомодни умения и старомодни уши, които да слушат — идеално.

Мат пристигна в аудиторията, останал без дъх и мъничко закъснял. Той се промъкна и седна на един от задните редове, като се опитваше да свикне с мрака в залата. Сериозно момиче седна на един стол, пръстите ѝ танцуваха по струните, изпълвайки въздуха с музика.

Къде беше Кейтлин?

Изпълнението свърши и Мат забеляза русата коса на Кейтлин, докато се изправяше от предния ред. Тя аплодира изпълнението и когато момичето напусна сцената, се промъкна покрай Мат.

Ловка ръка пхна в джоба на ризата му още една бележка. После напусна аудиторията, без дори да го погледне.

Мат се отпусна в седалката и отвори бележката. Изчака края на следващото изпълнение да свърши, което му се стори безкрайно, и също напусна аудиторията.

Отиде до своето шкафче, отключи вратата и разгъна бележката върху учебниците си. В нея бе написано само:

Шеридан Съркъл 3:30

Знаеше мястото — беше един от многото магистрални пръстени, които се простираха над района на Вашингтон. Намираше се съвсем близо до Бранфорд, на няколко минути пеша. Той погледна часовника си. Трябваше да побърза.

Мат пристигна на „Шеридан Съркъл“ около половин минута порано. Огледа разположения наоколо богатшки квартал. Вече беше наясно защо Кейтлин дойде на училище с „Копърхед“. Класическият модел на колата, която не можеше да бъде сбъркана с друга, се появи, излизайки от кръговото движение. Кейтлин спря, Мат се качи и те се насочиха в посока Джорджтаун.

Докато караше по локалните платна и после по магистралата, момичето мълчеше.

— Е? — каза Мат. — Мислех, че искаш да поговорим.

— Ние — момчетата и аз — трябва да се срещаме само чрез Мрежата. Това е нещо като предпазна мярка — ако никой не ни види заедно, няма как да ни свържат. — Тя погледна Мат. — Но вече започвам да мисля, че така ни контролират.

— И ти се прииска да нарушиш правилата, като избра точно мен, защото не мога да те издам — а и не знам на кого да кажа.

Кейтлин прехапа долната си устна.

— Аз... Аз исках да ти обясня някои неща. Като ни гледаш, сигурно си мислиш, че си живеем приказно. Нека ти кажа нещо. Десетото дипломатическо парти, на което отидеш, по нищо не се различава от останалите, на които си бил. Започваш да се чувстваш... предполагам, че правилната дума е отегчен.

Тя следеше движението пред себе си, когато продължи нататък.

— Ние всъщност нямаме семейства. Откакто се помня, баща ми все търчи нанякъде. Рядко успявам да го видя, него или мама. Понякога си мисля, че с шегите си Люк се опитва да накара родителите си да разберат, че е жив, да му обърнат внимание. Джери е изпратен тук, защото го изхвърлиха от повечето пансионни в Англия. А що се отнася до Серж — той мрази баща си, защото се е захванал с политика. Тя го е направила посланик, но заради нея майка му е била убита при последните стълкновения на Балканите.

— Горките богати деца, а? — каза Мат.

— Защо не кажеш глупавите, богати деца? — отвърна Кет иронично. — Отегчени, сърдити и внезапно ни се открива възможност да развихрим фантазиите си. Тайни самоличности и разни неща от сорта.

— Само дете не сте супергерои, а злодеи.

— Престани! Нападнахме няколко виар симулатора и толкова. Всеки с малко мозък в главата си има бекъп на дискетата. Децата, които си играят с бомби с боя, всъщност нанасят повече щети от нас.

— А хората, които пострадаха?

Кейтлин се отпусна малко в седалката.

— Това е тъмната страна на фантазията. — Тя погледна отново Мат, мъчейки се да го убеди. — Когато си богат и красив, много хора се натискат да ти правят услуги. Така и не разбрах смисъла на това, нито пък останалите. Серж и Дивака бяха изумени, когато откриха, че

могат да нараняват хора във виар симулатори — и се поувлякоха, честно.

— Няма нужда да ми обясняваш. Видях с очите си какво направи Савидж с Шон Макардъл.

— Това не е истинският Джери. Той размахва юмруци, защото това е всичко, което може да направи, за да се измъкне от клопката, в която сме попаднали.

— Клопка ли? — попита Мат.

— Човекът, който нагласи тази малка игричка, ни насади, без да се усетим. Бяхме изнудвани, Мат. С всяка програма за тайно проникване поставяхме още две други, които не ни бе разрешено да използваме.

— Какво искаш да кажеш с това „не ни бе разрешено“?

Гласът на Кейтлин стана плътен.

— „Заповядано“ е по-правилната дума. Не знам за какво са използвани тези програми преди това, но Джери наруши основно правило, като ни заведе във виара на Шон Макардъл.

Стигнаха до отклонение близо до къщата на Мат. Кейтлин смени лентите и сви по платното за излизане от магистралата. Тя покара няколко пресечки, след което спря колата.

— Казах ти всичко това, защото още не си затънал толкова дълбоко. И можеш да се откажеш. Иди си у дома и забрави, че изобщо сме съществували.

— Може да има начин да ти помогна — каза Мат. — Знаеш ли кой ви дава нарежданията?

Кейтлин посочи към вратата.

— Иди си у дома, Мат. И се пази.

Мат ровеше вечерята си.

— Няма ли да се събират твоите Нет Форс Експлорърс тази вечер? — попита майка му, след като свършиха с яденето.

Мат кимна. Всеки месец Експлорърс си организираха виртуална среща или в някои от местните сайтове на Мрежата, или в по-големите виртуални стаи за разговори в главния компютър на Нет Форс във Вашингтон. Той нямаше настроение за срещи. Помисли за Гения. Ако

забулената в тайнственост фигура го проверяваше, последното място, на което би искал да го спипат, беше при Нет Форс.

— Не мисля, че ще отида, мамо — каза той.

— Много си изморен, а? — попита саркастично баща му. — Вероятно се преуморяваш твърде много, помагайки на съученика си с онзи проект.

— Не, там всичко е наред — отвърна Мат, носейки чинните в кухнята.

На вратата се позвъни и малко след това баща му се появи усмихнат.

— Имаш посетител — каза той. — Предполагам, че би искал да махнеш пияната от ръцете си. Търси те някаква млада госпожица.

Учуден, Мат тръгна към хола... където завари Кет Кориган, която си говореше с майка му.

— Надявам се, нямаш нищо против това, че се изтърсвам ей така, без предупреждение — каза Кет.

— Н-не — отвърна Мат. — Искаш ли да се поразходим?

— Да, чудесно.

— Не се бавете много — предупреди майката на Мат.

Щом се отдалечиха от къщата, невинното изражение на неочаквания гост изчезна от лицето на Кейтлин. Очите ѝ непрекъснато шареха, докато вървяха по улицата.

— Каза, че искаш да помогнеш. Не знам какво можеш да направиш. Какво изобщо може някой да направи.

— За какво става въпрос? — попита Мат.

— Джери — отговори Кейтлин с дрезгав глас. — Мъртъв е. Блъснат преди около половин час от някакъв шофьор, който избягал.

[1] Дефекти в компютъра. — Бел.прев. ↑

Мат беше шокиран.

— Дали е станало случайно?

В момента, в който произнесе думите, знаеше и отговора: „Не, изобщо не е било случайно съвпадение на обстоятелствата“.

— Нямаше да е съвпадение дори ако Джери беше кралят на лошия късмет — съгласи се Кейтлин. — А той не беше такъв. Трябва да е планиран удар.

— Предполагам, че ще последва някакво виртуално отмъщение — каза Мат. — Но да блъснеш някого с кола... доста е гадно. — Той погледна Кейтлин. — И доста крайно.

— Знам — изтръпна от ужас Кейтлин. — Мислех си, че ще получи предупреждение или някакво наказание.

— Значи този тип никога не дресира кучета.

Кейтлин се обърна към него.

— Какво?

— Чичо ми използваше тази фраза. Ако възпитаваш куче и то въпреки всичко си върши работата на килима, не го застрелваш — така би пропилял цялата дресировка, която си извършил преди това.

— Но има други кученца — каза рязко Кейтлин. — Ние четиримата, в това число и ти. Може би Джералд е станал излишен точно когато се появява друго възможно попълнение. Или... — Тя преглътна. — Може би всички сме станали излишни.

На Мат не му хареса как прозвучаха думите ѝ.

— Каквото и да става, със сигурност привлече вниманието ми — каза той. — Но трябва да знам какво се е случило досега, преди да почна да гадая какво ще става занапред. Кой дърпа юздите в цялата история?

Кейтлин въздъхна дълбоко.

— Добре, ще ти кажа. Беше ни съученик. Може би си го спомняш — Роб Фалк.

Мат се намръщи. Имаше смътен спомен за дългнесто същество, ползващо се с репутацията на супер умник. Носеше високо непромокаеми панталони, джобът на ризата му бе издут от химикалки, моливи и компютърни писалки, немитата му коса винаги беше нелепо зализана и винаги работеше с компютри. Фалк не се бе мяркал от известно време. Дали са го изключили, или е напуснал? Имаше някаква история... Мат напрягаше паметта си, докато Кейтлин продължаваше да говори.

— Роб беше — ами смотаняк. Сам се наричаше мухльо на ента степен. Но ме въведе в най-основните неща за компютрите, така че беше полезен. Известно време се занимава с моята система. Това, което не знаех тогава, е, че беше оставил тайна вратичка, с която да прониква вътре. Малко след като напусна Брадфорд, открих във виара си някакви иконки с програми. Имаше няколко проксита и програма, която ме вкарваше на най-различни места посредством тайни вратички. Един ден, след като изкарах акъла на една съученичка, като превърнах романтичния ѝ симулатор във филм на ужасите, се върнах обратно в системата си и заварих Роб.

— Знаеше, че използвам програмите му и искаше да ми предложи още няколко. — Кейтлин поклати глава. — Звучеше толкова примамливо — да се съберем няколко човека, на които може да се разчита, през деня да поставяме програми за проникване, а през нощта се връщаме дегизирани... Аз дори помогнах да изберем момчетата. Джери нямаше нужда от подканване. На Люк и Серж им поставих в компютрите програми за проникване. Те го сметнаха за забавно. Както и аз първоначално.

— След което нещата започнаха да се променят.

Тя кимна.

— Роб имаше какви ли не виртуални съоръжения — все неща, които не могат да се купят от магазина. Невероятни проксита. Лесни начини за проникване във всякакви системи. И програмата, която кара хората да усетят какво представлява един виртуален юмрук. Но ни възлагаше също така и дребни задачи. Места, където трябваше да отидем и да оставим съответните програмки. В началото беше лесно — можехме да изпълняваме задачите си на виртуалните партита. Но той продължаваше да иска още и още. За посещението на Макардъл настояваше две седмици.

— Ами бейзболният мач?

— Беше идея на Джери. Дразнеше се, че трябва да изпълнява нарежданията на човек, когото смята за неудачник.

„Изглежда, неудачникът най-накрая го е отстранил“, помисли си Мат. Кейтлин продължи да разказва.

— Дивака мразеше бейзбола. Реши, че ще е доста забавно да прецакаме мач от висшата лига. Роб реши да му съдейства, въпреки че това изискваше доста специално програмиране. — Кейтлин изглеждаше още по-тъжна. — Понякога си мисля, че това беше начинът на Дивака да привлича внимание. След това нещата започнаха да се объркват. Разстроих се, когато стрелях по онези хора. Това само направи момчетата по-лоши. И... ами, останалото го знаеш.

„Да, помисли си Мат, тогава се появих аз“.

— Казах, че ще се опитам ти помогна — рече той бавно. — Но засега нямам готов план за действие. Ще се наложи да изчакаме и да видим как ще се развият нещата. Ти бъди по-внимателна.

Кейтлин изглеждаше разочарована, но накрая кимна.

— Радвам се, че има с кого да си поговоря за това. — Гласът ѝ стана дрезгав. — Ти също се пази. Не съм се чувала с Роб, откакто ме изпрати в твоя виар. Нямам никаква представа какво възнамерява да прави с теб.

— Дано и той няма — промърмори Мат. — Най-добре се прибирай, Кет. Ако измисля нещо, ще говоря с теб утре.

Тя му се усмихна признателно и тръгна към колата си.

Мат помахаше, докато наблюдаваше как класическата спортна кола се изгуби в далечината. Ако Кет му бе разказала за Роб Фалк по-рано, може би Джералд Савидж сега щеше да е жив.

Навъсен, Мат се прибра у дома. Майка му се усмихна, когато влезе.

— Това ли е причината, поради която реши да не ходиш на срещата? Изглежда ми свястно момиче. Не мисля, че съм я срещала преди.

Мат усети как лицето му се изчервява. Искеше да каже: „Тя е дъщеря на сенатор и само ме използва, защото смята, че мога да я измъкна от кашата, в която се е забъркала“. Вместо това вдигна рамене и каза:

— Просто едно момиче от съседния клас.

Майка му кимна.

— Даа. Спомням си, когато баща ти беше за мен просто едно момче от съседния клас.

Мат нямаше какво да отговори, така че се запъти към стаята си. Седна в свързания с компютъра стол, но още не желаше да отваря своя виар.

„Най-накрая разкрих Гения, помисли си той, но ме е страх да тръгна след него от компютъра си“.

Ако се опиташе да се върже в Мрежата и да разбере повече за Роб Фалк, можеше да го предупреди, че е по петите му. Но преди това имаше нещо, което трябваше да си спомни...

Мат щракна с пръсти. Беше свалил разни неща от училище миналата година, които бе компресирал и оставил в паметта, докато не ги сортира или изтрие.

„Може би сега е времето да започна да ги сортирам“, помисли си той.

Нареди на компютъра да нагласи холоекрана и започна да прехвърля документите. Ето го виртуалния годишник на училището. Въпреки че Роб Фалк бе напуснал преди края на годината, лицето му бе между снимките на класа — те бяха правени по-рано. Мат поклати глава и се загледа по-внимателно. Роб очевидно бе забравил, че този ден ще ги снимат. Изглеждаше по-раздърпан, отколкото го помнеше. Косата му висеше на клечки, а на яката на ризата му имаше петно.

Мат зареди друг файл с училищния вестник. Понякога го прелистваше и имаше програма, която сваляше от Мрежата, компресираше и съхраняваше „Брадфорд Бюлетин“.

„Чакай малко!“ Ето откъде си спомняше Мат името на Роб Фалк. Нещо във вестника...

Той нареди на компютъра да провери за името на Роб. След няколко дълги минути върху холоекрана се появи статия за възпоменание на Мариан Фалк, майката на Роб. Пресичала улицата и някакъв шофьор я блъснал и после избягал от местопрестъплението.

Мат често беше чел за такива случаи. Но този път се бе потресъл. Полицията успяла да залови престъпника, оказал се дипломат от Централна Европа, който карал пиян. Беше се върнал в страната си, измъквайки се невредим.

„Точна така, спомни си Мат. Бащата на Роб Фалк работеше на правителствен пост в Главното митническо управление. По ирония на съдбата работата му бе свързана с чуждите дипломати — нещо около търговския внос и износ“.

Нямаше повече връзки с името на Роб Фалк във вестника и Мат знаеше причината. След инцидента със съпругата му г-н Фалк не се справяше добре с работата си. Нещата, изглежда, не са били различни и вкъщи. Роб пък започна да изостава с материала в училище. Дейвид Грей го познаваше — разправяше, че Роб е започнал да губи връзка със света от непрекъснатото висене пред компютъра. Накрая г-н Фалк изгуби работата си, а Роб го изключиха от Брадфорд.

Момче, което се увлича от компютрите, а същевременно има основателни причини да ненавижда дипломатите. Сега той се завръщаше, събрал около себе си банда деца на дипломати, за да извършва престъпления... и може би бе убил едно от тях по начина, по който бе убита и майка му.

От момента, в който Мат обеща да помогне на Кет Кориган, осъзнаваше, че има само един начин да го направи. Е, освен ако предаването на Кет и нейните дипломатически приятелчета на съответните власти се нарича „помощ“. Но не затова го бе помолила тя. Мат не можеше да си позволи да я издаде на капитан Уинтърс. Но утре можеше да се срещне насаме с нея и да я убеди да разкаже своята версия на Нет Форс. Тя и нейните приятели вероятно щяха да се отърват леко, а Роб Фалк да получи по-лека присъда.

На следващия ден в училище Мат се срещна с Дейвид Грей, преди да влязат в подготвителния час.

— Случайно да поддържаш някаква връзка с Роб Фалк? — попита той.

Дейвид го погледна с вдигнати вежди.

— Откъде пък се сети за него?! Не, не съм го чувал, откак го изключиха.

Мат се намръщи, а Дейвид изглеждаше озадачен.

— Предполагам, че това не е най-добрият начин да го споменаваме, имайки предвид онова, което се случи с майка му и последиците от цялата тази история — каза Дейвид.

— Мислиш ли, че някой от приятелите ти може още да контактува с него? — попита Мат.

Дейвид вдигна рамене.

— Да идем да видим.

Мат разбираше от компютри, но Дейвид бе истински бог. А част от приятелите му можеха да бъдат описани като свръх смотаняци. Той го поведе към група момчета, които, изглежда, спореха на някакъв друг език. Беше нещо от сорта на компютърното изчисление, но Мат щеше да е късметлия, ако успееше да разбере една от всеки пет думи.

— Някой от вас да се е чувал с Роб Фалк? — попита Дейвид.

Смотаняците го погледнаха все едно току-що е кацнал от друга планета.

— Фалк, бе, Роб Фалк — продължи Дейвид. — Учеше тук миналата година. Мисля, че посещаваше клуба по програмиране.

— Вярно, вярно — каза един от всезнайковците. Косата му имаше морковен цвят. — Не успя да се задържи на ниво и трябваше да напусне.

— Семейни проблеми — каза едно пълничко момче.

Онзи с главата от моркови го погледна надменно, сякаш искаше да каже „ако това изобщо означава нещо“. След което добави:

— Не съм го чувал нито лично, нито по имейла.

Дейвид погледна останалите, които вдигаха рамене.

— Опасявам се, че той не беше много... гъст... с никого — каза пълничкото момче.

— Обичаше да работи сам-самичък — рече онзи с морковоподобната глава.

Мат не посмя да погледне към Дейвид. Защото като чуеш подобно нещо от групичка компютърни темерути, се опасяваш, че ще избухнеш в смях.

Останалата част от деня обаче не бе забавна. За пореден път не успя да се добере до Кет Кориган. Зърна я само веднъж в коридора, и то от разстояние.

Докато отиваше към стола, Мат видя Санди Бракстън, който се бе забързал и му махаше.

„Какво му става на това момче? Подразни се той. Толкова ли се страхува, че ще се провали по история?“

— Ей, Мат! Да се видим веднага след обяда, става ли?

Мат го погледна стъписан.

— Възстановката на Атаката на генерал Пикет, помниш ли? — започна Санди. — Изясних я с д-р Феърли вчера. Приятелят на баща ми каза, че тя всъщност показва как покосяват Армистед и какво става след това. Страхотно, нали?

— Да, страхотно — съгласи се Мат.

В този миг Кет Кориган мина покрай тях, заобиколена от непробиваема стена от приятелки.

Мат се канеше да помоли Санди да седнат при тях, но богатото хлапе вече се изнасяше.

— Вече съм оставил дискетата в библиотеката — каза той. — Ще се видим там.

С безпомощно вдигане на рамене Мат влезе в стола, за да си вземе нещо за ядене.

Вървейки надолу по коридора, той осъзна, че не помни какво бе ял току-що на обяд. Струваше му се, че е било боб с телешко месо, но в устата му бе останал вкус като от пържена риба. „Май наистина трябва да опитам да си спомня какво беше — каза си той, — за да не го поръчвам друг път“.

Стигна до библиотеката, където Санди седеше и го очакваше с нетърпение. Влезе и г-н Петраца, преподавателят по библиотечно дело.

— Д-р Феърли ме упълномощи да ви кажа, че във връзка с дискетата, която сте оставили, можете да ползвате 6-а лаборатория. Ето ви съответния код.

Санди се запъти към залата, последван от удивения Мат. Той очакваше да гледа възстановката на холоекран с чифт слушалки. Санди обаче бе издействал да ползват една от виар лабораториите!

— Хората, които правят това нещо, сигурно имат много пари, за да създадат такъв висококачествен симулатор — каза Мат.

— За Доброволците от Вирджиния се осигурява само най-доброто — увери го Санди с усмивка. — Ще е невероятно изживяване! Да бъдем точно в центъра на събитията!

Виар лабораториите бяха част от библиотеката, контролирани от конзолата на г-н Петраца. Те представляваха изключително скъпа инвестиция, дори и за елитно училище като Брадфорд Академи. Автоматичните врати изсвистяха, след като момчетата въведоха кода, който им бе дал преподавателят. 6-а лаборатория беше една от по-малките зали, като разполагаше само с четири свързани с компютри

стола. Мат осъзна внезапно, че наскоро се бе намирал на другия край на връзката с тази компютърна система. Той и Кейтлин бяха минали през виртуалната лаборатория по химия на път за пресконференцията на Шон Макардъл.

Малка, но изключително скъпа конзола стоеше пред четирите стола. Санди пхна дискетата, нагласяйки компютъра за независим режим на работа. След това бръкна в джоба си и извади оттам друга дискета. Тя беше украсена със стария флаг на Конфедерацията — със звездите и лентите, пресичащи се под формата на „X“.

— Какво очакваш от дружина, наречена „Доброволците от Вирджиния“? — попита усмихнат Санди. — Те естествено играят бунтовнически отряд?

— Няма да пускаш цялата битка, нали? — попита Мат, когато той се засили да пхне дискетата в симулатора. — Само артилерийският огън е продължил два часа.

Санди поклати глава.

— Не. Нямаме време за това. Нагласил съм го от мястото, където силите на Конфедерацията дават залпове и предприемат решителната атака. — Той посочи към столовете с връзка. — Разполагай се — почти сме готови.

— Компютър, зареди симулацията на „Гетисбърг“ от позиция две-две-седем.

Облягайки се на стола, Мат остави рецепторите да се настроят спрямо имплантите му. Усещаше лека дезориентация, но тя бе толкова доловима, колкото и шумоленето в мозъка му, което се появяваше при свързването от неговата система.

„По това се познава наистина скъпата система“, помисли си той. Беше чувал, че при най-добрите от тях не се наблюдават никакви сетивни смущения, когато се осъществява връзката. Просто влизаш в симулатора.

Затвори очи и се озова на обрасъл с трева склон, който представляваше идеално място за пикник — ако артилерийският огън не бе преминал през него. Някои от дърветата бяха с откършени клони, други с изкоренени дънери. Един ред остарели оръдия стоеше пред каменна стена. Няколко от оръжията бяха ударени. Тежките метални цеви бяха откъснати от дървените им тела.

Мат преглътна леко, когато видя неподвижните, окървавени тела на оръжейниците, които лежаха до разрушените оръжия.

„Човече, помисли си Мат, те пресъздават всичко до най-малката подробност на тези възстановки“.

Само едно нещо не бе наред с картината. Все пак си оставаше картина, невероятно реалистична, но нищо не се движеше. Пехотата, притаила се зад каменната стена, беше замръзнала. Войниците в сини униформи дори не дишаха. Тревата беше абсолютно неподвижна, като не се поклащаше и от вятъра.

— Когато си готов — прозвуча гласът на Санди.

Мат се обърна, а стомахът му изгъргори.

Дълга, неравна редица от войници в сиви и кафеникави униформи приближаваше към склона, замръзнали по средата на стъпките си. Информацията, която бе чел, изплуваше от паметта му.

Фронтната линия била дълга една миля, съставена от петнадесет хиляди войници. Сега от тях бяха останали много по-малко, след като са марширували близо половин миля през бурята на смъртта. Те изглеждаха зловещи, леко превити, сякаш са минали през ураган. Повечето от мъжете носеха своите пушки изправени и готови да се прицелят.

— Сега знам как се чувства една патица, когато попадне на мушката на ловците — пошегува се Мат.

— Наистина си мисля, че ще е по-безопасно да наблюдаваме това зад редиците на Конфедерацията. — Той посочи хилядите пушки. — Май след малко тук ще стане доста шумничко.

— Разполагай се — каза Санди, прескачайки една дупка в линията. — Армистед трябва да е някъде тук, начело на левия фланг.

Когато стигнаха до нещо, което приличаше на удобно място за прикритие, Санди плесна с ръце над главата си.

— Прекрати! — изкрещя той.

Мат бързо последва примера му, след като силите на Конфедерацията внезапно се събудиха за живот, прицелвайки се с пушките и стреляйки.

Звукът от изстрелите на пушките нямаше нищо общо с това, което бе очаквал Мат. Вместо острия, металически тропот, който познавате, тези оръжия издадоха басово „фоуумп“, придружено от облаци сивкав дим от барут.

Целите на настъплението се изгубиха в барутната мъгла, но войските продължиха да настъпват.

— Сега гледай внимателно — посъветва Санди. — Следващата част ще бъде болезнена.

Още докато говореше, един от войниците се завъртя и замахна с мускета. Прикладът на пушката удари Санди в областта на главата. Той се свлече като заклан с брадва бивол.

Наранен във виар!

Мат се втурна към своя съученик. Но докато тичаше, видя как трима войници излязоха от бойната редица и се отправиха към него с насочени щикове на върховете на пушките.

Отстъпвайки една крачка назад от Санди, Мат видя дългите 30 см стоманени приспособления да го следват.

Не знаеше как, но Гения — Роб Фалк — се беше вмъкнал в училищните системи, за да проследи Мат.

Когато е видял имената на Санди и Мат във виртуалната лаборатория, е нагласил този капан. Много ловко. И много смъртоносно. Симулацията се беше превърнала от „Битката при Гетисбърг“ в битката за живота на Мат!

Мат се отдръпна от изпадналия в безсъзнание Санди Брактън, очите му следяха тримата войници от силите на Конфедерацията, които бяха напуснали местата си във фронтовата линия. Навсякъде около него атаката на генерал Пикет отиваше към своя кървав финал. Но Мат следеше трите щика, насочени към него.

Може би трябваше да гледа къде ходи. Кракът му се заплете в нещо и той внезапно се прекатури. Беше се препънал във войник, убит или ранен по-рано в битката! Продължителното обучение в базата на Нет Форс Експлорърс влезе в действие. Мат се сви, докато падаше надолу, махайки с ръце, за да омокоти падането и се претърколи, когато се удари в земята, ставайки бързо на крака.

Докато вървеше, ръката му напипа дърво и метал. Пушката на ранения войник!

Мат сграбчи пушката, докато тримата му врагове се приближаваха. Този, който беше начело, имаше гъста кафява брада и сержантски нашивки. Мъжът зад него беше със свиреп изглеждаща черна брада. Третият войник сигурно беше на възрастта на Мат, с няколко косъмчета по брадата си.

Сержантът не изчака останалите двама, а предприе сам нескопосана атака. Мат започна да усеща някаква надежда. Не се изправяше срещу обучени войници, а срещу натрапници, попаднали в симулация. Те не знаеха как да боравят с пушките си.

Не че той беше експерт. Но беше изпробвал боксьорски палки — натъпкани с пух дълги пръти за бой — под ръководството на обучени в Куонтико инструктори от Нет Форс и те им бяха показали основните техники на боя с пръчки.

Мат парира ожесточения тласък на сержанта с цевта на взетата на заем пушка. После притисна силно дръжката в гърба на сержанта. Той се преви на две и Мат го удари в главата. Онзи се строполи, преди останалите двама да успеят да стигнат до него.

— Компютър! — извика Мат. — Край на симулацията! Изпълнявай!

Обаче нищо не се случи. Той все още беше в капана на възстановката на битката при Гетисбърг с двама типове, които не му мислеха доброто и напредваха към него с насочени щикове. Новите му противници действаха по-предпазливо, след като видяха какво бе станало с техния другар.

Този с черната брада тръгна отдясно, докато хлапето се придвижи отляво, принуждавайки Мат да раздвоява вниманието си между двамата. Той започна да отстъпва, опитвайки да се държи на известна дистанция от тях.

— Компютър! Пауза! — изкрещя Мат.

Но двамата му противници продължаваха да напредват към него. Роб Фалк беше иззел контрола от ръцете на Мат.

Войникът с черната брада опита серия от къси мушкания. Мат ги блокира, след което се завъртя назад и после надясно, прекратявайки по този начин опита на другото момче да мине зад гърба му. Мат вдигна пушката си, сякаш се готвеше да стреля, пращайки и двамата си противници в отстъпление. Но докато се опитваше да зареди оръжието си, спусъкът изтрака кухо. Или пълнителят вече бе изстрелян, или имаше нужда от нещо, за което Мат си нямаше представа. Онзи с черната брада се втурна изведнъж към него, въртейки пушката си в широко движение, за да го удари с щика си. Мат се стегна, за да посрещне атаката. Но внезапно чернобрадият се строполи!

Изражението на лицето му щеше да изглежда комично при всяка друга ситуация. Яркочервено петно се появи на сивата му куртка и се стече надолу.

Не му помагаше много взирането във фронтовата линия на Съюзниците, където дулата на многобройните пушки бълваха пламъци. Трябваше ли да се притеснява за заблудени куршуми от полето на престрелката?

Не, това беше невъзможно. Защото тук просто се разиграваше сцена, а не действителна битка. Не можеха да използват истински амуниции.

След което Мат разбра какво се случи. Когато Роб бе изпратил приятелчетата си в симулатора, той бе избрал тримата войници, които

се намират най-близко до Санди и Мат. Сега се оказа, че един от тях е бил програмиран да го ранят. Редът му е дошъл и ето го на земята!

Това означаваше, че Мат се изправяше срещу един самотен противник — поне за момента.

Младолското лице, стоящо срещу него, изглеждаше малко разтревожено, когато хлапето правеше движения за заблуждаване на противника и мушкаше с пушката си.

Мат парира ударите почти механично, а умът му бе зает с нещо друго. „Смъртта“ на чернобрадия означаваше, че Фалк не контролира напълно симулацията. Компютърът все още правеше онова, което беше програмиран да прави.

Хлапето се взря през рамото на Мат. Това беше единственото предупреждение, което получи. Той блъсна своя опонент в гръдния кош, удари го отново и се завъртя обратно тъкмо когато един офицер от силите на Конфедерацията замахваше със сабята си. Острието издаде звук, по-остър от изскърцване на нокти по черна дъска, когато се сблъска с цевта на пушката на Мат. Ако се бе забавил малко, щяха да започнат да го наричат „Едноръчко“!

Дори и Фалк да не владееше изцяло контрола над компютъра, той не спираше да изпраща свои хора в симулацията. Сега бяха само двама, тъй като изглеждаше, че Мат е успял да нарани третия.

Но това нямаше никакво значение. Рано или късно някой от тези палячовци щеше да нанесе точен изстрел.

И тогава Мат щеше да сподели съдбата на Джералд Савидж.

Освен ако...

Мат отстъпи отново, тъй като противниците му идваха от противоположни страни.

„Каква беше първата команда, която Санди зададе? Онази, която бе нагласила този определен момент от симулацията?“

Надявайки се, че е запомнил цифрите правилно, Мат извика:

— Компютър, зареди отново симулацията на „Битката при Гетисбърг“ от позиция две-две-седем!

Сякаш пътуваше с машина на времето. Отначало той и Санди бяха между двете фронтни линии. Нищо не се движеше — в това число и самият Санди. Той лежеше върху странно изглеждащата твърда трева.

Но Мат не можеше да се безпокои за това в този момент. Неговият последен ход бе успешен! Той бе успял да изведе контрола от Роб Фалк!

— Компютър! — извика той бързо. — Прекрати! И напусни симулацията!

Очертанията на Хребета на смъртта изчезнаха и Мат отново се намери в 6-а виар лаборатория. Той скочи от стола си. Санди Бракстън лежеше на мястото си в безсъзнание.

— Г-н Бракстън? — Един глас внезапно изпълни стаята. Мат позна в него г-н Петраца, училищният библиотекар. — Какво стана там вътре? Мониторите ми отчитат някакви много странни конфигурации за симулацията, която провеждате.

— Нещо се обърка — извика Мат. — Санди Бракстън е в безсъзнание. Мисля, че някой е препрограмирал симулацията. Повикайте училищния доктор!

След като се увери, че Санди е наред, той извади портфейла си. След това нападение всички уговорки отпаднаха. Обаждаше се на капитан Уинтърс.

След като въведе опцията за конфигуриране на телефона, изпод обвития с фолио циферблат се появиха искри. Мат хвърли телефона на пода, защото полимерната вътрешност започна да пуши.

Кашляйки от острата миризма, Мат го стъпка, за да не се запали. Портфейлът не избухна в пламъци, но беше очевидно, че електрическата схема е унищожена. Дотук с обажданията.

Г-н Петраца, докторът и една медицинска сестра влетяха в 6-а виар лаборатория.

— Момчето е в шок — каза лекарят след бърз преглед.

— Вече се обадох на Спешни случаи да изпратят линейка — а също и на полицията — каза г-н Петраца.

„Чудесно, помисли си Мат. Тъкмо ще им опиша преживяното — лично“.

Няколко минути по-късно той седеше в учителската стая, чакайки да пристигнат полицаите. Ако това не се бе случило! Не му се искаше да разгласява за Роб Фалк и виртуалните вандали, преди да говори с Кет Кориган.

В този миг тя влетя в учителската стая.

И двамата се гледаха смаяни. След което попитаха почти едновременно:

— Какво правиш тук?

Кет отговори първа.

— Изкараха ме от час. Имало съобщение от офиса на баща ми. Той е болен — колабирал. Просто проверявам, преди да се прибера у дома.

Тя го погледна, очаквайки отговора му.

— Довърши си първо работата — каза Мат.

Кейтлин взе пропуск от офиса на баща си, а Мат я изпрати до вратата.

— Санди Бракстън домъкна симулация на проекта, върху който работим — каза той тихичко, когато излязоха в коридора. — Бяхме във виар лабораторията, когато нещата започнаха много, ама много да се влошават.

Тя го погледна.

— Колко много?

— Беше репродукция на известна битка. Но някои от войниците се отклониха от зададената им програма и започнаха да ни нападат.

Очите на Кейтлин се ококориха.

— О, не! — Тя се върна към учителската стая. — Къде е Санди?

— В момента е на път за болницата. Доколкото мога да установя, не е по-зле от хората, които бяха простреляни в „Кемдън Ярдс“. — Гласът на Мат звучеше зловещо. — Не знам как съм успял да се измъкна, при положение че ме преследваха трима, въоръжени с пушки и щикове.

Какъвто и цвят да бе останал по лицето на Кейтлин, напълно изчезна.

— Роб! — прошепна тя освирепяла. — Едно от първите места, на които оставихме програми за тайно проникване, беше училищната виар система. Никога не съм предполагала...

— Нито пък аз — призна Мат. — Трябваше да съм по-предпазлив особено откакто минахме през един от сайтовете на училищната виар система на път за Шон Макардъл.

Кейтлин, изглежда, се обвиняваше за мъченията, през които бяха минали Мат и Санди.

Мат я хвана за ръката.

— Къде е колата ти?

— На паркинга отзад — каза Кейтлин. — Днес малко позакъснях.

— Ще те изпратя.

Мозъкът му щеше да се пръсне. Полицаяте щяха да пристигнат всеки момент. Сега или никога трябваше да убеди Кет да съдейства на полицията и на Нет Форс.

— Това нещо излезе от контрол — каза той на Кейтлин, докато излизаха през задния вход на училището. — Вече знаеш, че не можеш да контролираш Роб Фалк. Не е ли време да признаеш също, че не можеш повече да го защитаваш?

— Нямам избор! — проплака Кейтлин. — Роб е...

— Роб ще побеснее, ако продължаваш да повтаряш името му — прекъсна я един глас.

Напълно шокиран, Мат се обърна. Не очакваше да намери някого на паркинга по време на часовете. Вместо това три момчета заобиколиха входа. А те в никакъв случай не учеха в Брадфорд Академи. Носеха раздърпани дънки, фланелки без ръкави върху тениските си, както и много злато. Главите им бяха увити с шалове. Онзи, който говореше, беше здравеняк с мръсноруса коса — планинският акцент все още се долавяше в гласа му. От дясната му страна стоеше жилаво азиатче, докато момчето отляво, изглежда, беше потомък на няколко националности. Дрехите им бяха някаква комбинация на зелено и черно. Членове на някоя банда.

Мат не можеше да повярва, че бяха попаднали в ръцете на улични бандити на входа на Брадфорд Академи. Но нямаше смисъл да оспорва факта. А и нямаше как да се противопостави на пистолета, който внезапно русото момче извади изпод раздърпаната си тениска.

— Дай ни ключовете от колата, сладурче.

Наблъскаха ги в колата на Кейтлин. Истински късмет бе, че днес не бе дошла на училище с „Копърхед“. Но и при това положение на петимата им беше доста тесничко вътре. Русото момче седна отпред на шофьорското място, Кейтлин беше до него, а Мат бе натикан отзад между другите двама.

— Пъхни си ръцете под задника. — Нареди му русолявият, когато Мат зае мястото си. — Не искам да виждам никакви движения от теб. 'Щото, а си гъкнал, на Енджи ще му се наложи да използва

това. — Той подаде пистолета на азиатчето. — И той ще отвори голяма дупка в предната седалка, право в тази малка хубавица тук.

Здравенякът кимна към Кейтлин, която седеше неподвижно на мястото до шофьора.

— К-къде ни водите? — попита тя с пресипнал глас.

— На среща с Роб Фалк, разбира се — отвърна русолявото момче, докато пъхаше ключа в стартера и палеше двигателя. — Струва ми се най-разумно, щом като проявяваш такъв голям интерес към неговата личност и всичко, свързано с нея.

Натикан на задната седалка между двамата келеси, на Мат му оставаше единствено да наблюдава безпомощно, докато напускаха паркинга на Брадфорд Академи.

„Ако бях сам, щях да пробвам храбреца отдясно, помисли си той, поглеждайки към жилавото азиатче с пистолета“. Инструкторите в Нет Форс бяха обучени в Морската пехота и всички свързани с агенцията — дори и младите Експлорърс — владееха средствата за самоотбрана. Мат се бе справил доста добре с подготвителните си тренировъчни курсове. Ако трябваше да се притеснява само за себе си, може би щеше да успее да измъкне пистолета от ръцете на Енджи.

Но не беше сигурен, че ще успее да го грабне, преди онзи да стреля, а изстрелът щеше да е право в Кейтлин.

Така че Мат си седеше на мястото, опитвайки се да запомни пътя. Когато стигнаха „Рок Крийк булевард“, русото момче пое на север по един изход към магистралата. „Разбира се, помисли си Мат. «Белтуей»^[1]“.

Преди много години градските архитекти бяха свързали окръг Колумбия с магистрала, за да могат колите да избягват натоварения трафик в центъра на града. Това транспортно улеснение доведе до бум в заселването на покрайнините на Мериленд и Вирджиния. Построени бяха множество квартали, алеи и офис комплекси — до осемдесетте години на 20-и век високите бизнес и правителствени постройки, използвани за прототипи, бяха известни под името „Бандитите на Белтуей“.

Но дори и с края на века нещата се променяха. Докато в ситито бяха направени много подобрения, във вътрешните покрайнини — тези, които са между околоръстните шосета — проблемите се разраснаха. По ирония на съдбата точно „проблемите на ситито“ накараха хората да се преместят в покрайнините, за да ги избегнат. Имигранти. Мизерия. Наркотици. Улични банди.

Сититата въпреки своите недостатъци се сдобиха с бизнес райони и данъкоплатци. Крайните квартали си основаха собствена полиция и социалните служби бяха разорени.

Където и да отиваха, Мат беше сигурен, че ще е във вътрешността на „Белтуей“.

Вляха се в трафика по магистралата.

— Страхотна кола! — възхищаваше се момчето отляво на Мат.
— Какво ще кажеш, Уили?

— Да, страхотна е — каза русото момче. — На светлинни години от пикапа на баща ми. Жалко, че ще трябва да я зарежем.

— Няма да я задържим? — подскочи изненадан азиатецът Енджи.

Уили извърна глава към Кейтлин.

— Тая мацка е дъщеря на сенатор. Ще се разчуе, че е била отвлечена и по петите ни ще тръгнат ФБР и всички останали. Армията, флотата, пехотата, бреговата охрана и кой знае какво още.

Другото момче простена от разочарование.

— Няма начин, Мустафа. Не искаме да сме близо до колата, когато онези от правителството я намерят. Затова ще я оставим на лесно място, така че някой да си я хареса. Цялата вина ще падне върху него.

Уили излезе от „Белтуей“ и подкара по път, който водеше към жалко изглеждаща алея. Това място вероятно бе построено преди края на века и ако постройките тук някога са виждали слънчева светлина, сигурно трябва да е било много отдавна. Половината от преддверията на магазините бяха пуси, а някои от тях имаха дупки в прозорците. Останалите приличаха на това, на което бащата на Мат викаше „битащи“, пълни с евтини вехтории и парцалки, с големи етикети за намаление по витрините.

Мат забеляза магазин за електронни принадлежности, на чийто вход имаше стара избеляла табела. „Ето го подходящото място, от което да купиш евтина компютърна антика, помисли си той. Въпреки че сигурно щяха да се опитат да ти поискат твърде висока цена“.

Проправиха си път през разрушения бетонен паркинг, докато Уили не ги закара до един очукан седан.

Трудно беше да се предположи какъв е бил първоначалният цвят на колата. Една врата беше синкавосива, а капакът зелен. Останалата

част като че ли беше бежова, като се изключат сивкавите места по рамата на шасито.

— Всички да слизат — нареди Уили.

Той скочи от мястото си зад волана и сграбчи Кейтлин за ръката. В другата си държеше сгъваем нож, който показва на Мат, а след това го свали до крака си, така че да не е много очевидно за хората, които минаваха наоколо.

— Тъй че да не опиташ нещо глупаво — каза момчето със своето провинциално мрънкане.

Енджи държеше пистолета отпуснат в ръка, но Мат знаеше, че можеше да го вдигне и да стреля моментално. Удивляваше се, че тези момчета изобщо не се притесняваха да носят оръжията си на показ. Но, от друга страна, те не правеха нищо, с което да привлекат вниманието на някой минавач. Просто се прехвърляха от последен модел кола в стара очукана таратайка.

Разположението на местата бе същото. Мат беше отзад, свит между Енджи и Мустафа, седнал върху ръцете си. Уили седна на шофьорското място, а ножът му изчезна, така както се и бе появил — изневиделица.

Кейтлин зае мястото до шофьора, точно пред пистолета на Енджи.

Мат изведнъж си спомни, че хората наричаха това място „седалката на смъртта“. Той се опита да си избие тази мисъл от главата.

Уили запали двигателя и бракмата се заклати напред в облак от синкав дим.

— Внимавай с пистолета! — нареди той на Енджи. — Не искам излишни дупки в предната седалка. Като свършим, тая кола ще бъде моя.

Мат се изви да види мръсния облак около спортната кола на Кет. Изглеждаше, все едно пеперуда бе попаднала в мравуняк.

— Оставих ключовете на предната седалка — каза Уили. — Всеки момент някой ще я свие.

Те се насочиха обратно към „Белтуей“ и наново започнаха да си търсят място на пътя — вероятно за да се отърват от някого, който може да е преследвал колата на Кейтлин.

Движението им обратно на часовниковата стрелка ги отведе през река Потомак над северозападната част на окръг Колумбия, на половината път през целия град, след което поеха по доста по-широкото корито на реката в южната част, преминавайки по моста Удроу Уилсън.

Излязоха от „Белтуей“ на първата пресечка след моста, навлизайки в югозападния район на Вашингтон. Той продължаваше да е западнал квартал. Уили отби на една безименна бензиностанция и подкара право към сервиза на монтьорите. Някакъв човек бършеше с парцал един микробус. Като видя новодошлите, просто се отдалечи.

— Сменяме си местата още един път — каза Уили. — Този път ще седнеш отзад при приятеля си — обърна се той към Кейтлин, после допълни: — И при моите приятели.

Задната част на минибуса беше малко по-просторна. Мат и Кейтлин стояха един до друг. Енджи и Мустафа ги пазеха. Азиатчето ги държеше на прицел с пистолета на Уили.

Най-голямата тревога на Мат бе, че не виждаше къде отиват. Стъклата на минибуса бяха напълно затъмнени. Те пътуваха в тъмна кутия, отправяйки се кой знае накъде. Съдейки по скоростта, с която се движеха, Мат предположи, че отново са на булеварда. Но после преминаха няколко пресечки и спряха. Уили отвори задната врата. Мат забеляза, че пак държеше ножа в ръката си.

— Стигнахме. Вие двамата, размърдайте се малко.

Уили издърпа Кейтлин навън, държейки я за китката. След нея беше ред на Мат. Той се опита да запомни мястото, но всичко, което зърна, беше ред червени тухли, преди Уили да го удари не особено нежно в главата с дръжката на ножа си.

— Не си дошъл тук да си играеш на турист. Просто си гледай в краката. Да вървим.

Изтикаха ги до една белязана дървена врата, която се отвори точно когато я достигнаха. Вътре беше групата по посрещането — още едно трио от здрави улични хлапета, всяко от които носеше бойна пушка.

Мат спря на входа, а носът му се раздразни при миризмите на пот, бира, мухъл и изгнило дърво. Мустафа обаче го бутна навътре.

— Всичко мина гладко — каза Уили. — Взехме я без никакъв проблем, а този тук беше с нея. — Той кимна към Мат. — Добре че Роб

ни показва снимките на всички нещастници.

Той прибра ножа си, но продължи да държи Кейтлин за ръката.

— Ела насам — каза Уили. — Има някои хора, които искат да се срещнат с теб.

Отведе ги в нещо, което преди 120 години вероятно е било удобна стая за живеене. А сега беше просто развалина. Парцали от тапети висяха по стените. Два изпочупени стола бяха избутани до стената, за да се разчисти място в средата на стаята, където върху две маси имаше разни карти, вестници и колекция от стари компютри.

Две фигури стояха в импровизирания команден център — Мат моментално разпозна компютърната настройка. След това осъзна, че един от членовете на бандата му изглеждаше познат.

Роб Фалк беше малко по-висок, отколкото го помнеше. Беше заякнал, гръдният му кош се бе разширил, а под гангстерската тениска без ръкави се виждаха яки мускули.

— Малко се различавам от недодялания нещастник, който помните от Брадфорд, а? — Фалк подигравателно се усмихна на Мат и Кейтлин. — Ето какво става, когато те натикат в лошата половина на „Белтуей“. Дори и малко време тук може да се окаже фатално. Тогава срещнах Джеймс...

— Без фамилията — промърмори едрото черно момче, стоящо до Роб.

Той приличаше на борец по кеч. Обиколката на бицепсите му беше колкото бедрената обиколка на Мат. Главата му беше обръсната, а очите му бяха неумолими, блещукащи и черни.

— Джеймс е главатар на „Базърдс“, една от многото... ъ-ъ-ъ, доброволни организации на разположение на младите хора в покрайнините. — Устните на Роб се извиха. — Да, знам, че новите технологии в комбинация с обновяването на града трябваше да сложи края на уличните банди. Обаче не стана така. Когато хората, преместени от старите си квартали, дойдоха в покрайнините, завариха нещата в самото им начало. Всякакви имигранти — легални и нелегални. Салвадорци, мексиканци, кубинци, нигерийци, йорданци, пакистанци, бегълци от Балканите. Плюс хора, идващи в големия град. Запознали сте с Уили, нали? Родителите му са израснали в едно миньорско градче в Апалачите — докато запасите от въглища не се изчерпали. Много народ идва в тази страна, в този град, търсейки по-

добър живот. — Той се засмя. — Звуча досущ като някой проклет политик, нали? — Но в гласа му нямаше и следа от смях. — Вместо това те са окупирали „Белтуей“. Никой от тези приятели не е намерил мястото си в новия свят... но са намерили своето място сред „Базърдс“ — чудесна улична банда с четвъртвековни традиции.

— А „Базърдс“ откриха теб — допълни Мат.

Роб го удостои със същия поглед, който отправяше д-р Феърли при правилен отговор.

— Много добре.

Той кимна към едрото момче до себе си.

— Джеймс видя, че разбирам от новите технологии и мога да се оправям с тях. В началото ни беше доста трудно, като събирахме малко по малко необходимия ни хардуер. Най-накрая започнахме да обираме два от тъй наречените магазини за снабдяване!

— Взехме и два холопроеекционни апарата на далавера — каза Уили.

— Пълен боклук естествено, особено ако ги сравняваме със системите, с които оперирате вие — продължи Роб. — Но се справям. Създадох няколко доста добри програми, нали? — Усмивката му беше като на хищник. — Достатъчно добри, за да вкарам в капана Кейтлин Кориган и чуждестранните ѝ приятелчета.

— Не знам как ти се забърка във всичко това, Хънтър — продължи той. — От това, което помня, ти винаги изглеждаше уравновесен, спокоен и нормален, изобщо скучен. Но пък — Роб погледна към Кейтлин — явно не си нито първият, нито последният, запленил от красавица.

— Защо ни доведохте тук? — искаше да разбере Кейтлин.

— Изглеждаш готова да се разплачеш — каза Роб, — а ние не желаем да хленчиш за неща, които сме преживяли заедно.

— Затова ли убихте Джери?

Мат погледна Кейтлин с крайчеца на окото си. Бяха заложници, не биваше да дразнят Роб и неговото приятелче Джеймс.

— Той просто пое в грешна посока — рече уверено главатарят на бандата. — Издънката, която направи с ирландеца, можеше да привлече вниманието на тези, които не трябва.

— Мислех, че ще си по-разстроена от опита ни да убием твоя нов приятел — каза Роб, кимайки към Мат.

— Много умело се измъкна оттам, Хънтър. Разбира се, аз работя с трета ръка купчина... — Той спря за момент. — Ако имах на разположение първокласен компютър, още щяха да събират с лъжици мозъка ти от стола в 6-а виар лаборатория!

Мат вдигна рамене.

— Ами, предполагам, че всички сме изпитали някакво разочарование. Честно казано, мисля, че ти малко се поувлече. Не мога да знам какво точно правеше. А и по начина, по който се държаха те, смятам, че Кейтлин и останалите също нямаха представа.

— Може би не — каза Роб. — Но може да подскажат на някои други, ако им дадат пълен списък на системите, които са посетили. — Той въздъхна. — Наистина смятах, че ще си траят и ще мируват, докато не се подготвим напълно. Знаеш колко държат тези хора на репутацията си. Но после се намеси и ти, и започна да мътиш водата. Савидж действа на своя глава, а другите станаха... не можеше да се разчита на тях. Трябваше да променим разписанието си и да затворим някои усти.

— Разписанието ви ли? — Мат се опита да види картата, разстлана върху масата. Гледаше я обърната наопаки, но успя да види участък, заграден от две реки. По някакъв начин мястото му изглеждаше познато, но не можеше да определи къде се намира. — Ще ме прощаваш, но още си нямам хабер за какво говориш — каза Мат. — Каква услуга са ти вършели виртуалните вандали, освен да причиняват само главоболия?

Роб Фалк отново се засмя с хищническата си усмивка.

— Ако са причинили главоболие на теб, значи са си свършили работата перфектно. Кет и нейните не толкова дипломатични приятелчета трябваше да създадат достатъчно бъркотия, за да задържат вниманието на властите върху себе си.

Той спря и удари тежко с юмрук по картата.

— Докато през цялото време те всъщност ни проправяха път, за да се вмъкнем в „Градините на Керълсбърг“.

[1] Квартал във Вашингтон. — Бел.прев. ↑

КАКВО?

Мат знаеше, че го изговори на висок глас, но не можеше да се сдържи. Най-накрая разпозна картата на командния пулт на „Базърдс“.

Беше я гледал на компютъра си преди няколко дни. Тя показваше план на „Градините на Керълсбърг“, квартала с ограничен достъп, от който бащата на Санди Бракстън правеше толкова много пари.

— Но какво търсите там? — попита Мат.

Джеймс и Роб се засмяха.

— Ще ти покажа — каза компютърният мозък на бандата. Той пристъпи към своя сглобен компютър и започна да въвежда команди — на клавиатура! Мат дори не бе виждал такива извън музеите. „Колко ли старо е това нещо?“, зачуди се той.

Обаче, стара или не, архаичната техника работеше. Замъглена, зърнеста холограма изплува над компютърната система.

Мат разпозна в нея набързо екипирана карта — нещо от сорта на визуален чертеж, които показва разположение на войски, подготвящи се за маневри — или истинска атака. Беше уголемена версия на картата на масата, показвайки парчето земя между устията на реките Потомак и Анакостия. Но вместо улици картата беше разделена на големи, ярко оцветени райони. Върхът и източната част на полуострова бяха оцветени в синьо, а граничните ивици в бяло и червено.

— Това е Форт Макнеър, база на армията — обясни Роб. — Оттук нагоре по поречието на Потомак до океана са разположени изключително скъпи частни имоти.

След това той посочи зеления район, покриващ по-голямата част от полуострова.

— „Градините на Керълсбърг“ в момента е градски парк. С почасово обслужване с лодки по поречието на Потомак — просто невероятно удобство. Кръстен на град Керълсбърг, разположен върху тази земя много преди да се създаде Вашингтон. — Фалк се ухили. На светлината от холопроекцията лицето му изглеждаше дяволично. —

Но между колониалния град и това място за охолен живот има район с друго име.

Мат си спомни.

— „Базърд Пойнт“.

Гения го изгледа учуден.

— Много добре — рече той. — А уж си нямаше хабер за какво говоря.

— Познавам един от „Лийтс“, баща му участва в проектирането на квартала. Сетих се за името, докато се опитвах да се добера до твоите вандали.

Адресите им като че ли се групираха в два точно определени пощенски кода — Джорджтаун, или Северозападната част на Вашингтон, или 20024 в Югозападната част. Изглежда, там са разположени именията на дипломатите...

... хората, които Роб с основание мразеше. Заради тях бе останал без майка, баща му изгуби работата си, а него го изключиха от училище.

Но Фалк не се ядоса. Той само кимна.

— Преди всички тези... прекрасни... хора да се нанесат тук, това беше бърлогата на „Базърдс“. Схващаш ли сега? Бандата е взела името си от квартала.

— Не е най-сполучливото попадение — намръщи се Джеймс, гледайки разрушените стени около тях. — Но пък и кварталът не беше от най-хубавите.

Роб се извърна към холографската карта, светеща във въздуха.

— Ако се придвижиш малко по на север, още личат следи от старите бедняшки квартали. — Той посочи към обширна, ярко оранжева местност досами върха на полуострова. — Целият този район плаче за обновяване. Част от него ще се използва за разширението на „Градините на Керълсбърг“, но много други инвеститори започват също да проявяват интерес. Хората, които живееха тук, бяха изселени, но булдозерите все още не са пристигнали. — Той прокара пръста си по неестествено оранжевите граници. — Ето го пространството между богатите, мазни дипломати и буржоазните квартали на идващи от „Кепитъл Хил“ и „Алеята“. — След това удари с юмрук оранжевото място. — Получава се ничия земя, с която се изолира достъпът до „Керълсбърг“.

Лицето му беше напрегнато.

— Мислят си, че са на сигурно място зад вратите си и охранителните си системи. Но те са здрави колкото швейцарско сирене. Кет и нейните приятелчета са поставили програми за проникване из целия район. Още сега мога да проникна в дузина домашни системи. А онези компютри са свързани с хардуера, който управлява целия квартал.

В очите на Роб Фалк проблесна грозна, плашеща светлина.

— Мога да достигна до дузина програми и да отрежа връзките им, да изключа алармите и захранването. Мога да заключа техните толкова скъпоценни врати и да ги затворя всички до един вътре. — Гласът му звучеше зловещо. — А мога да ги отворя и да пусна при тях хиляди неканени гости.

Очите на Мат се стрелнаха от Роб към неговия приятел Джеймс.

— Членове на „Базърдс“ се събират тук от цял „Белтуей“ — увери ги главатарят на бандата. — И всички до един са снабдени.

— Снабдени с какво? — промълви Кейтлин.

Джеймс я изгледа надменно.

— С пищови, малката. Какво друго мислиш, че ще носят?

— Те не разполагат с достатъчно гардове в района — каза Роб.

— Само с такива, които си седят на дебелия задници при вратите и упътват движението — съгласи се Джеймс.

Роб се засмя.

— При това положение кой подозира, че може да се проникне в такъв елитен квартал?

— Ще бъде най-пъкленото дело в историята на Вашингтон — похвали се Джеймс.

— Поне откакто британците изгориха Белия дом през 1814 г. — Лицето на Роб придоби самодоволно изражение. — Къща след къща, пълни с дипломати. И на никого няма да му помогне дипломатическият имунитет.

— Ти си побъркан! — изкрещя Кет Кориган.

Мат я погледна отново. Беше склонен да се съгласи с нея, но знаеше, че не е здравословно да се поднасят такива факти в лицето на ненормални хора.

— Дори и да осъществите „пъкления си план“, за който говорите — каза Мат, — по петите ви ще тръгне не само полицията. Ще си

имате работа с хора, чиито правомощия надхвърлят пределите на окръг Колумбия. Щатският департамент ще се намеси, ако се задявате с дипломати. А и останалите от правителствените институции: Главната прокуратура, ФБР, Нет Форс и кой знае още кои агенции.

— Като те гледам как си се втурнал да спасяваш сенаторската щерка, ще вземеш да влезеш в Конгреса — каза Роб подигравателно.

— Всичко е измислено — каза Джеймс. — Ликвидираме набързо онези наети ченгета, вземаме каквото можем и се омитаме още по-бързо. Преди големите клечки да се усетят какво става, ще се разпръснем из целия „Белтуей“. Това е нещо като партизанска война, сладурче. Няма да знаят кого да подведат под отговорност за случилото се.

Роб Фалк се наведе напред.

— Но за всеки случай ще дадем на медиите и политиците идеалните мишени.

Той изгледа презрително Кейтлин и Мат.

— Помислете само колко ще е забавно да гледаш как отвеждат няколко разглезени хлапета на дипломати, дъщеря на сенатор и синчето на военен бюрократ, които са прегрешили закона.

Мат се почувства зле. Можеше да си представи цирка с медиите. Лицата им щяха да се появяват във всяка новинарска холоемисия, в списанията и дори в онези гадни клюкарски рубрики, които претендират да са новинарски програми. Наставленията и соченето с пръст от самопровъзгласилите се за защитници на морала и благодетелстванията от политиката. На баща му щяха да му се присмиват. А майка му никога нямаше да получи повишение. Бащата на Кейтлин вероятно щеше да се раздели с политиката. А дипломатите щяха да бъдат отзовани и върнати в собствените си страни.

Освен ако...

— Нас може и да си ни пипнал. — Опитва се да блъфира Мат. — Но никъде не виждам Люк Валери или Серж Воронов. Мислиш ли, че ще продължават да си кротуват, когато разберат, че Кейтлин е била отвлечена? Особено след като уби Савидж.

Гръмогласен смях заглуши думите му. Роб Фалк обори неговия аргумент.

— Вече съм се погрижил за това.

Кейтлин се почувства толкова зле, колкото и Мат.

— Т-ти искаш да кажеш, че си ги у-убил?

Джеймс вече викаше от вратата в другия край на стаята. Малко след това други здравеняци от „Базърдс“ въведоха две изтощени фигури.

Джеймс се засмя, сякаш беше чул страхотен виц.

— Хванахме ги, преди да се погрижим за вас.

Люк Валери беше облечен в скъп костюм — или това, което беше останало от него. Десният ръкав на сакото му бе почти отпран. Серж имаше огромна подутина под окото.

Роб погледна към тях със същата усмивка, с която котка би погледнала куцо канарче.

— Люк трябваше да ходи на обяд с баща си — докато не чу това.

Той натисна няколко клавиша на клавиатурата и се появи образът на Кейтлин.

— Трябва да говоря с теб — и то веднага. — Гласът ѝ премина в тих шепот. — Човекът, който ни безпокои — мисля, че той е карал колата, която блъсна Джери.

Роб се обърна към безмълвната Кейтлин.

— Доста ефектно, не мислиш ли? Семплирах гласа ти в продължение на месеци, в случай че се наложи да го имитирам. Галантният мосю Валери се втурна към мястото за среща, което уговори с виртуалната ти версия — след което се озова тук, като се наложи малко да го поубеждаваме да кротува.

Той се извъртя към другия чуждестранен заложник.

— Серж беше по-голямо предизвикателство. Въпреки че ходи да играе в Мрежата, когато му скимне, хората от Слободан Народни почти не го изпускат от очи. Така че се наложи да измислим убедителна причина, за да разкара бодигардовете си. За щастие имах под ръка точно каквото ми трябва. — Роб се обърна към Мат. — Взех на заем твоето клечесто прокси и му качих „Идиъм Савен“.

След като натисна няколко други клавиша, холограмата се превърна в ексцентричното прокси на Лийф Андерсън, бръщолевещо на сръбски. Серж нададе вой и се опита да се освободи от двамата бодигардове. След секунди обаче те умело го бяха притиснали на пода.

— В случай че се чудиш какви ги дърдори проксито ти, ще ти кажа, че е нещо от сорта на „плати ми в брой или ще изпея всичко на

баща ти и на правителството“. В балканския вариант звучи малко по-вулгарно и просташко.

Роб се изкикоти отново, клатейки глава.

— Радвай се, че бедният Серж не ти видя физиономията — каза той на Мат. — Когато отиваше да ти връчи първата сума пари, носеше това.

Роб бръкна в задния си джоб и извади стар полуавтоматичен пистолет. Беше античен „Арми М9“, 9-милиметров ръчен модел на „Берета“, използван някъде към края на века. Вероятно бе зарязан на Балканите от някоя от многото мироопазващи сили, изпратени там преди години, изгубен и влязъл в употреба на различни страни по време на нестихващите войни и конфликти, а сега се връщаше в Щатите с нечий дипломатически багаж.

— За късмет групата ни по посрещането успя да го изведе, преди някой да е пострадал. — Роб се втренчи в Серж, който пъшкеше под тежестта на двамата си пазачи. — Поне преди някой да е пострадал твърде лошо.

Люк Валери погледна освирепял към приятеля си, повален на земята, към пазачите си, към другите заложници и накрая към Роб.

— Кой си ти? — попита настоятелно той. — Какво искаш?

— Аз съм твой вълшебен кръстник, жабарче — каза той. — Благодарение на мен ти си разиграваше игрички по Мрежата и вършеше неща, за които добрите деца дори не си помислят. Дадох ви интересни форми, които да използвате, вратички, през които да влизате и да се забавлявате и... а, да, и рядко обществено положение. Та аз съм Роб Фалк.

— Ти си един страхливец и убиец — каза Люк. — Ти уби Джералд Савидж — или по-правилно казано, нареди на някого от тези главорези да го убие.

— Всъщност — каза Роб — моят приятел Джеймс реши доброволно да се погрижи за него. При положение че никога не си е падал по гръмогласни фанатици. Особено по чуждестранни такива.

Люк почервения от гняв. Вените на врата му се издуха.

— Нямаш представа каква ужасна грешка си направил! Баща ми е представител на френското правителство! Той се ползва с благосклонността на посланика! А както ти сам каза, бащата на Серж е посланик на Слободан Народни! Каквото и да си намислил, няма да

успееш да го осъществиш! Хората ще се вслушат в нас! И правителствата ни ще настояват ти и твоите — помощници — да получите съответното наказание!

Мат помисли, че младият французин ще се прехвърли през масата и ще повали Роб Фалк на земята. Приятелят на Роб, Джеймс, явно също очакваше подобно развитие. Той извади пистолет и се прицели в Люк. Другият пазач сграбчи сина на дипломата.

Но лицето на Роб изобщо не бе променило своето изражение. Той бе изслушал тирадата на Люк, сякаш онзи му казваше, че тази вечер може да вали дъжд.

— Предполагам, че това, което казваш, е така — каза Роб. — Всички вие — с изключение на Мат — сте доста важни клечки.

— Бъди уверен! — заплаши го Люк. — Ще кажем...

— НЕ МЕ ПРЕКЪСВАЙ! — Думите изкънтяха като удар на гонг. Омраза, която Роб изпитваше към дипломатите, блесна в очите му. След това, сякаш си навличаше маска или прокси, той се върна към нормалното си, саркастично поведение, което демонстрираше при говоренето със заложниците.

— Предполагам, че можеше да разкажеш на някого какво се случи тук — каза Роб кротко. — Ако беше още жив. — Той вдигна стария пистолет и се прицели внимателно.

Роб Фалк и Джеймс нарушиха възцарилата се тишина с гръмогласен смях. Роб свали пистолета си и го прибра.

— Не, няма да ви убием сега — каза той, сякаш от това заложниците щяха да се почувстват по-добре. — Но ще трябва наистина да ви запушим устите. В края на краищата вие ни бяхте полезни. Промъквахте се там, където аз и моите приятели — предполагам, щяхме да сме малко грубички за изисканото ви общество.

Джеймс се засмя още веднъж, но Роб продължи.

— Другото полезно нещо беше, че вдигнахте много пара — бяхте във водещите заглавия и карахте политиците и големите коментатори да шумят и недоволстват от поведението на днешната младеж. — Той се ухили. — Защо да си навличаме неприятности, като ви превърнем в жертви?

— Тук си прав, братче — каза Джеймс.

— Пък и ако умрете, медиите ще потънат в дълбок траур.

Роб може би обсъждаше как точно да намекне за предстоящото развитие на нещата или как да покаже, че няма да ги пощадят. Мат не бе чувал никога досега нещо толкова зловещо да се обсъжда така спокойно.

— Значи това е, а? — каза стъписана Кет. — Използвахте ни и сега смятате да се отървете от нас?

Роб се обърна, усмихна се и кимна.

— Най-после стигна до същността на нещата! Точно така! Точно както ти и твоите толкова важни приятелчета използвате хората и после ги разкарвате. Ние, разбира се, трябва да се погрижим да ви разкараме за постоянно. В крайна сметка имаме много по-големи залози от това да вникнеш в най-елементарните неща на компютрите. — Гласът му прозвуча фалшиво, когато се наведе напред към момичето. — О, знам, че е тежко. Цял живот си расла с мисълта, че си човешко същество с определени права и привилегии. Е, съжалявам,

скъпа. Но трябва да се научиш, че в суровия и жесток свят нещата стоят другояче. Майка ми смяташе, че е човешко същество. Но някакъв пиян богат дипломат е сметнал, че тя е препятствие по пътя му — или може би е била мишена.

От фалшивото съжаление в гласа му нямаше и следа. Думите му звучаха като стържене по метал.

— Никога няма да узнаем какво е мислил онзи мерзавец. Изнесе се в страната си веднага щом посланикът го измъкна от полицията. А сега няма да има посланик, който да се застъпи за теб. Нямаме нужда от други красиви личица тук. Не се нуждаем от мангизите на баща ти. Нуждаем се от някого, който да поеме вината вместо нас, когато всичко приключи. И избрахме теб. Порасни най-накрая и се изправи с лице срещу проблема, котенце. Защото може да е последното нещо, което ще си способна да направиш в живота си.

Това беше жестока реч, но Кейтлин не му достави удоволствието да се разплаче. Само се разтрепери, но стоеше права и го гледаше в очите.

— Bravo! — аплодира я Роб. — Виждаш ли, вече си голямо момиче.

Насочи вниманието си към останалите заложници.

— И така, сега очаквам от вас, момчета, да се държите достойно. Продължавайте да ни дразните. — Той погледна към Серж. — И ще ви направим такива белези, че ще ни е доста трудно да ви нагласим за пред хорските очи. А искаме хората да видят едни богати, разглезени деца, които са се забъркали с неподходящите хора и свършват по кофти начин. Дръжте се прилично и ви обещавам, че краят ви ще бъде относително безболезнен. Но ако ни създавате проблеми, ще се наложи да ви причиним болка, преди всичко това да е приключило. А пък и ще трябва да измислим нещо гадно, за да прикрием стореното от нас. Ще свършите ударени в някоя експлодираща кола. Или може да ви дадем на някои приятелчета да си поиграят с вас и после да се научат как се извършва показна екзекуция.

— А какво ще стане, ако всички сме послушни момченца и момиченца — попита Мат, удивен, че гласът му беше спокоен и уравновесен. — Какъв мил начин ще измислите, за да ни убиее тогава?

— Ами, няма такъв начин — призна Роб. — Може да ви напием или надрусаме така, че почти да не усетите как нечия домашна охранителна система ви отстранява.

Той се огледа.

— Е, ако няма повече въпроси — и наистина се надявам да престанете с глупостите си от сорта „няма да се измъкнеш“, — време е да се залавяме за работа!

За един кратък момент на Мат му се искаше да разкрие връзката си с Нет Форс и да каже на Фалк, че работи под прикритие. Това поне щеше да разкара снизходителното му отношение.

Но Роб сякаш четеше мислите му, защото каза:

— Не ме заплашвай с Нет Форс, Хънтър. — Той се усмихна на отворилия широко уста Мат. — Хайде, не се преструвай! Влизал съм в твоя компютър — а и в много други. Смяташе, че не знам, че си от Нет Форс Експлорърс? Струва ми се, че си отишъл далеч зад пределите на това, което е възнамерявал да прави капитан Уинтърс. Ще взема да му пусна един имейл с предложение да провежда по-добри тренировъчни курсове за агенти под прикритие. Усилията ти са достойни за... съжаление.

Приятелите му го погледнаха с различни изражения. Сега щеше да си мълчи, да чака и да се опита да се съсредоточи върху главната цел на един заложник — бягството.

Това, разбира се, щеше да зависи от намеренията на Роб и останалите му приятели от бандата да продължат да ги държат пленници.

Тъй като никой нямаше какво повече да добави, Роб и Джеймс доуточниха своята среща по-късно.

Пазачите ги забутаха към вратата. Излязоха от стаята и тръгнаха надолу по малкия, тъмен коридор, който свършваше при голяма и тежка дъбова врата, от онези, които вече не се произвеждат. Тежкото дървено парче беше изтръгнато от пантите и издълбано. Виждаха се и няколко дупки от куршуми, сякаш някой бе използвал вратата, за да се учи да стреля.

Мат беше много изненадан, когато пазачите напънаха вратата и я отвориха. Откри се огромна стая с много висок таван, беше пълна със скамейки. Намираха се в църква! Цепнатини от покрива на камбанарията, през които течеше вода, бяха образували огромни петна

по опушените стени, прояждайки мазилката под червените тухли. Повечето от местата бяха потънали в прах, с изключение на скамейките. Те бяха пълни с хора, които обаче не бяха дошли да се молят.

Повечето от присъстващите на събирането бяха здрави момчета, една част много по-млади от Мат, друга на неговите години. Мускулести или слаби, чернокожи или бели и луничави, всички имаха изписани на лицата си онази сурова жестокост на уличната действителност. А каквото и да носеха — повечето бяха с дънки и тениски с откъснати ръкави — дрехите им съчетаваха зеленото и черното.

Трябваше да са стотици, пушеха, смееха се и проверяваха оръжията си. Всички бяха въоръжени. Ловни пушки, откраднатото военно снаряжение и всякакви видове пистолети, за които беше чувал Мат, се виждаха тук. Имаше дори и два антични „Берета М9“, точно като онзи, който размахваше Роб Фалк.

Това беше бойният отряд на Роб, готовите за бой „Базърдс“, събрани заедно по нарежданията на Джеймс.

Умълчаха се застрашително, когато видяха през вратата да влизат някакви непознати. Но след тях влезе и Джеймс, а главатарят на бандата беше в доста весело настроение.

— Отнасяйте се добре с тези хора — предупреди той своите войски. — Те ще ни помогнат да се вмъкнем в „Градините на Керълсбърг“!

Шумен глъч изпълни въздуха и не приличаше на нищо, което се е чувало досега в църква — наполовина ироничен присмех, наполовина вълчи вой.

Джеймс направи някакви жестове към Мат и Кейтлин.

— Сложете тези при останалите. И без глупости! Трябват ни цели, когато му дойде времето.

Мат и останалите бяха избутани през крилото на църквата до задната част и Мат си помисли, че ги извеждат навън. Но преди да стигнат до портите на църквата, пазачът, който вървеше най-отпред, се обърна настрани, към широкия вход на прашното стълбище.

„Да не ни водят на мястото на църковния хор?“, зачуди се Мат. Но стълбите продължаваха още нагоре и той разбра, че се изкачват към

камбанарията. След това стигнаха до покрита с плесен дървена стълба, която се извиваше нагоре към върха на таен проход.

Мат се изкачи и се озова в малко по-просторно място от спалнята си — но доста по-високо. Някога тук са висели камбани, които са биели по време на празненства и сватби. Но сега ги нямаше, вероятно бяха отнесени, когато църквата е била отчуждена в полза на държавата. Камбаната представляваше доста ценно нещо, дори и претопена за метал.

Пространството беше празно, като се изключат прахта, останките от две птичи гнезда и нещо, което приличаше на изпражнения от мишки. Четири доста чисти сгъваеми стола бяха разхвърляни наоколо. Очевидно бяха донесени тук за удобство на заложниците.

Когато заложниците се качиха, отдолу се чу стържещ звук. Пазачите им преместваха стълбата!

— Просто си стойте мирно там горе — отекна гласът на Уили в камбанарията. — Ще дойдем да ви свалим, щом се приготвим за тръгване.

Щом пазачите изчезнаха от ползрението, Мат грабна един от столовете и го опря до стената. Камбанарията нямаше таван. Само железни решетки запречваха изгледа към небето. Мат се качи на стола и погледна навън. Изоставени, разпадащи се сгради бяха пръснати навсякъде. Покривите им сякаш се превиваха под тежестта на прекалено многото години. Боята от фасадите им се белееше като змийска кожа. Очевидно кварталът не е бил особено уютен, дори и когато тук са живеели хора. Около къщите се мяркаха стари автосервизи и складове. И допълваха представата за забутано място, което е по-добре да избягваш. Приличаше на град, изоставен по време на война. Ничия земя. Къде можеше да се намери подобно обезлюдено място по средата на претъпкания градски пейзаж на страхотния Вашингтон?

Ничия земя! Думите отекнаха в съзнанието му, докато слизаше от стола. Той го избута до отсрещната стена и пак се качи. Наблизо видя същите изоставени сгради, но малко по-нататък се извисяваха модерни жилищни кооперации. А точно пред камбанарията минаваше издигната над нивото на улицата магистрала с профучаващи коли. Лъчите на късното следобедно слънце проблясваха между решетките. Натам трябваше да е запад.

Мат слезе на пода и издърпа стола така, че да сочи на юг. Видя още опустошени сгради и кални дири от местата, през които бяха минали булдозерите, за да сринат старите къщи. Оттатък обаче се издигаше стена от розови тухли, заграждайки скъпо изглеждащи сгради, направени от тухли и панели, които приличаха на току-що избягали от колониален Уилямсбърг. Скъпи коли минаваха по шосета, заобиколени от ярки зелени ливади.

Пускайки се от решетките, Мат тупна на пода.

— Какво видя? — попита настоятелно Кейтлин.

— Няколко свински къщи — отвърна Серж на разваления си английски.

— Бедняшки квартали — преведе Люк Валери.

Момчето от Балканите кимна.

— Нещо като Чернобил след атомната авария.

— Знам къде се намираме — каза Мат. — Спомняте ли си картата, която ни показва Роб Фалк? Намираме се в средата на оранжевото петно, с къщите, които чакат да бъдат съборени и превърнати в скъпи владения. По този път назад — той посочи с пръст през рамото си — се намират „Градините на Керълсбърг“. В другата посока, но малко по-далеч, се намира „Алеята“ и всичките музеи. На запад, след като преминете булеварда и обезлюдения квартал, са луксозните многоетажни сгради по поречието на Потомак. На изток оттук... Мат се намръщи, опитвайки се да си спомни картите, които беше виждал на съответната местност. Но в съзнанието му имаше голяма празна дупка.

След което се сети.

— Вашингтонската флотска корабостроителница. Не са построили една лодка от седемдесет години, но използват земята за офиси и подобни неща.

— Колко мило — каза Люк, хленчейки. — Сега знаем точно къде ще умрем.

Мат обаче поклати глава.

— Само ако позволим да се случи.

— Позволим ли? — учуди се Люк. — Как очакваш да го предотвратим? Не е като да извикаме твоите полицаи. Тия кретени ни взеха джобните телефони. Не мисля, че наоколо ще намерим будки за телефони. — Той посочи пустошта, която ги заобикаляше. — Освен

това сме затворени най-малко на четири етажа над земята, без начин да слезем, пък и наоколо има решетки...

Той бе прекъснат, когато ръката на Мат се пресегна да хване вратовръзката му.

— Истинска коприна, нали?

— К-какво? — изпелтечи френското момче. — Вратовръзката ми ли? Да, копринена е.

— Здрава коприна — каза Мат, дърпайки силно възела на вратовръзката.

Люк не каза нищо. Той само гледаше Мат, сякаш се е побъркал.

Мат свали вратовръзката от яката на Люк, след което се обърна към един от столовете. Вдигна го над главата си и го разби в стената.

— Какво правиш? — изкрещя Кейтлин. Тя също бе убедена, че Мат се е побъркал.

Мат сграбчи друг стол и останалите отстъпиха назад. Но той го облегна на източната страна на камбанарията и започна да се катери. Издърпваше се нагоре, държейки в едната си ръка връзката и един от счупените крака на стола.

Преметна връзката между две решетки, стегна я здраво, след което пъкна дървеното парче в примката и започна да я намотава. Здравата коприна се увиваше около дървото, затягайки примката все повече и повече. Нещо трябваше да поддаде — но не беше връзката. С дълбоко стържещо скърцане двете решетки от старо желязо започнаха да се извиват.

Секунда по-късно Серж постави друг стол до Мат. Той пъкна още един счупен крак под рамото си, докато разкопчаваше колана си.

— Здрава телешка кожа от родината ми — каза той с известна гордост и преметна колана през съседните две решетки.

Лицето на Мат се покри с прах и ръжда, докато напъваше с рамо срещу неиздяланото дърво, за да затегне примката. Коланът на Серж се скъса и трябваше да го заменят с този на Мат. Докато огъваха решетките, спореха по следващата част от бягството им. Така поне минаваше времето. Люк имаше приятели в „Градините на Керълсбърг“ и беше посещавал района няколко пъти.

— Лодките не се движат през целия ден — каза той. — Последният курс е в осем часа. — Той се вторачи от залязващото

слънце към часовника на ръката си. — Което не е толкова далеч. Трябва да отидем при пазачите на вратата и да ги предупредим!

— Ако тръгнем оттук, ще попаднем точно там, където ни искат Роб и приятелчетата му — предположи Мат. — А те само трябва да преместят разписанието си и ще ни спипат с останалите хора от квартала.

— Трябва да се опитаме да излезем от другата страна — каза Кет. — И да привлечем вниманието на хората, каращи по булеварда.

— Люк и аз сме опитвали нещо подобно — отговори Серж. — Викахме като ненормални. Аз дори си развявах ризата. Обаче никому не направихме впечатление. Профучават покрай теб с бясна скорост.

— Единствената ни надежда е във флотската корабостроителница — настоя Мат. — Там има военни, а наблизо е разположена база на Морската пехота. Ако някой е способен да спре налудничавия план на Роб, това са именно те.

Той се напъна над дървото, мислейки си, че Люк вече няма да може да използва вратовръзката си. Един последен натиск и двете железни решетки се извиха заедно.

Бяха успели! Решетките бяха така огънати, че едно момче — дори и набито като Серж — можеше да се провре между тях. Мат се промуши, след което се завъртя така, че се държеше на ръцете си. Изпъна крака, търсейки опора, на която да стъпи. Ето! Премести тежестта си на крака, с който търсеше пролука в стената. Керемидите на покрива се държаха. Подпирайки се на стената, той се спусна надолу, докато не стигна до самия край на покрива и седна разкراчен на него. Погледна нагоре към трите уплашени лица, които се вираха в него.

— Дотук добре — съобщи им той. — Пуснете ми един от счупените крака на стола.

Люк се наведе, подавайки му един от краката на стола. Парчето беше във формата на буквата „Г“, като около него се беше омотала част от примката.

Мат знаеше, че следващата част няма да е лесна. Покривът на кубето се спускаше поне на два етажа надолу. Ако успееше да изпълзи до улуците, оттам щеше да скочи на земята. Ако обаче изгубеше контрол и се плъзнеше надолу, вероятно щеше да се изтърси и да си счупи врата.

Докато извиваше железните решетки, Мат забеляза, че по керемидите има пукнатини. Ето защо бе взел със себе си неиздяланото дърво. Ако случайно се плъзнеше надолу, щеше да забие куката в керемидите и да се хване.

Над него Люк вече се измъкваше навън. След него щеше да е Кет, после Серж. Мат се сниши, лягайки върху напечените керемиди, като се опитваше да разпредели тежестта си равномерно.

— Започва се — прошепна той, спускайки се по главната греда на покрива.

Но наклонът беше твърде стръмен! Той започна да се пързая по керемидите все по-бързо и по-бързо! Изгуби контрол и полетя към сигурна смърт!

Един или два пъти Мат беше ходил на виртуално планинско катерене. Той научи една техника глисад, при която катерачите се спускаха по заледени склонове, използвайки брадвичките си, за да си проправят път. Мат бе помислил, че може да използва същата техника, ако изпадне в беда на керемидения покрив.

Сега обаче откри, че има съществена разлика между леда и керемидите особено когато разполагаше с парче дърво, за да си забавя пътя.

Кракът от стола се разцепи и разхвърча на трески, когато се опита да го забие, за да спре пропадането си. Когато най-накрая успя да го забие в някаква пукнатина, то почти се изтръгна от ръката му. Той го задържа със сетни сили и спря да пропада — докато керемидата не поддаде и той отново полетя надолу.

Този път падаше по-бавно, но затова пък крайт на покрива се приближаваше по-бързо. Мат правеше всичко възможно, за да предпази главата си. Ако имаше късмет, можеше и да успее да се хване за улука на ръба на покрива.

Но когато стигна дотам, се оказа, че той липсва! Някой сигурно го е откъснал, за да продаде медната обвивка.

На Мат му оставаше една последна възможност. Под тежестта на тялото му покривът като че ли пропадаше. Натисна го с всичка сила с дървеното парче. Той като че ли се пропука малко, докато — най-накрая — дървото в ръцете му успя да го пробие. Спря точно навреме, защото краката му вече се люлееха зад ръба на покрива.

— Спускането изглежда доста вълнуващо — провикна се Кейтлин от върха на покрива.

Мат направи някакви жестове, с които показваше, че си е било наистина опасно. От мястото си успя да види, че „Базърдс“ са разположили пазачи около цялата църква. От тази страна на пост беше азиатчето. „Как се казваше то? Енджи“.

Той обаче не приличаше на военен часовой. Просто се шляеше по улицата с пицова на Уили, пъхнат под колана си.

Но можеше да извади този пицов и да го използва, ако чуеше как заложниците се викат един друг.

Останалите поне разбраха намека му. Те се скупчиха един до друг и измислиха доста добра идея. Изградиха човешка стълба. Серж стоеше на върха, докато Люк се спускаше надолу, докато стигна до глезените му. След това беше ред на Кейтлин. Тя се плъзна надолу, хващайки се за другите, за да не се спуска прекалено бързо.

Трябваше да се пусне от краката на Люк и да измине последните два метра, но Мат се притече и я хвана.

Но дори и с негова помощ, те се прекатуриха един път заедно. Кет се олюляваше в продължение на една безкрайна минута. Но бързо се хвана за забитото в покрива дърво вместо за ръката на Мат.

— Пфууу! — въздъхна тя продължително и дълбоко. След това забеляза патрулиращият отдолу Енджи.

— Сега разбирам защо искаше да мълчим — прошепна тя.

Мат кимна.

Момичето погледна неспокойно от пазача към двамата им приятели, които висяха от покрива.

— Не могат да висят там вечно — прошепна тя. След което кимна към дървената кука. — А и не знам също колко ще издържи това.

Мат обаче не отговори.

Той наблюдаваше Енджи, който се връщаше насам.

Когато пазачът бе под тях, си пое дъх.

Може би трябваше да предупреди Кейтлин. Тя издаде някакъв стон, който приличаше на задушаване и накара Енджи да погледне нагоре. Очите на азиатчето се вторачиха и то се пресегна да извади пистолета си.

Тогава Мат скочи отгоре му. И двамата паднаха на земята, но Мат беше върху него. Последва бърза, но болезнена хватка и безчувствените пръсти на Енджи пуснаха пистолета.

След което той изкреця с всичка сила.

Мат изруга на ум. Знаеше, че трябваше да го цапардоса в лицето, но се опасяваше, че Енджи ще гръмне пистолета. Вече нямаше за

какво да се тревожи, така че му нанесе силен удар и Енджи се строполи безмълвен.

— Скачай! Бързо! — изсъска той към двата чифта крака, които се люлееха на ръба на покрива. Кейтлин скочи долу и Мат я хвана. Краката на Люк се люлееха самотни, а след това се появи друг чифт. Серж бе успял да се спусне.

И двамата скочиха едновременно точно когато зад ъгъла се появи друг пазач от „Базърдс“ — Уили.

— Ей, Енджи, какво става, та си се развикал така?

Русолявото момче гледаше изумено бягащите заложници. То отвори устата си, за да извика и предупреди останалите, докато пъхаше дясната си ръка под тениската, за да извади пистолета.

Серж взе падналия на земята пищов на Енджи.

Двата изстрела прозвучаха едновременно. Уили изпищя и се извъртя, държейки се с лявата ръка за рамото си. Серж пристъпи напред.

— Тръгна в грешна посока, идиот такъв! — извика Люк. Той, Мат и Кейтлин вече тичаха по улицата в източна посока. Взимайки пистолета на Уили, Серж извика към тях:

— Ще вървя по пътя!

Нямаше време да спорят. Изстрелите непременно щяха да доведат „Базърдс“.

Мат се озърна бързо назад, когато стигнаха до най-близкия ъгъл на улицата. Членовете на бандата изскачаха от изоставената църква като мравки, чийто мравуняк е бил разровен.

От входа на църквата затрещяха изстрели.

— Предполагам, че са видели Серж — каза Люк.

Между кънтящите изстрели се чу силен, ядосан глас. Мат го позна. Беше Джеймс, който нареждаше на хората си.

— Къде са другите? — крещеше главатарят на бандата. — Намерете ги! Намерете ги веднага!

Мат се прибра зад ъгъла, бутайки другите пред себе си.

— Хайде — каза той. — Всеки момент ще започнат да ни търсят.

— Няма дори да успеем да стигнем края на улицата, преди да се появят зад ъгъла — каза Кейтлин.

— Да се скрием някъде. — Мат огледа къщите, стоящи пред тях и избра една наслуки. Тя поне имаше врата вместо преграда от

шперплат или стена от твърда сгурия на входа. Опасяваше се, че може да е заключена, а нямаше нито ключалка, нито дръжка. Те бяха избити от дървения панел, който се разтвори, щом Мат го удари с дланта си.

Влязоха в мрачен коридор, осветен от няколко лъча, прокрадващи се между процепите в шперплатовите плоскости, които трябваше да затворят изпочупените прозорци. Мат затвори вратата, гледайки през издълбаната дупка. Тя му осигуряваше достатъчно добър изглед към улицата, показвайки тичащите наоколо гангстери.

— Сега ще започнат да претърсват къща по къща — каза Люк.

Мат се обърна.

— Ще барикадираме вратата, за да ги забавим. Докато се мотаят тук, ще излезем отзад.

От дясната им страна имаше стълбище към втория етаж, отляво — преддверие към апартамент, чиято врата висеше на счупените панти.

Мат влезе вътре, видя старо легло и го задърпа към вратата. После закрепил ръждясалата му пружина на рамката.

— Вижте какво има в другия апартамент — нареди той, докато буташе една разрушена етажерка за книги от изкуствени плоскости, с която да укрепи барикадата.

— Тук има един стар куфар, обаче е много тежък — провикна се Люк.

Мат му помогна и започнаха да го бутат към вратата. Тогава чуха Кейтлин.

— Трябва да се измитае оттук — и то бързо! — Тя притича към тях и Мат, и Люк оставиха куфара.

Заизкачваха се по стълбището. Горе имаше широка площадка. Сноп светлина се процеждаше от разбития тавански прозорец. Точно под него в изгнилия под зееше дупка, през която се виждаше мазето. Мат пристъпи до ръба. Подът под краката му изскърца застрашително.

— Ако се засилим, може и да я прескочим — каза той.

— Или при приземяването ще пробием пода и ще пропаднем. Люк се втренчи в тъмното мазе.

Нуждаеха се от мост, и то достатъчно широк.

— Вратата от първия апартамент! — каза Мат. И тримата се втурнаха обратно към входното антре.

Може би шумът ги привлече или просто имаха лош късмет, че „Базърдс“ дойдоха да проверят къщата. Когато външната врата не се отвори мигновено, последваха викове. Юмруци затропаха по старата дъбова врата. Мат долови още гласове отвън.

— Да се махаме! — изсъска той и тримата се втурнаха по коридора с тежката врата.

В същия момент елин от гангстерите реши да си проправи път, като стреля. Изстрелите засвистяха из коридора, един куршум рикошира в пружината на леглото в набързо издигнатата барикада.

„Този е гледал твърде много холофилми, помисли си Мат. Няма преграда, която да му се опъне“.

Останалите от „Базърдс“ последваха примера му. През външната врата и шперплатовите плоскости, които покриваха прозорците, засвистяха куршуми. Мат, Люк и Кейтлин се струпаха пред вратата на задния апартамент доволни, че са поставили няколко прегради между тях и престрелката. И тогава огънят бе прекратен.

— Барикадата няма да издържи дълго време при тази обстановка — каза Люк, докато мъкнеха вратата покрай изоставения куфар.

— Ами ако минат през къщите от другата страна? — попита Кейтлин. — Може да ни очакват отзад.

— Да се надяваме, че няма да се сетят за това веднага — каза Мат. — За момента имаме само един проблем.

Мат и Люк плъзнаха вратата напред, за да покрие дупката. Щеше ли да им свърши работа?

Люк се завъртя към Кейтлин.

— Ти си най-леката. Защо не минеш първа?

Тя просто поклати глава в знак на несъгласие.

Устните на Люк се свиха.

— Нямаме време да спорим. — Придвижвайки се бавно и внимателно, сякаш ходеше по тънък лед, той стъпи върху временно изградения мост.

Между зъбите на Мат свистеше въздух. Другият край едва се виждаше. Най-сетне Люк успя да го достигне.

— Давайте! — каза им той.

— Хайде, Кейтлин — рече Мат. — Видя, че е издръжлив.

— Не, хлътна надолу — каза тя с пресипнал глас.

Нямаше време за колебание. Мат стъпи върху вратата. Можеше да измисли двеста неща, които бяха много по-забавни от тази разходка по двуметров мост. Всяка стъпка като че ли нарушаваше баланса на моста и нестабилната му опора.

Той си пое дъх едва когато стигна до другата страна. Люк вече бе отишъл нататък, за да провери задните помещения. Сега се върна, мъкнейки със себе си дървена ракла, която издаваше неприятна миризма.

— Мисля, че са били книги — каза той. — Преди да мухлясат.

Вниманието на Мат се насочи към Кейтлин, която стоеше като препарирана на другия край на моста.

— Хайде, давай! — извика и Мат.

— Аз... Аз не мога — преглътна тя.

Люк свали от плещите си товара.

— Кет, тръгвай — каза той. — Не можем да те пренесем, защото няма да издържи тежестта ни.

Тя направи плаха крачка напред, след това още една.

Откъм преддверието се чу оглушителен трясък.

— Идват насам — каза Мат.

Сякаш произнесе вълшебните думички. Кейтлин внезапно се втурна напред, държейки ръцете си разперени, за да пази равновесие. Въпреки че беше по-лека от момчетата, резките ѝ движения разклащаха крехкия брод.

Мат стискаше челюстите си толкова силно, че зъбите го заболяха.

Кейтлин почти стигна до края — но мостът пропадеше!

— Дръж ме здраво — каза Люк на Мат.

Стъпвайки на солидно парче от пода, Мат стисна силно отзад за колана Люк. Той се наведе напред, протягайки се да хване махащата неистово Кейтлин.

Хвана я! Мат ги дръпна назад от нестабилното място. Мостът се заклати застрашително, на косъм от свличането. Ако не бяха успели да хванат Кейтлин навреме...

Чуха гласове, идващи от дъното на коридора. Люк се обърна, сграбчи раклата с мухлясалите книги и я хвърли върху моста. Той пропадна с кух трясък надолу.

Мат вече теглеше Кейтлин към задните помещения, право към прозорците.

Дворът беше около метър или два широк, с разкалян чакъл по земята и висока малко над метър и половина ограда. Зад нея се простираше празно място, обрасло с трева, а по-нататък се виждаше дървена барака. Някой се беше погрижил за постройката, боядисвайки я в бяло.

Един вик им подсказа, че преследвачите им са се справили с препятствията по пътя си. Когато Мат се обърна назад, един изстрел изсвистя покрай него като разгневен стършел и се заби в стената на бараката.

Мат избута с лакът острите парчета стъкло от рамката на стъклото и вдигна Кейтлин. След това подаде ръка на Люк. Трябваше да го вкара бързо вътре, защото от оградата се появяваха още от „Базърдс“.

Мат гледаше и не вярваше на очите си. Стаята беше пълна с вестници, струпани на вързопи. Колко ли отдавна с било времето, когато „Вашингтон Поуст“ е излизал на хартия? Вестникарската хартия беше крехка и суха.

Мат видя през прозореца един от гангстерите да скача от оградата. Носеше пушка. Мат се загледа по-внимателно. Оръжието изглеждаше доста обемисто...

— Бягайте! — извика той на останалите. — Тоя идиот носи гранатомет!

Втурнаха се между високите до гърдите купчини хартия, излизайки от стаята точно когато приглушено „фоуумп“ оповести изстрела на гранатомета.

Разнесе се задушлив облак дим. Мат предположи, че е сълзотворен газ. „Тоя трябва да е по-голям идиот, отколкото го смятах“, помисли си той. Сълзотворният газ щеше да е много полезен при нападението над „Градините на Керълсбърг“ срещу хора, които се опитват да се барикадират в домовете си. Но ние се опитваме да се измъкнем оттук. А сълзотворният газ ще ги забави. След това той долови друг звук, освен свистенето на газ. Дали не беше пукотът на пламъци?

Мат изруга. Избухналата граната беше подпалила купчините с вестници! Затича се, колкото му държаха краката към стаите отпред.

Старата дървена постройка щеше да пламне като факла за броени секунди! По петите му пълзеше черен пушек, докато тичаше напред. Той стигна до Люк и Кейтлин, които надзъртаха през предната врата.

— Пожар! — каза им той задъхан. — Бягайте навън! Веднага!

— Но... — опита се да каже нещо Кейтлин.

Мат обаче нямаше намерение да спори. Той отвори вратата и излезе на неустойчивата веранда.

Едва тогава разбра какво се бяха опитвали да го предупредят другите. Четирима от преследвачите стояха в далечния край на пресечката.

Той влетя обратно, заставайки плътно до стената на старата барака. Задната част изцяло беше погълната в пламъци, издигащи се до небето. На предната тераса, скрити от пушеците, макар и временно, те бяха невидими за преследвачите си.

Пламъците се разрастваха — приближавайки се към тях с всяка изминала секунда. Не можеха повече да останат вътре. Мат се надяваше, че вече се е стъмнило достатъчно — а в тази опустошена част на града нямаше улични лампи. Време беше да се предприеме нещо — дори и някой отчаян ход. Той пое дълбоко въздух. Може би нямаше да забележат, че не носи цветовете на бандата.

— Ей! — извика Мат на бандитите. — Сгащихме ги отзад. Хайде да вървим! — Той посочи задната част на къщата.

Крецейки колкото им глас държи, четиримата тежковъоръжени младежи свиха зад ъгъла.

Мат се върна обратно при вратата. От къщата излизаше невероятна топлина — заедно със задушлив дим. Кет и Люк кашляха, докато излизаха навън, а ръцете им бяха оставили черни отпечатъци по бузите и брадичките им.

„Трябва да се омитаме оттук, помисли си Мат. Пожарът ще привлече всеки «Базърдс» в околността насам“.

Тримата изскочиха на улицата. Тя беше с източно-западно изложение. Само след няколко пресечки, най-много на 400 метра, щяха да са на сигурно място във флотската корабостроителница.

Див вик прокънтя зад тях.

— Ето ги!

Четиримата гангстери, които беше праметнал, се връщаха обратно, при това групичката им се беше увеличила. Мат погледна

през рамото си. Може би три четвърти от пресечката ги дяляха от преследвачите им.

„Те не са добри стрелци“ — каза си Мат. Но пък бяха много, а част от тях и с автоматични оръжия. Ако не се изтегляха бързо, все някой щеше да ги улучи.

— Движете се на зигзаг! — Думите прозвучаха все едно бяха изстреляни, докато той ускори крачката си в бяг. Само ако успееш да се доберат до ъгъла...

Точно срещу тях, откъм пресечката се появиха тъмни, раздърпани фигури. Мат сви рязко, водейки приятелите си към убежището на едно каменно стълбище. Той преглътна, предвкусвайки жлъчния мирис на поражението. Пътят им беше отрязан, бяха обградени от групи бандитчета, които щяха да ги застрелят с огромно желание. Много по-добре щеше да им е, ако си бяха пак в камбанарията.

Изведнъж във вечерния сумрак се прокраднаха светлини. Гангстерите пред тях се разбягаха като хлебарки, хванати на кухненския под. Светлините приближаваха. Мат различи контурите на четирима огнеборци, придружени от тежковъоръжени фигури. Зелени ивици се мяркаха по дрехите на новодошлите. Но това не бяха подкрепления на „Базърдс“.

Морската пехота на САЩ също носеше зелени униформи. Зад тях със светещи сигнализиращи лампи се движеше противопожарна кола! Шофьорът беше пуснал сирените.

Мат изведнъж започна да благославя идиота, който хвърли гранатата и подпали къщата. Вярно, че бе събрал цялата банда на мястото. Но гигантска сигнална ракета беше докарала и противопожарния екип на флотската корабостроителница!

И тъй като пожарът беше избухнал в изоставен район, управлението беше изпратило и подкрепление от Морската пехота.

„Базърдс“ все още надвишаваха частите на пехотата с десет към един и съществуваше риск да ликвидират войските и да осъществят запланувания си удар. Но огнеборците разполагаха с радиостанции. Ако можеха да предупредят Морската пехота...

Мат се обърна към Люк и Кейтлин.

— Хайде. Трябва да им кажем какво става тук.

Той излезе от прикритието на каменното стълбище и се насочи право към блещукащите светлини с вдигнати ръце.

Дулата на пушките се насочиха към него, но той продължи да върви напред с високо вдигнати ръце.

— Пред вас стоят двеста членове на една банда — предупреди той. — Събрали са се тук...

— За да нападнат „Градините на Керълсбърг“ — довърши Кет Кориган, пристъпвайки зад него. Тя също държеше ръцете си високо вдигнати. — Те отвлякоха мен и моите приятели. Аз съм Кейтлин Кориган, дъщерята на сенатора.

— Умно момиче — измърмори Люк. — Мълвата за отвличането трябва вече да се е разпространила. Войниците ще трябва да й повярват.

Мат тъкмо тръгна да му обяснява, че това са морски пехотинци, а не войници, когато с крайчеца на окото си забеляза някакво движение.

В цялата суматоха Роб Фалк се беше промъкнал между сенките до стъпалата на порутената къща, която бегълците току-що бяха напуснали. Сега той излезе от скривалището си, държейки в ръка стария 9 мм пистолет, който беше взел от Серж Воронов. Очите му святкаха с налудничав блясък.

— Няма да стане, проклета кучко — изсъска той. — Няма да провалиш всичко, за което съм се бъхтил.

Люк се затича към него, обзет от сляпа ярост.

В същия момент един пехотинец изкрещя.

— Залягай веднага, загубен пубертет!

Пречейки на Фалк, Люк пресичаше пътя на огъня на Морската пехота.

Роб стреля, но куршумът не улучи Кейтлин. Люк изкрещя от болка и се хвана за ръката, залитна настрани, но успя да се задържи изправен — като все още пречеше на морските пехотинци. С последни сили той стигна до Фалк и вкопчи в него здравата си дясна ръка. Лявата му ръка пръскаше кръв по разбитата улица.

— Няма... да... причиняваш... болка... на Кейтлин! — изрече той на кратки, болезнени пресекулки.

Роб го гледаше с дива, животинска омраза, той бавно насочи пистолета към главата на Люк. Мат чуваше побърканите викове на пехотинците, които се опитваха да се прицелят в Роб, без да наранят Люк или Кейтлин. Трябваше да направи нещо, трябваше...

— Фалк! — изкрещя той и се втурна към Гения.

Дори не му остана време да стреля, преди Мат да се нахвърли отгоре му. Двамата се строполиха на земята, вкопчени един в друг. Роб се мяташе като змия, опитвайки се да се отскубне и да стреля. Мат сграбчи ръката, с която държеше пистолета, и я удари с все сила в земята. Фалк изтърва оръжието, но свободната му ръка се стрелна към очите на Мат. Той се извъртя, удари противника си, след което го обърна така, че той лежеше на корема си. Натисна дясната ръка зад гърба му и го изви нагоре.

Пехотинците се скупчиха около тях.

— Какво става тук? — попита един сержант.

— Аз съм член на Нет Форс Експлорърс — обясни Мат на пресекулки. — Ако се свържете с капитан Уинтърс в щаба на Нет Форс във Вашингтон, мисля, че ще гарантира за мен. А това е човекът, който с компютърните си умения се опита да проникне в системата на „Градините на Керълсбърг“. Каквото и да предприемете, само недейте да го оставяте отново в ръцете на приятелчетата му.

Гангстерите не знаеха какво да предприемат. Ако изпуснеха Роб Фалк, целият им план отиваше по дяволите, но нямаха желание да застанат срещу пушките на пехотинците, прицелени в тях. Ако насреща им стояха полицаи, можеха и да се пробват да пробият линията. Но не и срещу Морската пехота.

Мат въздъхна с облекчение, когато видя един лейтенант от пехотата да говори по радиостанцията. В далечината вече се чуваше воят на приближаващите сирени. Лейтенантът се свърза с щаба на Нет Форс. Скоро в небето над тях се появиха хеликоптери.

Всичко свърши.

Екип специалисти по криминални разследвания преглеждаше компютърната система, която беше сглобил Роб Фалк.

Мат излезе прав. Без Фалк, Джеймс и неговите войници нямаше да успеят да осъществят запланувания си обир. Самият Джеймс беше на другата страна на разнебитения квартал, водейки престрелка с хората си срещу Серж Воронов. Синът на балканския дипломат не бе успял да се добере до издигнатата над улицата магистрала. Но се беше укрепил между бетонните постройки, водейки престрелка с Джеймс и част от бандата. Когато полицаите пристигнали, Серж бил ранен и останал само с два куршума. Джеймс беше избягал доста подло, оставяйки хората си сами. И цялата информация в бюлетина на полицията беше съсредоточена върху тях.

Останалите гангстери се опитаха да избягат, но полицията, пехотинците и хората от Нет Форс бяха обградили повечето от тях. Някои от „Базърдс“ бяха паднали под изстрелите, други се бяха отървали, но едно беше сигурно. Основната бойна сила на бандата беше претърпяла съкрушително поражение тази вечер.

Капитан Уинтърс се приближи към Мат.

— Хората ни откриват невероятни неща на онези сглобени драйвъри — каза той. — Но има и неща в целия този случай, които аз самият не бях склонен да приема.

Не беше голямо извинение за това, че не се бе вслушал в теориите на Мат за виртуалните вандали. Но честно казано, беше повече, отколкото Мат очакваше.

— От друга страна, никога не съм очаквал от теб да поемаш такава безотговорна, опасна... и направо глупава постъпка — продължи Уинтърс. — Да действаш под прикритие на своя глава без никакво подкрепление и без никаква връзка — ти за кого се мислиш, бе? За Джеймс Бонд ли?

— Капитане, оставил съм дискета с всичко, което знам по случая. Тя съдържа всичко, което съм открил... — започна Мат, но Уинтърс го прекъсна.

— Ако знаеш колко бели можеше да създадеш само! Открихме твоя файл, след като си напуснал училището без разрешение от военните, Хънтър. — Той погледна Мат по такъв начин, че можеше да разтопи желязо с погледа си. — Но беше безполезен, тъй като Фалк и другите виртуални вандали се бяха изпарили. Надявам се, че докато си бил затворен в камбанарията, си разбрал всички тези съществени неща, от които щяхме да се нуждаем, за да те измъкнем, нали?

— Но аз все пак успях да избягам, капитане — посочи Мат. — Използвах наученото при постъпването си в Нет Форс Експлорърс, за да се измъкна оттам.

— О, да, чух всичко за премеждията ти от Воронов и Валери, докато сте били притиснати. — Уинтърс спря за миг. — А и от госпожица Кориган. — Той отново поклати глава. — Налудничавите ти изпълнения доказват едно — недостатъчните знания са нещо опасно, особено ако се опиташ да ги приложиш. — Уинтърс въздъхна. — Мисля, че ни остава една възможност, за да те спрем да не вършиш повече глупости. Ще те прехвърлим към обучението за напреднали, само и само да те държим на разстояние от улиците.

— Сър? — Мат не можеше да повярва на ушите си. Обучението за напреднали или „буут кемп“, както му викаха Експлорърс, беше за много по-възрастни от него, а и не допускаха всекиго. Вероятно щяха

да искат разрешението на родителите му. Но смяташе, че може да убеди майка си да го пусне, а тя да говори с баща му.

— Благодаря ви, капитане — каза той.

— Недей да ми благодариш — рече му Уинтърс. — Когато се озовеш там, ще имаш усещането, че преминаваш през деветте кръга на ада. Надявам се, че това ще поуспокои малко енергията, която, изглежда, имаш в излишък.

Мат усети, че се изчервява.

— Между Кет... въз Кейтлин Кориган и мен не се случи нищо.

— Нищо, така ли? Освен че ви отвлякоха и стреляха по вас? Решил си да я защитаваш, като си разбрал, че е замесена в тази каша.

Мат вдигна рамене, а лицето му се изчерви още повече.

— Направих това, което сметнах за правилно.

— Също както и Люк Валери, предполагам.

— Да. Видях го да си говори с Кейтлин. Май най-накрая е решил дали я харесва, или не.

— Не че ще му е от полза — каза Уинтърс. — Семейство Валери и бащата на Серж се връщат в своите страни. Родителите на Джералд Савидж вече са отнесли тялото му у дома. Щатският департамент работи здраво за изясняване на случая и взимане на необходимите решения. А сенатор Кориган, освен ако не се лъжа, ще заключи дъщеря си и няма да я пуска да излиза, докато не навърши трийсет години.

Мат се засмя. Повече нямаше да има снимки на Кет Кориган в общественото холопространство. Щеше да е жалко!

— А какво ще стане с Роб Фалк? — попита той.

Сега беше ред на капитана да вдига рамене.

— Сега е в затвора под продължително наблюдение, така че... няма да може да си причини нищо. Естествено ще премине пълни психически изследвания. Експертите по компютрите ми казаха, че той наистина е гений. Но бе запланувал няколко ужасни неща...

— И извърши няколко такива — включително и убийство — довърши навъсен Мат.

Капитан Уинтърс не се възпротиви. Той просто смени темата.

— Мисля, че Федералното правителство ще започне да обръща по-голямо внимание на тези улични банди. Те представляват проблем и за други градове, не само за Вашингтон.

— И това вероятно ще е единственият видим резултат от всичко, което се случи — каза Мат.

— Предполагам, че ще е така, след като Щатският департамент, Министерството на правосъдието и няколко други агенции — в това число и Нет Форс — приключат с разследването. — Уинтърс погледна към Мат. — Да не очакваш медал?

— Съвсем не! — отвърна учуден Мат.

— Тогава го погледни от тази страна. Ти предотврати международен скандал, в който бяха замесени четири държави, спаси много хора от ръцете на „Базърдс“... не позволи на една гадна технология да попадне там, където не трябва. За съжаление хората, които ще знаят какво си направил, за да предотвратиш всичко това, се броят на пръстите на едната ръка.

— А в замяна получавам възможност да ми съдерат задника в обучението за напреднали — каза Мат.

Капитан Уинтърс кимна.

— Нет Форс ще имат грижата. Случайно да имаш някакъв проблем с това, Хънтър?

Мат усети по лицето си да се прокрадва лека усмивка.

— Мисля, че ще го преживея, капитане — каза той.

Издание:

Автор: Том Кланси; Стив Пиечник

Заглавие: Виртуални вандали

Преводач: Георги Манчев

Година на превод: 1999

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Прозорец“ ООД

Година на издаване: 1999

Националност: американска

Печатница: „Инвестпрес“ АД

Редактор: Флора Балканска

Художник: Буян Филчев

Коректор: Тотка Димитрова

ISBN: 954-733-133-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2406>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.